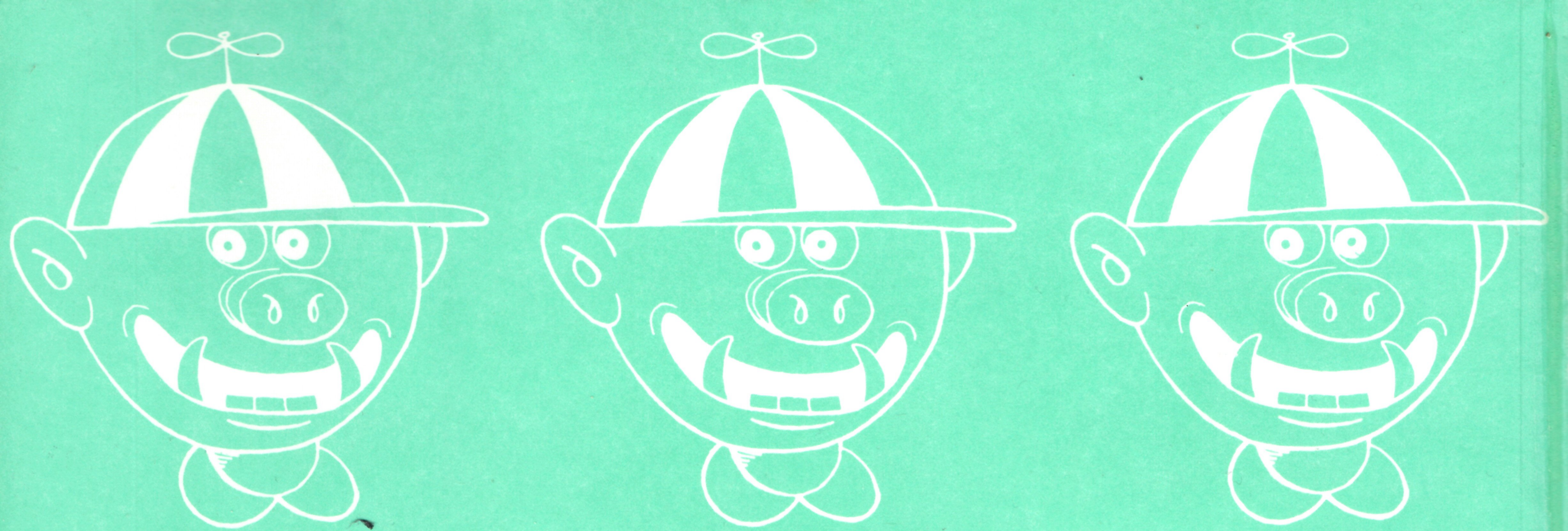
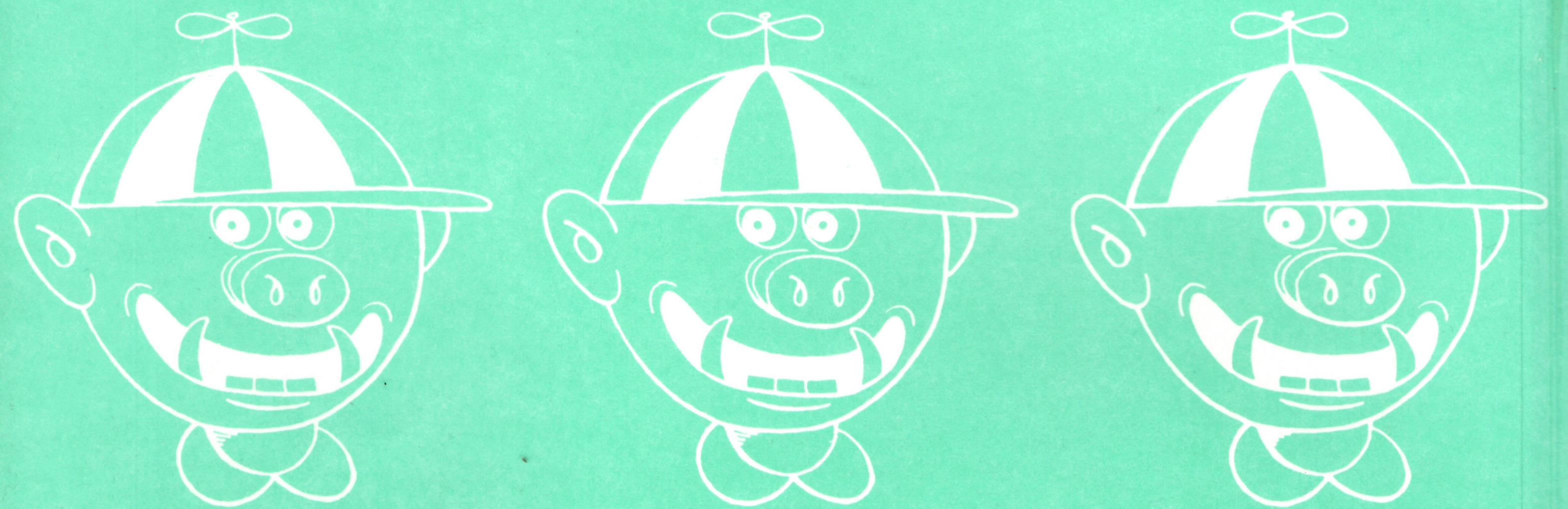
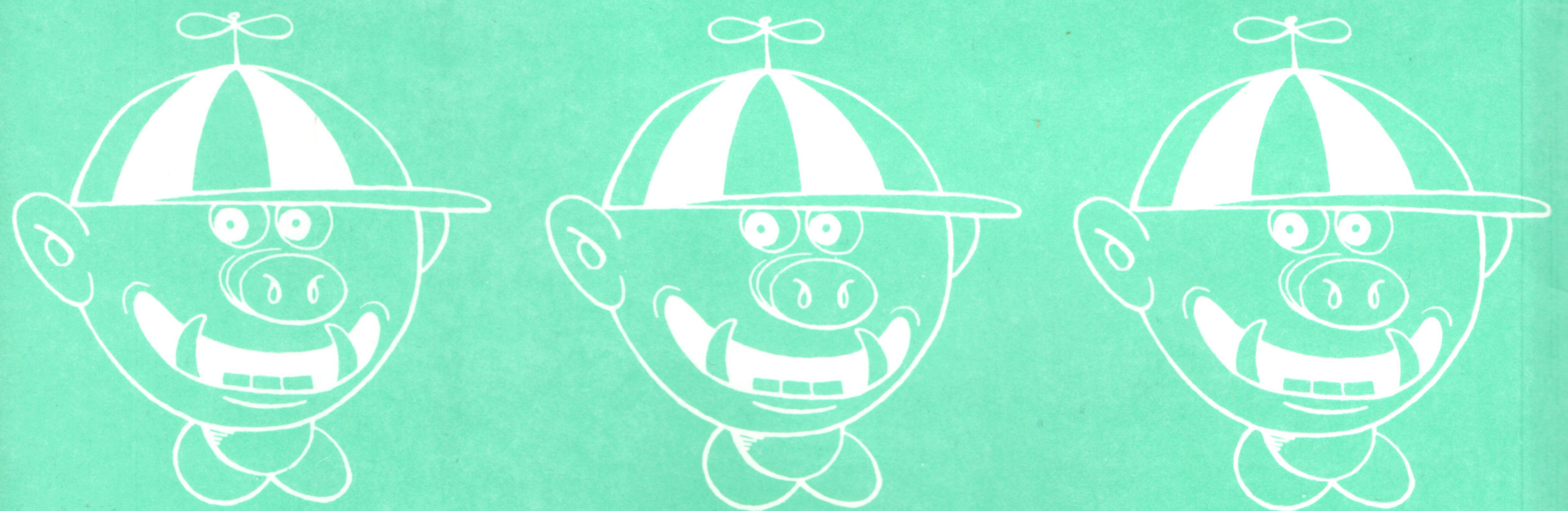
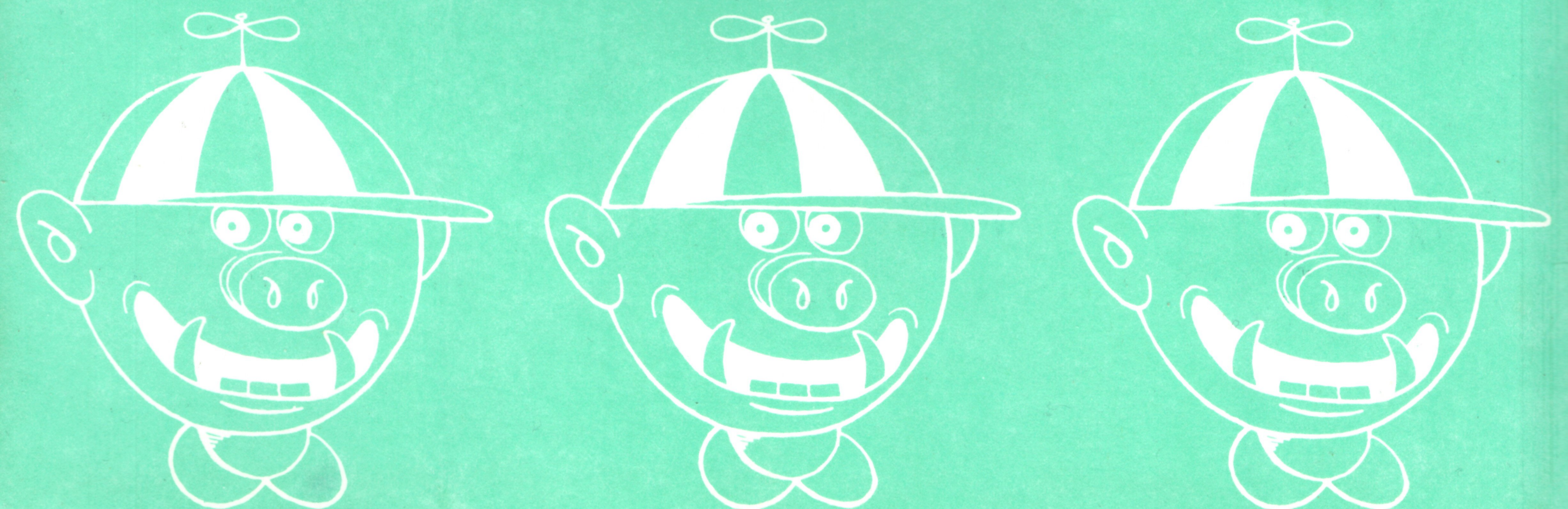
PAHKASIKA

4/84 17,50

594804-4-04

PAHKASIKA

PAHKASIKA

Suuri preeria- ja jollotusnumero

Kuinka nössykästä kirjanpitäjästä tehdään rähmäinen perverssi

ISSN 0781-1683

PAHKASIKA 4/84 – koti, uskonto ja isän maaliset kalsarit! Käsillä jo 20. numero. Ilmestynyt vuodesta 1975. Pahkasika ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Päätoimittaja: Markku Paretskoi. Toimitus: Jukka Mikkola, Pauli Heikkilä, Juha Ruusuvuori, Paul Öhrnberg ja lössi luppoaivoisia leppäkerttuja.

Toimituksen postiosoite: Pahkasika, BOX 278, 33101 Tampere. Kustantaja (tilaukset, osoitteenmuutokset jne.): Fanzine Oy, PI 221, 33101 Tampere, 931-115621. Painopaikka: Satakunnan Kirjateollisuus, Pori 1984.

Julkaistavaksi tarjottavasta materiaalista kannattaa ensin lähettää valokopiot, sillä toimitus ei säilytä tilaamatonta materiaalia, eikä vastaa siitä. Toimitus ei palauta materiaalia, jota se ei ole tilannut, ellei lähetyksen mukana seuraa riittävillä postimerkeillä varustettua palautuskuorta.

Laina lainana ja kunnon korko.

Reilu peli – meidänpä joukkue oikaisi

Pikkupoikana koulussamme Vantaalla oli joka syksy kuntotempaus eli kymmenen kilometrin kuntokävely. Me nimitimme sitä kunto pois -kävelyksi. Sillä nimenomaisella kerralla oli voimisteluopettajamme Torkkelin viitoittama polku sikäli huonosti suunniteltu, että alkumatkasta reitti sivusi varsinläheltä lenkin loppusuoraa – välissä oli vain muutama sata metriä kynnöspeltoa. Reitinvalinta suorastaan ajoi pikkupoikia perimmäisten moraalisten ongelmien äärelle: oikaistako pellon yli ja säästyä 6-7 kilometrin patikoimiselta vai kiertääkö sysimetsään vedetty lenkki pyhäkoulupojan tavoin.

Päätös oli pikaisesti tehty ja kohta historia näki puolenkymmenen naskalin vilistävän oikotietä multa- ja savipaakut soiden kohti pellon toisella puolella siintelevää kuntokävelyreitin loppuosaa. Silloin puuttui kohtalo peliin: kuin tyhjästä eteemme ilmestyi muutama yläluokan poika jämerän virallisin ja samalla vahingoniloisin ilmein.

– Olemme Torkkelin tarkkailijoita, isot pojat ilmoittivat.

– Meidät on pantu tänne valvomaan, ettei kukaan oikaise. Antakaapa kuulua nimet ja luokat, joudutte tästä vielä vaikeuksiin.

Hätä ja pelko oli joukossamme suuri. Voimistelunopettajamme vihanpurkaus ja rehtorimme murskaava puhuttelu eivät olleet mitään leikintekoa. Mutta onneksemme eräs mukana olleista, Jyrki nimeltään, tunsi erään yläluokkalaisista – he olivat naapureita. Jyrki onnistui supliikkimiehenä, tuttavuuteen vedoten, karamelleilla ja tupakalla lahjoen, sopia jutun yläluokkalaisten kanssa koko porukan puolesta. Isot pojat lupasivat pitää suunsa kiinni ja me palasimme helpottunein mielin pellon yli oikealle reitille. Vapautuneesti naureskellen kiersimme kuuliaisesti koko lenkin.

Puoli vuotta myöhemmin kuulimme, että pellolla tapaamamme yläluokan pojat olivatkin itse olleet oikaisemassa ja he olivat jymäyttäneet meitä. Se oli ensimmäinen kerta, jolloin tulin ajatelleeksi, että vilunki saattaa menestyä maailmassa rehellistä paremmin.

Seuraava tapaus sattui puolenkymmentä vuotta myöhemmin kun olin itse jo yläluokilla. Oli vuotuisen koulun ympärijuoksun aika. Kilpa oli luokkien välinen viesti. Lähtö, vaihtopaikka ja maali olivat koulun pääovella. Sinne oli kerääntynyt koko koulu hurraamaan omilleen.

Reitti kulki koulun editse, kääntyi nurkan taakse ohi koulun päädyn, jatkui noin puolen kilometrin päähän läheiselle mäelle ja kääntyi takaisin koulun toista päätyä kohti ja jatkui siitä edelleen pääovelle eli maalialueelle.

Joukkueessa oli viisi viestinviejää. Alkukierroksilla kävi hyvin selväksi, ettei meidän joukkueemme pärjää kisassa, joten Jukan kanssa päätimme panna toimeksi. Avasimme koulun läpi johtavan käytävän kaikki palo-ovet ja koulun päädyissä olevat ovet selkosen selälleen. Koulun läpi johti nyt siis mainio oikotieputki.

Kurkimme Jukan kanssa koulun päädyn nurkan takaa vaihtopaikalle kun ankkurit yksi toisensa jälkeen säntäsivät liikkeelle. Meidän luokkamme joukkueen ankkuri, Erkki oli loppurypäleessä. Kun Eki kaarsi hampaat irvessä nurkan takaa, viittoilimme Jukan kanssa miehelle reitinselvitystä oikotielle. Salamaälyisenä miehenä Eki kurvasikin tennarit sutien koulun päätyovesta sisään, kirmasi käytävä tömisten koulun läpi ja putkahti kuin tykin suusta kärkijoukkoon koulun toisessa päädyssä.

Ekin ilmestyminen kärkeen oli niin nopea ja yllättävä, ettei kukaan tajunnut mistä oli kyse. Loppumetreillä Eki kepitti kevyesti muut juoksijat, jotka olivat pitkän lenkin väsyttämiä. Voitimme pelin kirkkaasti!

Sitten piti alkaa jälkipelikin. Odotimme luonnollisesti protestia, oikaisemista ja joukkueemme hylkäämistä, mutta suureksi yllätykseksemme ja pettymykseksemme yhtään valituksen sanaa ei kuulunut. Ilmeisesti kukaan ei suostunut ymmärtämään mitä oli tapahtunut, vaikka todisteet olivat selvät.

Tässä taas nähtiin, ettei tuo epärehellisenkään elämä aina niin menestyksekästä ole.

– – –

Sarjakuvapuolelta kuuluu nyt kummia: pikku pajassamme on värkätty Ari Pirttisalon Vallattomat-sarjakuva-albumi (Pahkasika-Spesiaali IV), Sokalin Tarkastaja Ankardo (Tapiiri-Spesiaali I) ja Sheltonin Friikkilän pojat palaavat Takaisin luontoon (Tapiiri-Spesiaali II). Ja sokeri pohjalla – Tapiiri ilmestyy vuonna 1985 peräti kuusi kertaa, ja mikä parasta: väreissä.

Vuosi 1985 on Pahkasian juhlavuosi. Täytämme mainiot kymmenen vuotta. Juhlan kunniaksi ilmestyy helmimaaliskuussa yli 300-sivuinen juhlakirja, jossa on kaikki parhaat Pahkis-jutut vuosikymmenen varrelta.

Että näin.

Päätoimittaja

VANHOJEN HERROJEN KINO esittää:

TATTADADADAAA

TATTADADADAAA

PIU PIU PIUUUU

EXIT

SPACE MESS

PIUUUUUU PZOUUUU

RRÄTS KÖH!... HEI TORNI, TOTA, TÄSSÄ PARTIOALUS **RÄHISEVÄ AHMA!** KOPS MILTÄ NÄYTTÄÄ? VOIKO TULLA? KÖH KLUNK JOO, JA KATO, SITTE... RÄTS

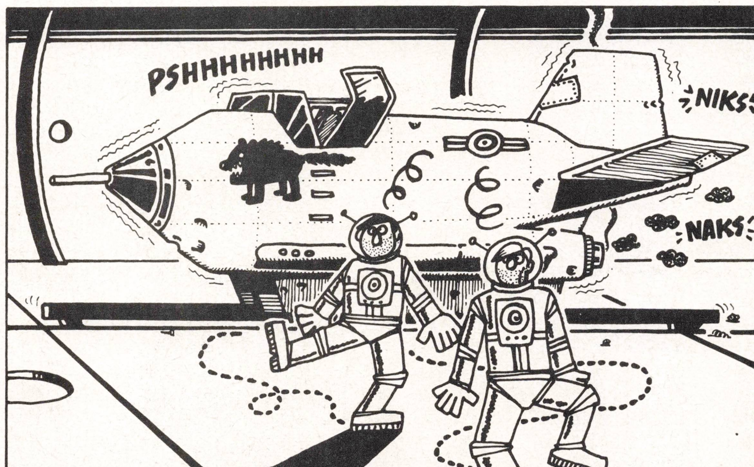
TÄÄLLÄ TORNI! RADIOKUTSUNNE ON **HQG-13-XX1.** ETTEKÖ JO **OPI?** OLETTE TAAS KULTATÄHTILENTUEEN HOPEAJUOVA-LÄHESTYMISSEKTORISSA! SIIRTYKÄÄ VÄLITTÖMÄSTI OMAAN HIILILUUKKU-LÄHESTYMISSEKTORIINNE! **LLLOPPU!!!**

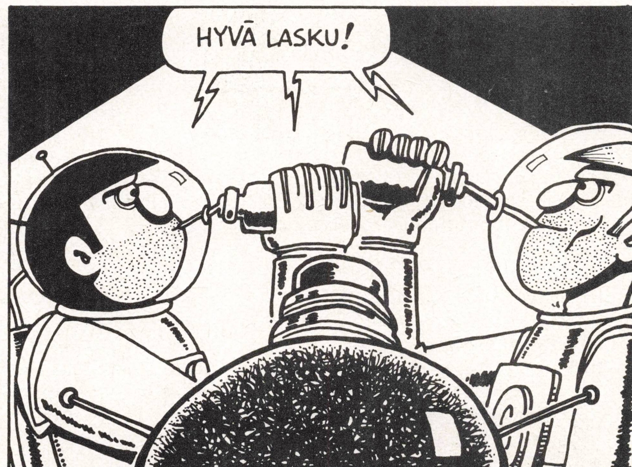
MUISTUTA, ETTÄ JATKAN NOIDEN PORTTIKIELTOA UPSEERIMESSIIN!

TERVE JÄKÄLÄT. MINÄ TÄSSÄ VAAN. PERÄ HEMPPUU, NOSTAKAA KAASUA KAKKOSELLA! JA SIIPI YLÖS! AI HITTO, UNOHDIN NOSTAA **TELAKOINTIJARRUKISKON...**

MITÄ?!

EI VAISKAAN, MENITTE TAAS HALPAAN!

PLIM PLOM

♪ MESSI KUTSUU ♪ KAIKKIEN ON TAAS AIKA OTTAA TERVEYSJUOMA-ANNOKSENSA! KIITS!

PLIM PLOM

KLIK-KLIK-KLIK-KLIK...

SIITÄPÄ TULIKIN MIELEENI: MITENKÄHÄN **AURINKOTUULIKILJUMME** PÄRJÄILEE?

...OLIMME JUURI HOITANEET BISNEKSET **YKSISILMÄ-JACKIN** KANSSA JA KURVAILIMME SIELLÄ **MUSTA-AUKKO NELOSEN** NURKILLA, KUN KULTAPOSSULENTUEEN POJAT JÄIVÄT JALKOIHIMME. TAISIN HIEMAN KOLHAISTA SEN UUDEN LUTIN AHTERIA...

ENTÄ JOUDUTTIINKO JO TAISTELUKOSKETUKSEEN NIIDEN OUTOJEN **MUUKALAISTEN** KANSSA?

EI, TAASKIN NE **VAIN HÄIVÄHTIVÄT** TUTKISSA MUSTAN-AUKON VETOVOIMAKENTÄSSÄ. HÄLYTYSASTE ON EDELLEEN **PUNAINEN KAKKONEN.**

SE ON HYVÄ! EIHÄN TEILLÄ OLISI OLLUT LASEREISSA **PATEJAKAAN!** MAKASIINIT OLIVAT TÄYNNÄ **KAMAA!** PALJONKO JACK MUUTEN...

INSTRUC

FRONT

BZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ

?

RUOKAKELLO! SAPUSKALLE!

ŽABUSGALLE??

SAPUSKALLE!

ZZZZZZZZ-Z-ZZZZZZZ-Z-ZZZZZZZZZZZZZZZ-Z-ZZ

KERRANKIN PÄÄSEMME JONON KEULILLE!

JA SAAMME ROKAN LÄMPIMÄNÄ!

MISSÄHÄN KAIKKI MUUT OIKEIN **OVAT?**

PÄIVYSTÄJÄ ON **SAMMUNUT** RUOKAKELLON KYTKIMEN PÄÄLLE!

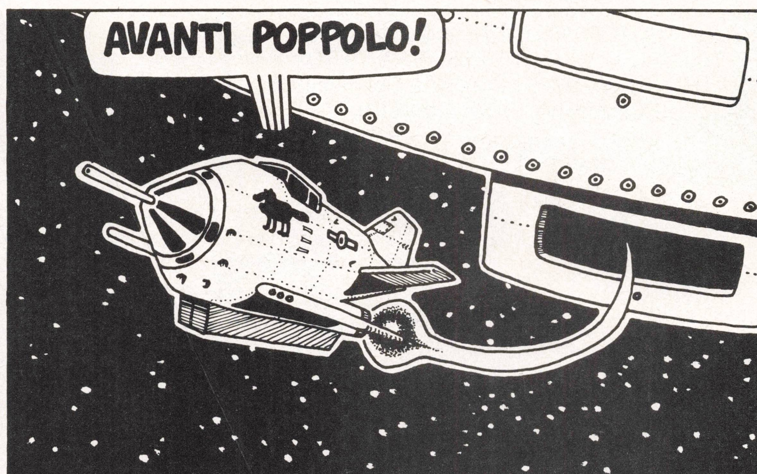
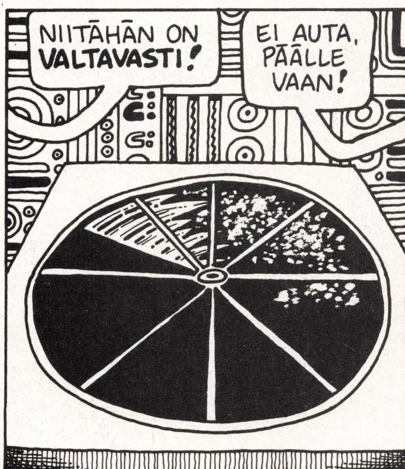
MITÄ, JOKO **TÄÄLLÄKIN** JUODAAN?

EIHÄN EDES **OLLUT** RUOKA-AIKA!

MIKSI KAIKKI **NUKKUVAT?**

TUOTA... OLEN SATURNUS-SARI, UUSI MESSIAPULAINEN. OLIN KYLMIÖSSÄ TEKEMÄSSÄ PIKKULÄMPIMIÄ, JA KUN TULIN ULOS, KAIKKI... KAIKKI NUKKUIVAT! (NYYH! RYYST!)
VOI PIENTÄ RAASUA! MUTTA OLLOS HUOLETON, HERRAT VALVEIL' ON!
HMM... UNILÄÄKETTÄ TERVEYSJUOMASSA...
SNIFF SNIFF

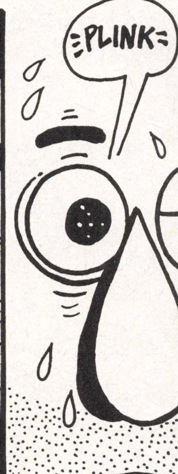
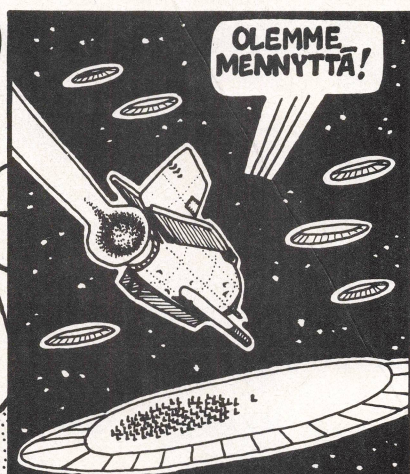
VUUP-VUUP-VUUP-VUUP-VUUP-
TÄMÄ ON TUTKATIETOKONEEN HÄLYTYSILMOITUS. TUNNISTAMATTOMIA LENTÄVIÄ ESINEITÄ MUSTA-AUKKO 4:N SUUNNALLA.
MUUKALAISET HYÖKKÄÄVÄT!
ASENTO!
LEPO!

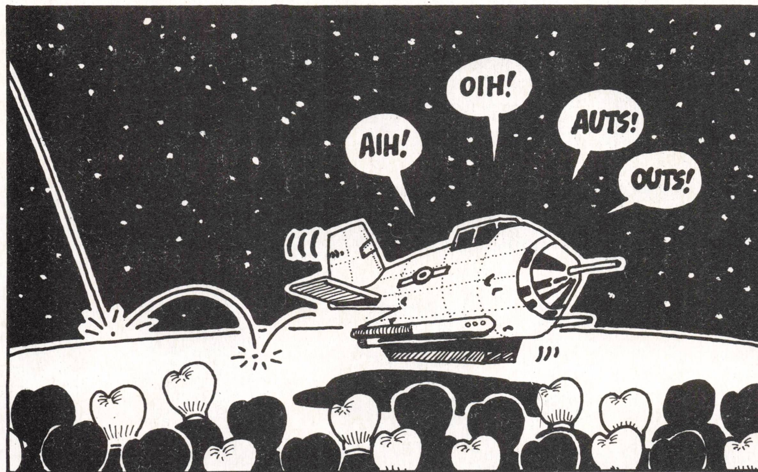
TORJUNTALAIVUEET 7, 14, 15 JA 24 VÄLITTÖMÄSTI LÄHTÖVALMIUTEEN. TOISTAN...
MUTTA KENESTÄKÄÄN EI OLE LÄHTIJÄKSI!
PAITSI MEISTÄ NELJÄSTÄ!!!

AVANTI POPPOLO!

NIITÄHÄN ON VALTAVASTI!
EI AUTA, PÄÄLLE VAAN!

SAIN YHDEN TÄHTÄIMIINI! NYT NAPPAAN TUON KURJAN!... MITÄ, LASERIT EIVÄT TOIMI?!
KIROTTUA! MAKASIINEISSA ON NE JACKILTA SAADUT 50000 VENUKSEN DUBLOONIA!
MITÄ, MYITTE SADAN TONNIN KAMAN PUOLEEN HINTAAN?!
KLIK KLIK

MIKSI NE EIVÄT AMMU??
NE HALUAVAT SAADA MEIDÄT ELÄVÄNÄ!

NE EIVÄT SAA MEITÄ KOSKAAN ELÄVINÄ... KAMIKAZE!!!
HÄN ON HULLU.
HÄN ON HULLU.
HÄN ON HULLU.

PLINK

OLEMME MENNYTTÄ!

JA NÄIN KANSAMME JATKAA MATKAANSA KOHTI VIISAUDEN YDINTÄ! TULETTEKO MUKAAN?

TULEMME!... OLETTEKO MUUTEN KUULLEET KAMASTA? MEILLÄ OLISI TARJOLLA HYVÄÄ...

KAKSINEUVOISEEN?... KAKSI NEUVOISEEN ??...

OMISTETTU GILBERT SHELTONILLE. TEKIJÄT.

The Beginning...

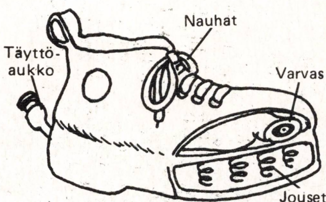
Insinööritaidon HYLÄTYT

Elämme tekniikan, tieteen ja keksintöjen suurta aikaa. Yhä nerokkaammat keksinnöt viitoittavat uljaan yhteiskuntamme polkua hyvinvointiin, terveyteen ja onneen. Tutkija ja keksijä ovat aikamme profeettoja.

Tieteen riemuvoittojen luojia ylistetään ja palvotaan, mutta miten käy niille onnettomille keksijöille, joiden työn tulokset valuvat hiekkaan? Heitä ei muista kukaan. Nuo onnettomat tunarit ja poropeukalot joutuvat historian ja unohduksen makkisäiliöön. Mutta nyt on aika nostaa kunniaan tämä epäonnistuneiden keksintöjen ja hylättyjen patenttien veljeskunta.

Kirnukenkä

Maanviljelijä Herkko Haavinoston keksimä kirnukenkä on nerokkaan yksinkertainen keksintö. Aamulla töihin lähdettäessä kengän välipohjaan lorautetaan puoli litraa täysmaitoa ja päivän askareita askellettaessa maito kirnuuntuu voiksi, jonka jo ruokatunnilla voi sipaista eväsleipien päälle. Patentti kaatui aikoinaan Valion vastustukseen. Se tyrmäsi hankkeen sillä, ettei kirnukengässä ollut elintarvikelain edellyttämiä kylmätiloja.

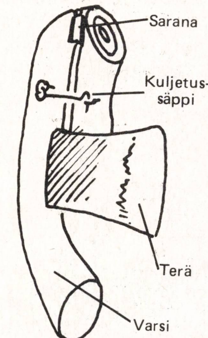

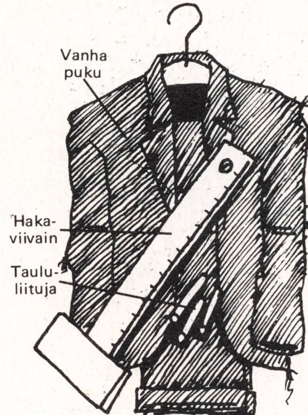
Itsekietoutuva kaulahuivi

Läänintanssija Isatoora Tunkkanen kehitteli koko virkansa ajan keksintöään, itsekietoutuvaa kaulahuivia. Kaulahuivin käyttövoimana, sen sydämenä oli Helsingin rautatieaseman vanhan, käytöstä poistetun kellon jousi. Patentti raukesi, sillä keksijätär yllättäen kuristui kuoliaaksi kokeillessaan keksintöään. Hänen olisi pitänyt ilmeisesti valita mellompi jousi.

Iltamakirves

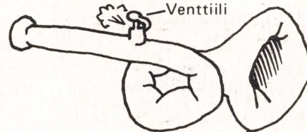
22-vuotias eläkeläinen T. Turmiola kyllästyi uuden teräaselain mukanaan tuomiin harrastustoimintansa rajoituksiin ja järjestysmiesten pikkumaisuuksiin ja kyhäsi itselleen näppärän iltamakirveen. Hän nikkaroi keksintönsä vanhasta klapikirveestä ja nimismiehen portista reväistystä saranasta. Tämäkin keksintö painui unholaan keksijänsä menehdytyä keksintöään kokeillessaan päävammaan. Keksijän olisi pitänyt muistaa asentaa tekeleeseensä lukitussäppi.

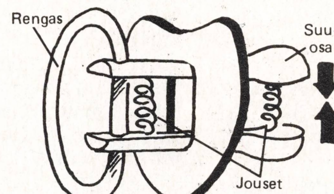
Tee-se-itse liituraitapuku

Pankinjohtaja Pilkka Suoninen joutui kehittelemään keksintöään pakon edessä. Pankki lomautti miehen tiliepäselvyyksien jälkeen ja romahtanut elintaso ei enää sallinut viimeisimmän ekonomimuodin seuraamista. Hetken tuumailujen jälkeen syntyi yksinkertaisilla apuvälineillä mainio liituraitapuku vanhasta tummasta kesäpuvusta. Patentti hylättiin, sillä uusi liituraitapuku ei kestänyt edes kuivapesua, puhumattakaan vesipesusta.

Puhallettava torvi

Pelimanni O. »Tits'n'ass» Lumpio laati tämän tyhjäksilaskettuna mukavasti keikoilla mukanakuljetettavan puhallettavan torven, joka sitäpaitsi toimii kesäaikana hauskana rantaleluna. Patenttihakemus hylättiin, kun virkailija ei lopultakaan päässyt oikein käsitykseen siitä, mistä oli kysymys.

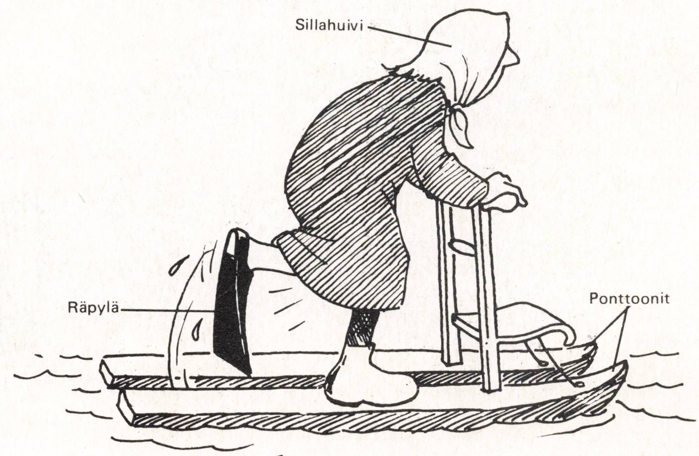

Ääntäpitävä tutti

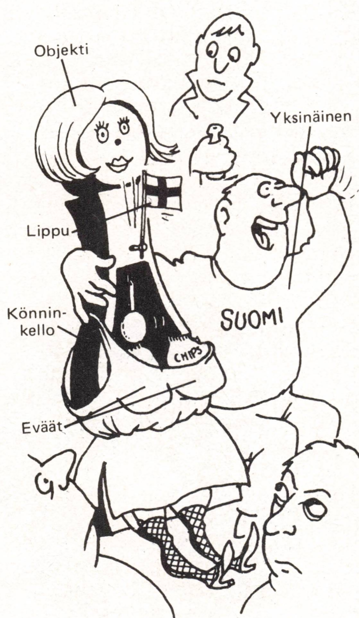
Tämän keksinnön äiti on diplomikätilö Fanny Karski, joka myöntää saaneensa idean inkvisitiomallisesta suukapulasta eli ns. päärynäpallosta. Kun tutin imeskeltävän osan puoliskot on painettu yhteen, se mahtuu helposti imeväisen kitaan, mutta avoasennossa ne pakottavat kersan leukaluut ammolleen, jolloin toleranssirajan ylittävä kiljunta vaihtuu suhteellisen siedettäväksi pihinäksi. Keksintö sai työturvallisuussyistä hylkäystuomion, kun kadulta koekaniiniksi kaapattu kersa puri virkailijaa sormeen.

Vesipotkukelkka

Potkukelkka on vanha, perisuomalainen keksintö. Sen toiminta-aikaa on jo jatkettu näppärillä pyörillä, jotka mahdollistavat potkukelkan kuljettamisen myös kesäisillä teillä. Nyt lukiolainen Ilmari Tokkurajärvi on pannut paremmaksi. Hän on laatinut ponttooneilla varustetun potkukelkan, joka keksijänsä mukaan helpottaa erityisesti saaristolaisten kelirikkoliikkumista ja mahdollistaa potkukelkan käytön kesäisissä rantariennoissa. Idea valitettavasti kaatui siihen, että vesipotkukelkan kuljettaminen olisi vaatinut mm. purjehdusvaloja ja rannikkolaivuritutkintoa.

äärirajoilla: PATENTIT

Automaattinen lipunheilutta-ja yksinäisille

Yksinäisyys on aikamme kipeimpiä ongelmia. Oman ystävän puuttuminen korostuu etenkin seurassa. Ihmissuhderajoitteinen Helge Hukkakaura ratkaisi asian väsäämällä vanhasta perintökönninkellostaan Suomi-Ruotsimaaottelureissulleen verevän seuralaisen, joka väsymättä jaksaa heiluttaa Suomen lippua. Hanke ajautui karille, sillä feministit tuomitsivat keksinnön naista halventavana ja punaniska-penkkiurheilijat hakkasivat kelloseuralaisen lastuiksi kun se ryhtyi kukkumaan juuri silloin kun Ruotsi otti kolmoisvoiton seipäässä.

Automaattinen laskunreipijä

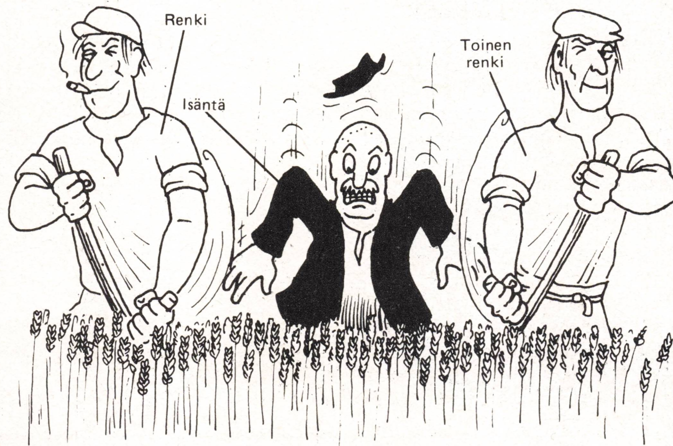
Laskujen ja karhumakirjeiden ainainen tulva postiluukusta harmittaa. Oloneuvos Pekka E.I. Tarjenne ratkaisi asian silppurikeksinnöllään. Hän kiinnitti postiluukkuunsa kymmenen partakoneenterää vieriviereen ja asetti luukun alle roskakorin paperisilpulle. Jätepaperin hän möi paperitehtaalle mukavalla voitolla. Kaikki oli hyvin, kunnes kerran juovuspäissään Tarjenne unohti avaimen kotiinsa ja yritti avata oven postiluukun kautta.

10-kelainen teippikone

Tarjenteen Soila-vaimo on innokas kirjeiden kirjoittaja. Hänellä on eri puolilla maailmaa kymmeniä kirjeenvaihtoystäviä, jotka kirjoittelevat hänelle ahkerarasti. Miehensä laskunrepijän uhriksi joutuneiden ulkomaankirjeiden takia Soile-rouva joutui paneutumaan omaan keksintöönsä. Syntyi 10-kelainen teippikone. Osoittaen suurta muuntautumiskykyä, Soile-rouva näppärästi muutti miestään kohdanneen tapaturman jälkeen keksintöään, syntyi 10-rullainen laastarikone.

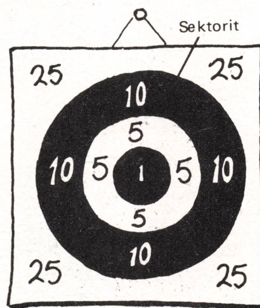
Kahden hengen viikate

Viikateseppä Rita Taitola on takonut kahden hengen viikatteen. Viikatteessa on yksi terä, mutta kaksi vartta – yksi terän kummassakin päässä. Kahden hengen viikate, eli kansanomaisesti sanottuna tandemviikate, on tarkoitettu toisaalta ihmisten välisen yhteisyyden kehittämiseen paneutuneille kollektiiveille ja toisaalta sen tarkoitus on vähentää työttömyyttä. Keksintö hyllytettiin aikoinaan peltopakettien aikana.

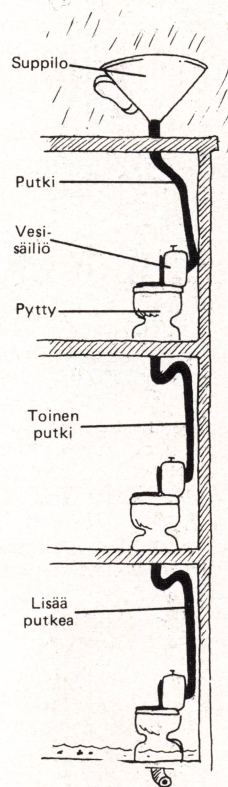
Kaksikkoteräsirppi

Viikateseppä Taitolan toinen keksintö on kaksikkoterällä varustettu sirppi, joka on tarkoitettu iskurityöläisille. Keksinnöstä oli tarkoitus saada idänkaupan vetonaula, mutta tuloksetta. Epävirallisten tietojen mukaan neuvostoviranomaiset olisivat halunneet sirpin lisävarusteeksi kaksikkovasaran.

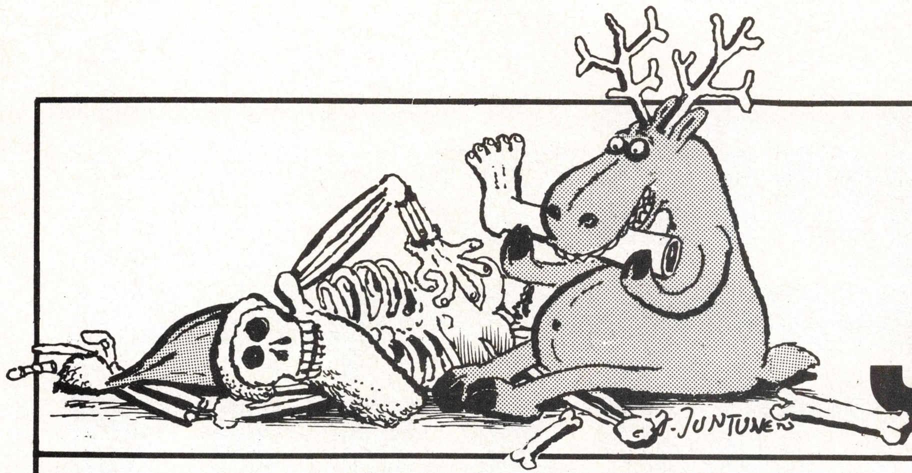
Terapeuttinen tikkataulu

Legendaarinen tikkameedio Pennamo Jurttiköori kehitteli terapeuttisen tikkapelin uusilla säännöillä ei-niinjärin eteville dartisteille. Uusien sääntöjen mukaan seinäosumasta sai 50 pistettä ja lattiaan tai kattoon osuneesta tikasta 100 pistettä. Jos pelaaja onnistui hukkaamaan tikkansa tykkänään, kertyi pistetilille 300 pistettä. Patenttihakemus ei koskaan saapunut ao. virastoon, koska Junttiköori ei onnistunut pujottamaan kirjekuorta postilaatikkoon.

Eko-wc kerrostaloihin

Saasteettomuus ja raaka-aineiden uudelleenkierrätys ovat päivän sanoja. Talonmies Ville Korsu laati isännöitsijän käskystä hoitamaansa kiinteistöön kallisarvoista vettä säästävän wc-huuhtelujärjestelmän. Puhdasta vettä johdetaan ainoastaan ylimpään kerrokseen (siellä asuu mm. isännöitsijä). Kun yläkerran asukas huuhtelee wc-pyttynsä vedellä, vesi ja lisäaineet solahtavat kerrosta alaspäin seuraavan vessan vesisäiliöön, josta ne huuhteluvetenä aikanaan syöksyvät kerrosta alaspäin jne. jne. Näin voidaan kerrostalon kaikki vessat huuhdella yhdellä säiliöllisellä. Patentti kuitenkin hylättiin, sillä keksijä ei ollut ottanut huomioon sitä, että nesteen määrä jostakin syystä lisääntyy matkalla ylhäältä alas. Keksintöä kokeiltaessa olivat kerrostalon alakerran asukkaat hukkua tulvaan.

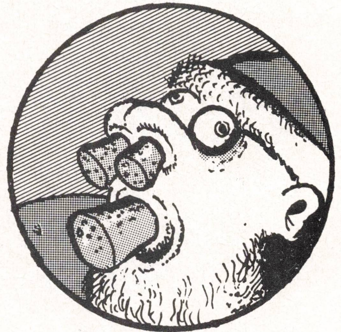
KÄYTÄ JOULUP

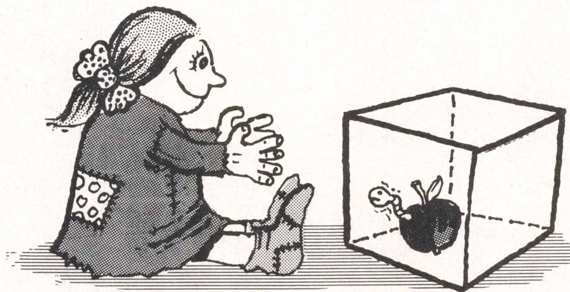
LENTÄVÄ JOULUTONTTU

Voit jekkuilla tyttöystäväsi kanssa, jos tämä epäilee että joulutonttuja ei olemassa, koska nämä eivät kurki ikkunasta. Hae aattotiltana sammunut pukki katuojasta, sulje hänen reikänsä korkeilla (alakuva) ja pumppaa mies täyteen heliumia. Sitten nostat elävän ilmapallon tyttösi ikkunan korkeudelle ja karjaiset »onko siellä kilttejä lapsia». Voi sitä riemua!

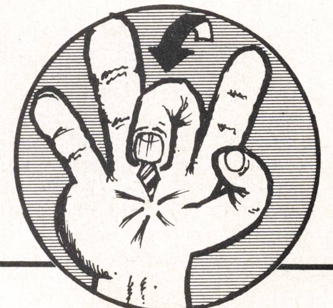
PAKETTIKUJEILUA

Pakkaa lahjasi niin että vastaanottaja yllättyy! Jos olet köyhistä oloista, pistä pikkulahja isoon pakettiin. Näin lahjansaajalla on kiva päivä hänen odottaessaan mitä mahtipaketissa mahtaa olla.

SUURI STIGMA-PILA

Täytyy aina muistaa, että joululla on sanomakin. Se oli päivä, jolloin Jeesus naulattiin ristille. Joulukirkossa voit ilahduttaa ihmisiä saamalla stigmat käsiin. Vaikuttava ja aina tehoava jekku! Tempun salaisuuden näet alla. Kynsiin on työnnetty partakoneenterän palaset, joilla huomaamatta pistät naulanjäljet kämmeniisi. Jos olet nokkela ja teet tempun Pohjanmaalla, voit saada samalla lahjoituksina nipun maatiloja. Pohjanmaalaiset kun rakastavat käytännön piloja!

HARRASTEKUUSI

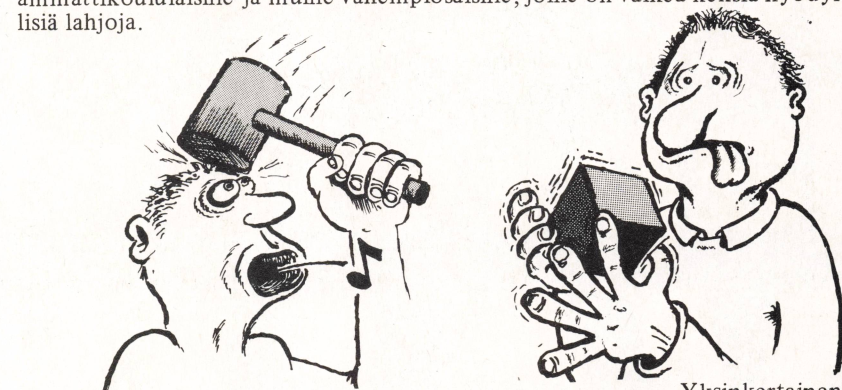
Tyttöystäväsi oletettavasti inhoaa niitä tavallisia kuusia, jotka ovat täynnä Anttilan rihkamaa. Yllätä tyttösi koristelemalla joulukuusi hänen lempitavaroillaan. Katso kuinka tyttösi silmät loistavat hämmästyksestä ja rakkaudesta! Ja jos olet viitseliäs, voit koristella eri kuusen jokaiseen huoneeseen. Kylpyhuoneessa kuusi esimerkiksi levittää miellyttävää havumetsän tuoksua.

NNÖN
ILOJA

Mutta unohtakaamme pilailu hetkeksi! Tässä muutama käytännön joululahja ammattikoululaisille ja muille vähempiosaisille, joille on vaikea keksiä hyödyllisiä lahjoja.

Helppokäyttöinen rytmisoitin

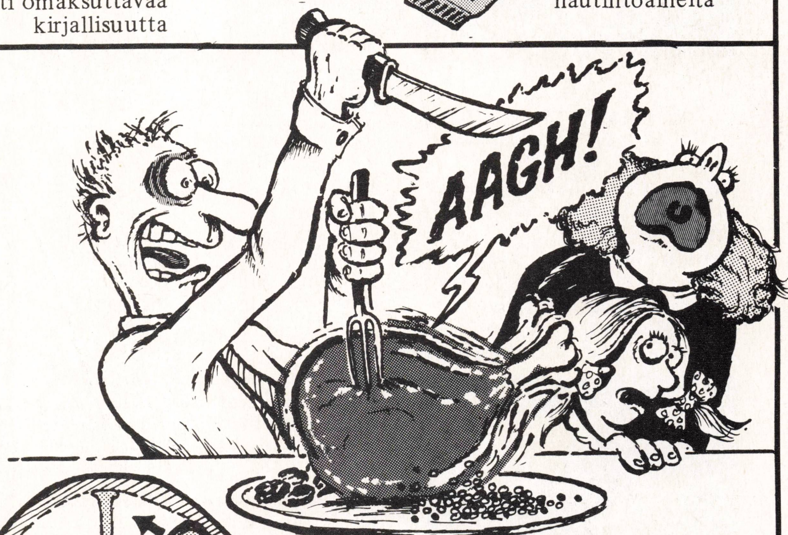
Yksinkertainen Rubikin kuutio

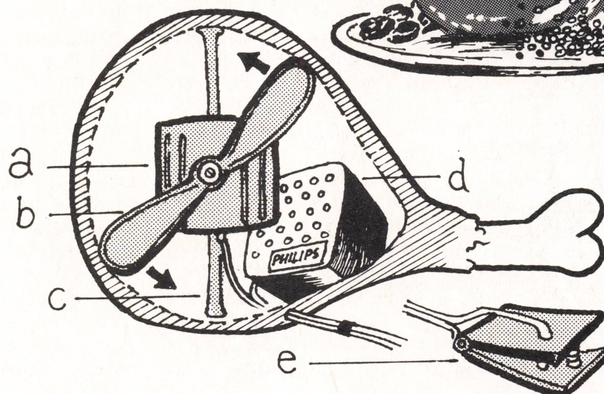

Nopeasti omaksuttavaa kirjallisuutta

Valikoima nautintoaineita

JOULUN TEKNINEN PILA

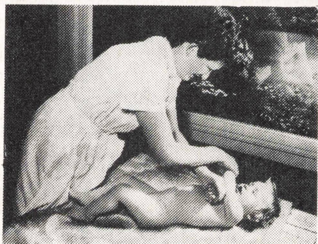
On hauska naruttaa perhettäsi joulupöydässä. Ajattelepa isää, joka alkaa leikata kinkkua, joka veitsen kosketuksesta rupeaa sätkyttelemään ja kiljahtelemaan! On siinä naurussa pitelemistä. Kaaviokuvasta selviää, miten tämä »elävä kinkku» rakennetaan. Pilan valmistelu vaatii aikansa, mutta lopputulos on työn arvoinen.

Tyhjäksi koverretussa kinkussa on propelli (b), jota moottori (a) pyörittää. Kone on tuettu kinkun seinämiin kepillä (c). Pyöriessään moottori tärisyttää kinkkua. (d) on kovaääninen, josta kuuluu etukäteen äänitetty huuto. Laitteet panet käyntiin kytkimellä (e), joka on piilossa pöydän alla.

Kersanarikalla lapsenhoitajan VAUVAN

Lapsenlikkana eli beibisittaajana olo on varsin tuottoisaa puuhaa, jota moni nuori tyttö ja mikset poikakin harrastaa sivubisneksenä. Täysin kylmiltään ei tähän hommaan kuitenkaan voi syöksyä, vaan lapsenvahdin on omattava riittävät perustiedot ja -valmiudet lapsenkaitsijan vaativaan työhön.

Pikkulasten vanhemmat vaativat usein kokemusta ja näyttöjä osaamisesta ennen kuin he luottavat jälkeläisensä vieraan hoteisiin. Ohessa muutamia tärkeimpiä kikkoja, joiden avulla pääsee jo alkuun.

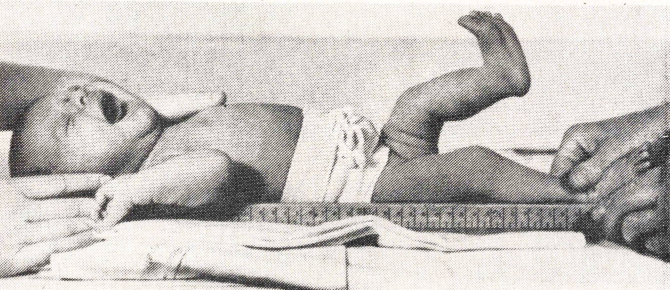

Kuva 1.

Jo ennakkoon on syytä tietää, että jotkut pienokaiset ovat hyvin vilkkaita – jopa aggressiivisia. Paras tapa taltuttaa valtoimenaan hosuva vauva on poliisiote (kuva 1). Lapsen luut ovat kuitenkin pehmeämmät kuin aikuisten, joten kättä ei saa vääntää selän taakse, vaan on tyydyttävä lievempään otteeseen eli

Kuva 2.

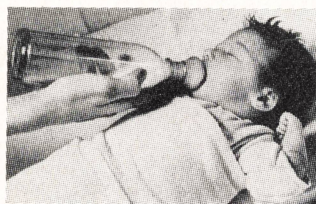

Kuva 3.

käsi väännetään rinnan yli ylös. Samalla voidaan kämmenellä tukkia ammollaan huutava suu.

Vauvan vahtiminen on tylsää puuhaa, joten moni lapsenvahti pitkästyy puuhaan ja tulee silloin tällöin vetäisseeksi pienet savut kersan kitinöiden lomassa. Monen pikkulapsen vanhemmat ovat kiusallisen tarkkoja jälkeläisensä elinympäristöstä ja suhtautuvat tupakanpolttoon tenavansa lähettyvillä pikkumaisen vihamielisesti. Ole siis joka hetki valmis piilottamaan tumppi varmaan paikkaan, jos kuulet isäntäväen tulevan kotiin ilmoittamaansa aikaisemmin (kuva 2).

Monen pienokaisen alaraajat ovat kammottavalla tavalla vääntyneet. Lähes kaikilla on rumat länkisääret. Teet lapsen vanhemmille suurenmoisen palveluksen ja yllätät heidät iloisesti (se muistetaan palkanmaksun yhteydessä), jos oikaiset epämuodostuneet ja-

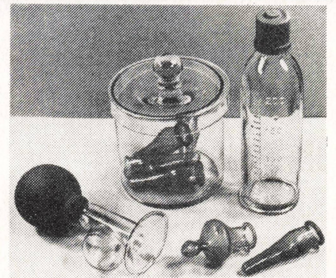

Kuva 4.

lat. Tarvitset jonkun tukevan, suoran esineen lastaksi, esimerkiksi vahva puuviivotin käy tähän tarkoitukseen mainiosta. Pane lasta vääntyneen jalan viereen (kuva 3) ja sido jalka suoraksi sideharsoa tai laastaria hyväksi käyttäen.

Pikkulapsille on huutamisen ja märkimisen lisäksi tyypillistä se, että ne ovat jatkuvasti nälkäisiä kuin juottovasikat. Isäntäväen jäljiltä jostain nurkasta löydät varmasti pullon, jonka suulla on kuminen lärpytin (ammattikielessä tutti). Täytä pullo jollakin käteen sattuvalla juoksevalla nesteellä ja tyrkkää pullo kersalle. Voit olla varma, että häiritsevä kirkuminen loppuu ainakin joksikin aikaa (kuva 4).

Vauvat ovat kiintyneitä (kts. edellä) tutteihinsa ja haluavat jatkuvasti lutkuttaa niitä. Hauskan pilan pienokaiselle voit tehdä seuraavasti: ota lapsen lempitutti, näytä sitä piltille ja pane se johonkin sellaiseen paikkaan, mistä lapsi ei sitä voi saada. Jos piilotat sen läpinäkyvään purkkiin, lapsi näkee tutin koko ajan,

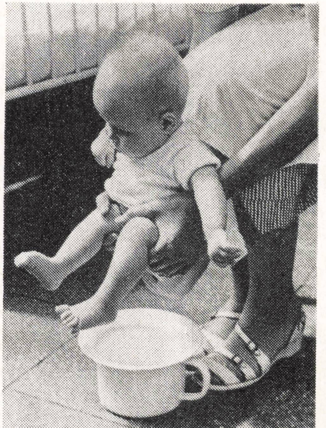

Kuva 5.

mutta ei voi saada sitä (kuva 5). Sekös lasta sitten harmittaa!

Mitä enemmän vauva ahtaa sapuskaa sisäänsä, sitä enemmän sitä myös tulee toisesta päästä ulos. Vauvan kakittaminen on taidetta. Pitele vauvaa puoliksi vedellä täytetyn potan eli laskiämpärin yläpuolella (kuva 6) siten, että jokainen tippuva kikkare saa riittävästi vauhtia pudotessaan. Kun jätös iskeytyy potassa olevan veden pintaan, sinkoutuu vettä ja eritteitä ympäriinsä ja hyvällä onnella osa osuu vauvan herkkään takapuolen ihoon.

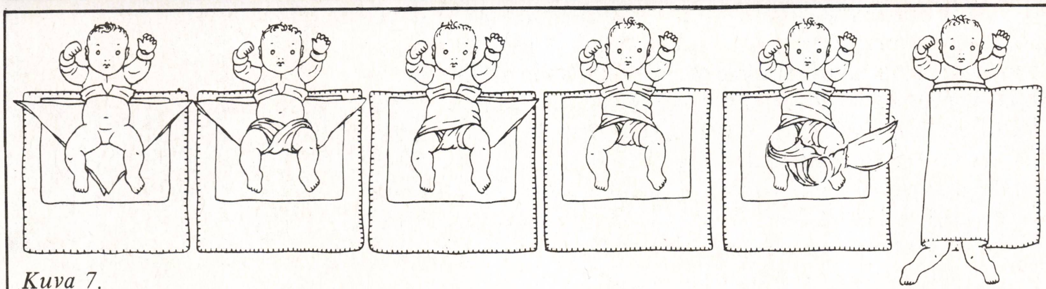
Vuotava lapsi on käärittävä rätteihin, jotta hän ei tuhrisi joka paikkaa inhaan töhnään ja visvaan. Oheinen kuvasarja (kuva 7) näyttää mi-

Kuva 6.

isot rahat – käsikirja

HOITO

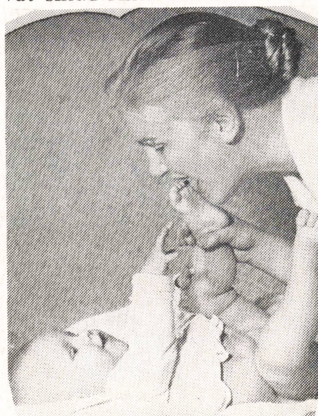

Kuva 7.

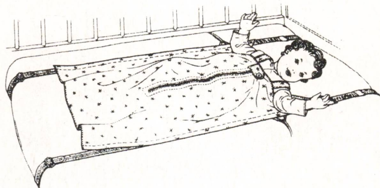
ten vauvaa kääräistään oikeaoppisesti pahnoihin.

Kaikesta huolenpidosta ja rakkaudenlämmöstä huolimatta saattaa vauva kiukutella ja osoittaa mieltään. Tällöin lasta on ojennettava eli rangaistava hellävaraisesti, mutta päättäväisesti. Vauvalle on kertakaikkiaan näytettävä kuka on pomo. Suositeltava ojennuskeino on napakka näykkäisy (kuva 8) varpaasta. Useimmiten vauva tajuaa vihjeen ja rauhoittuu.

Hieman isompien lasten helmasyntinä on turhanaikainen ryömiskely. Lasta ei voi hetkeksikään jättää omiin oloihinsa, se luikertelee heti omille teilleen tuhoamaan irtaimistoa. Lapsen vanhemmat eivät koskaan usko, että lapsi on tehnyt tuhot, vaan syyttävät sinua rikkoutuneesta mal-

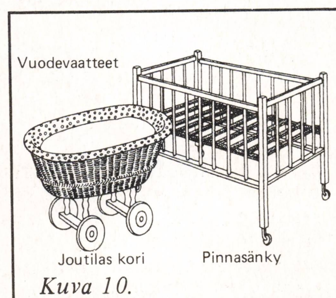

Kuva 8.

Kuva 9.

jakosta, kaadetusta kukkaruukusta ja vajenneesta viskipullosta. Ole siis tarkkana, älä päästä lasta omille teilleen. Hyvä keino tuhojen estämiseksi on vanha kunnon »aikaistettu maatapano» -temppu. Lapsi pannaan nukkumaan heti kun isäntäväki on poistunut kodista. Jos lasta ei väsytä, saattaa olla tarpeellista sitoa lapsi (kuva 9) sänkyynsä. Aikaisesta nukkumaanmenosta on se haittapuoli, että lapsi on supervirkeä kun lapsen väsyneet vanhemmat palaavat myöhään illalla kotiin juhlimasta. Lapsi valvottaa heitä koko yön, mutta sehän ei ole sinun ongelmasi.

Kuva 10.

Ylivilkkaan lapsen rauhoittamiseksi on toinenkin ratkaisu. Tyhjennä lapsen pinnasänky vuodevaatteista – nosta ne vaikka johonkin koriin, josta vanhempien palatessa voit salamannopeasti kaataa ne takaisin sänkyyn. Levitä tyhjän pinnasängyn alle tai pohjalle vanhoja sanomalehtiä vesivahinkojen torjumiseksi ja lykkää lapsi sänkyyn (kuva 10). Tyhjässä sängyssä lapsi ei voi saada aikaan mitään vahinkoa ja sinä saat olla täysin rauhassa.

Vauvaa on syytä voimisteluttaa säännöllisesti, jotta lihaskunnon rappeutuminen ei pääsisi alulle jo aivan nuorella iällä. Useimmilla lapsilla on epäluonnollisen iso pää. Sen heiluttaleminen (kuva 11)

Kuva 11.

Kuva 12.

puolelta toiselle riittää lähes kaikille pilteille voimisteluohjelmaksi. Lisäksi se on huvittavan näköistä!

Vauvaa ei missään tapauksessa saa pitää sylissä (kuva 12)! Kaksin käsin, lähellä vartaloa pidettäessä lapsi saattaa tuntea olonsa turvalliseksi, rauhalliseksi, tyytyväiseksi ja laskea alleen. Se merkitsisi uuden pukusi tärveltymistä.

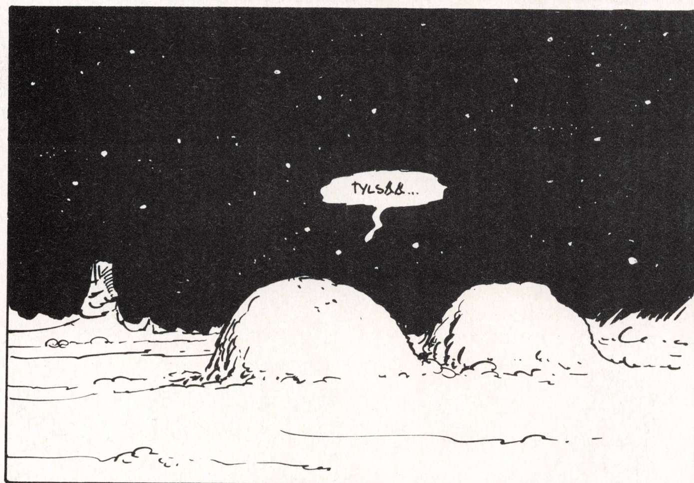
Näitä neuvoja seuraamalla voit olla varma, että huostaasi uskottu pienokainen on tasapainoinen ja tyytyväinen (kuva 13).

Kuva 13.

TYLSÄÄ

AP

TYLSÄÄ...

TODELLA TYLSÄÄ.

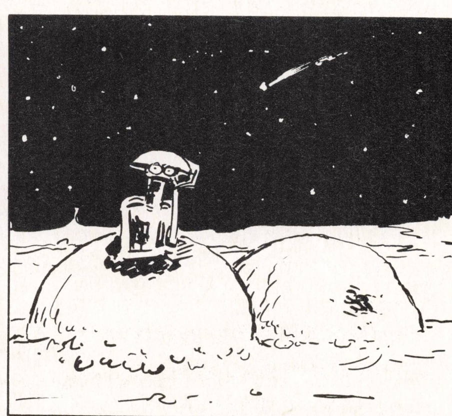

TÄLLÄ PLANEETALLA EI OLE TAPAHTUNUT MITÄÄN JÄNNÄÄ SEN JÄLKEEN KUN RATKAISIMME VIIMEISENKIN ONGELMAMME... SILLOIN JOSKUS...

HEI PASI...
..MMH?..

MUISTATKO, KUINKA MEILLÄ OLI HAUSKAA, KUN RATKAISIMME ONGELMIA SILLOIN ENNEN?...
EN.

EN MILLÄÄN.
OLI SIINÄKIN SYY HERÄTTÄÄ MINUT KESKEN UNIEN..

OI NIITÄ AIKOJA... KUN VAIN MUISTAISI...

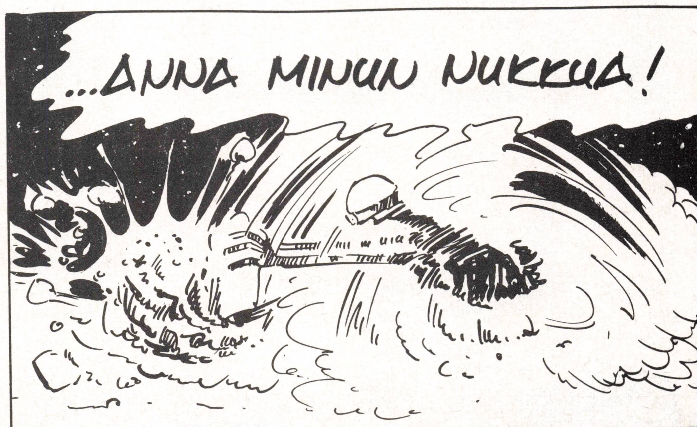

PASI, ME TARVITSEMME UUDEN ONGELMAN!! SEN ME TARVITSEMME!
MINÄ TARVITSEN UNTA...

MEIDÄT ON OHJELMOITU RATKOMAAN ONGELMIA, EI NUKKUMAAN, MIKÄLI OIKEIN MUISTAN...
KOSMINEN SÄTEILY ON SYÖVYTTÄNYT MIKROPIIRISI...

HÖPÖHÖPÖ, ITSE OLET **INAKTIVOITUNUT!** KUULE, KEKSITÄÄN YHDESSÄ ONGELMA... PIRISTYT SINÄKIN...
...TAI VOI OLLA, ETTÄ SINUL-TA ON PALANUT VASTUS...

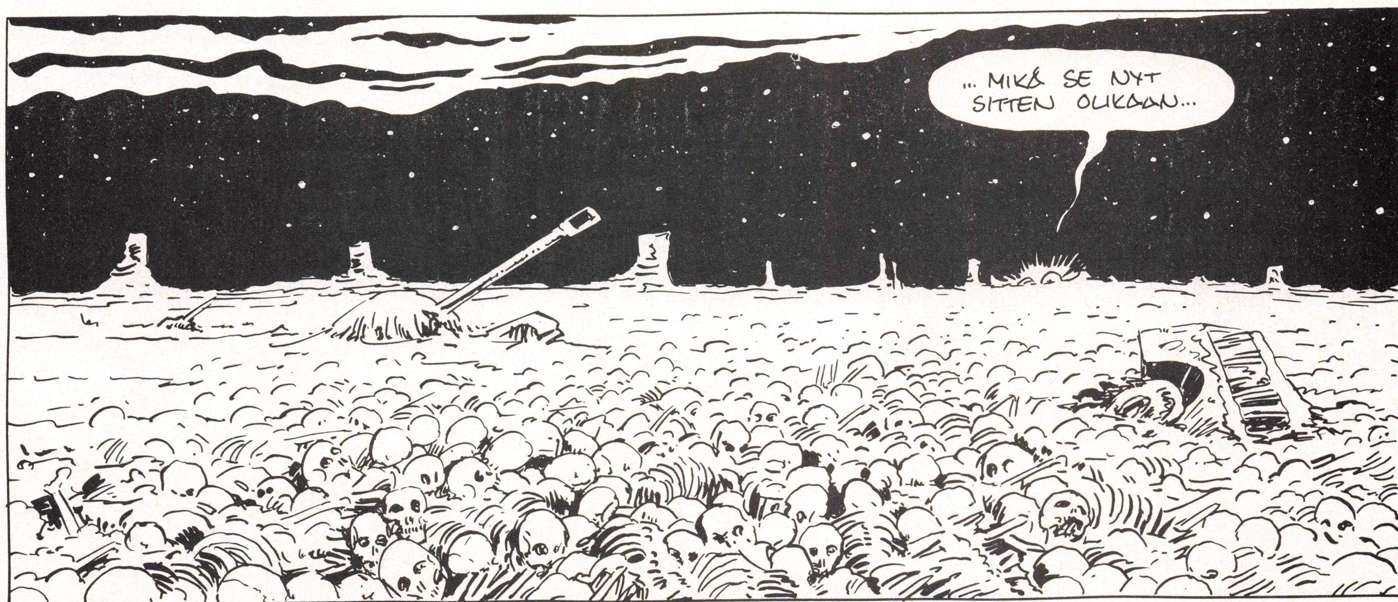

MINÄ HALUAN OIKEIN IIIISON ONGELMAN, SELLAISEN, JOSTA RIITTÄÄ RATKAISEMISTA SADOIKSI VUOSIKSI...
HYVÄ, SILLOIN ET ENNÄTÄ HÄI-RITÄ MINUA...

SINÄ OLET OLLUT HORROKSESSA VII-MEISET MILJOONA VUOTTA... SINUNKIN OLISI LOPULTA AIKA **ELÄÄ!**...
PYHÄN TRAN-SISTORIN NIMESSÄ...

...ANNA MINUN NUKKUA!

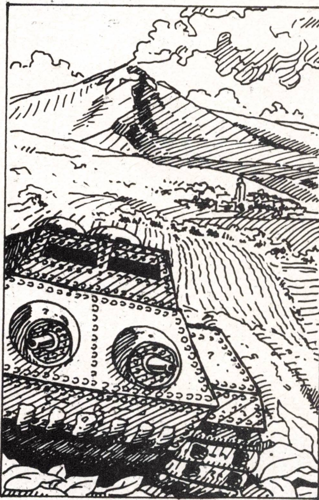

OHO, ANTEEKSI...

...MUTTA SINÄ ALOIT MUIS-TUTTAA LIIKAA SITÄ ON-GELMAA, JOTA RATKAISEMAAN MEIDÄT OHJELMOITIIN...

...MIKÄ SE NYT SITTEN OLIKAAN...

Nauru tyrannille – hupailuja hirmuvallasta

DIKTAATTORI-HUUMORIA

Kenraali Papapopoulos oli lähes myöhässä Tammikuun Yhdeksännentoista -vastaanotoltaan: autonkuljettajaa ei löytynyt mistään. »Voittehan ottaa minun Buickini», neuvoi uskollinen adjutantti, amiraali Moussaka. Autossa oli tietysti pommi! Tosin suupaltti Moussakakin teloitettiin myöhemmin.

E.Q, Athens

□□□

Eläinkauppias Hans Wolff kuunteli presidentti Hochenbeckerin kuuluisaa radiopuhetta hieman ennen vuoden -66 kansannousua: »Dummkopf koko mies! Minun puolestani saa tunkea kolmivuotissuunnitelmansa vaikka nach der Arsch!» jupisi mies. No, Wolff-parkahan luuli olleensa yksin! Kyllä oli Volkspolizeilla hauskaa kuunnellessaan myöhemmin Fritziä, Wolffin puhuvaa papukaijaa!

H-J.S, Berlin

□□□

Eräänä iltana tykistöakatemiassa kapteeni PT sai päähänsä kuiskata vieressä istuneelle majuri DelB:lle: »Hey! Amigo – vallankumous on alkanut!» Tämä oli tietysti kapteeni PT:stä erinomaisen huvittavaa. Mutta eipä miestä naurattanut, kun seuraavalla viikolla Maavoimien komen-

taja, eversti DelB. nimitti hänet Tykistöakatemian johtajaksi ja Vallankumouksen Sankariksi!

H.H, Madrid

□□□

Presidentti Machos Panssariprikaatin Vuosipäivänpuheessaan: »...los militaros y al Libertad!» »El Libertad», toisti väkijoukossa innostunut trasselinmyyjä Jassuf. Myöhemmin Turvallisuuspoliisi laski miehestä yli kuusituhatta konepistoolin luotia – kaksisataa enemmän kuin Kansalliskaartin Vuosipäivänä!

JZ, Ankara

□□□

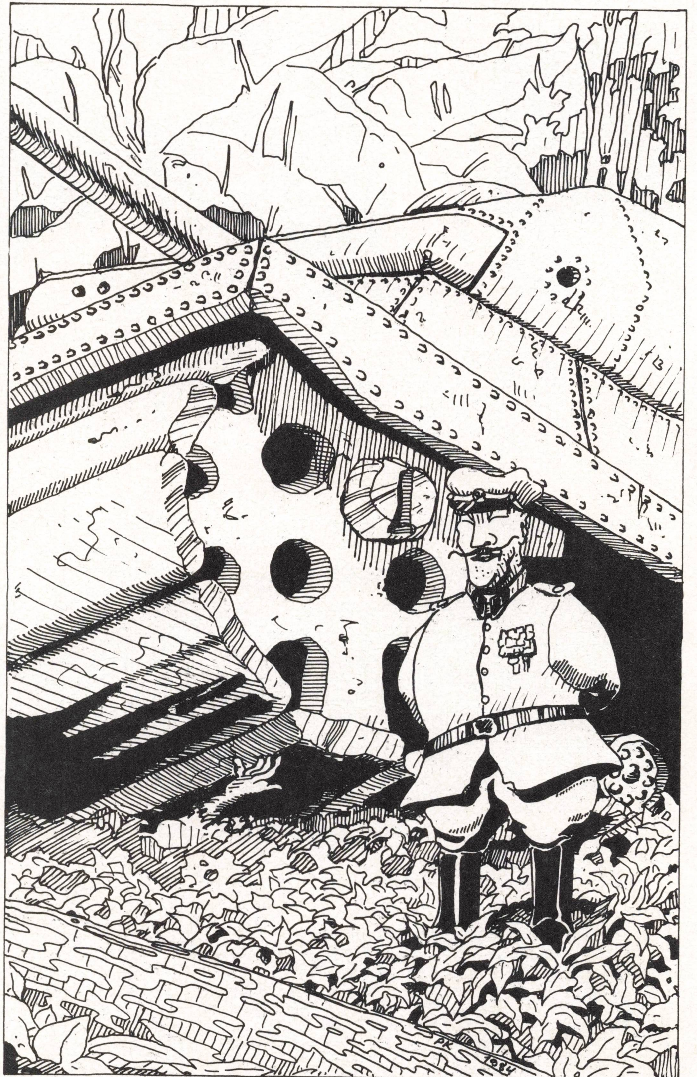
Gaddafi, Trujillo ja Dubalierte kiistelivät kenen armeijassa on rohkeimpia miehiä. Gaddafi käski miehen hypätä toisesta kerroksesta ja Trujillo kolmannesta. »Papa» Dubalierte käski hypätä kuudennesta. »Hyppää itse», mies huusi takaisin. Kyllähän »Papa» ymmärtää huumoria.

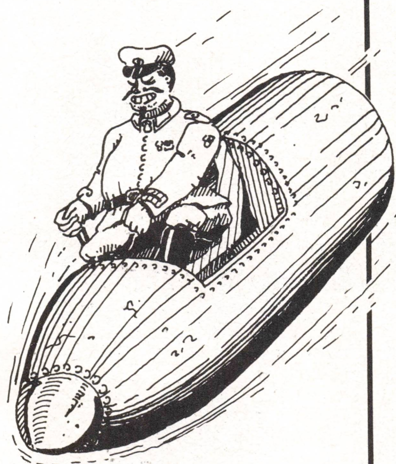
Mies tietysti ammuttiin.

CWB, Angola

□□□

19. toukokuuta kymmenen raskasta kuorma-autoa ajoi Casa del Parliamenticos'n edustalle, ja rynnäkkökiväärein aseistautuneet laskuvarjojääkärit valtasivat rakennuksen. »Parlamentti kuuluu komentooni», vaahtosi kapteeni Tortilla, joka pistooleineen ryntäsi istuntosaliin. 19. toukokuuta sattui ole-

maan sunnuntai – eikä istuntosalissa ollut ketään! Kylläpä nauru maittoi karskeille jääkäreillekin!

F.B.B, Lisbon

□□□

Oli meneillään kiihkeä rajasota Ecuanistanin ja Urgentinan välillä. Urgentinan presidentti, kenraali Guantanamera karjui puhelimeen komentopaikassaan: »Missä on eversti von Scrauff? Ampukaa se idiootti! Entä eversti Ipanema? Ampukaa se sika! Missä on...»

Everstithän olivat aivan presidentin takana!

A.A, San Salvador

□□□

Uuden vuoden paraatin vastaanotto Rapaguayn Heinäkuun Kuudennen Aukealla. Presidentti Skoessler puhui: »Maa- ja ilmavoimien edustajat! Arvoisat teollisuuden ja Banana Fruit Ltd:n edustajat! Ja rakas Rapaguayn... Rapaguayn...»

»Rapaguayn kansa», supatti adjutantti Mutantos.

Mutantos tietysti teloitettiin!

GZ, Port-au-Prinze

□□□

Pepe Tontos tallasi väkijoukossa vahingossa aurinkolasipäisen miehen krokotiilinnahkakengille eikä heti huomannut nuolla niitä puhtaiksi. Kolmantena päivänä Salaisen Poliisin »keskusteluhuoneessa» Pepe tunnusti ampuneensa J.F. Kennedyn! Senhän tietää miten kuulustelijoille raskaan päivän jälkeen nauru maittaa – naurunpurskahdukset kaikuivat aina Vapaudenaukiolle saakka!

F.C.G, Guadalcanal

Eräänä iltapäivänä Kööpenhaminan Glyptoteekissa

Lemmentarinoita

Mielestäni Irmeli oli koko toimiston ihanin tyttö. Olin katsellut häntä »sillä silmällä» jo kuukausia, mutta en tuntunut pääsevän asiassa oikein puusta pitkään. Olin jo valmis luopumaan koko jutusta...

Mutta firman pikkujouluissa onnistuin pääsemään juttusille hänen kanssaan. Hän tuntui pitävän minusta.

Seurasi kiihkeä romanssi!

Menimme naimisiin ja luulin, että onneni tulisi olemaan ikuinen tuon ihanan tytön rinnalla.

RAKKAUDEN NÄLKÄ

Ensimmäisen kerran aloin ihmetellä asiaa häämatkallamme.

Pöytään kannettiin uskomaton määrä ruokaa. Ja vaimoni ahtoi kaiken mahaansa. Uskomatonta. Mikä ahmatti!

Mässäilystä ei tuntunut tulevan loppua.

Uskouduin ystävälleni. Hän ehdotti, että hankkisin vaimolleni lemmikin. Ehkä hän silloin unohtaisi syömisen.

Ystäväni lupautui pukiksi ja toi meille pikkuruisen kissanpennun.

Vaimoni ihastui pentuun ikihyvikseen.

Hän teki siitä makoisan keiton.

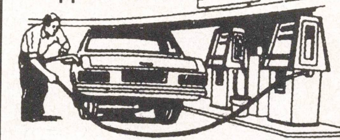
Saimme lapsen. Pelkäsin, että vaimoni syö hänetkin.

Syömisestä tuli todellinen painajainen. En kestänyt sitä enää.

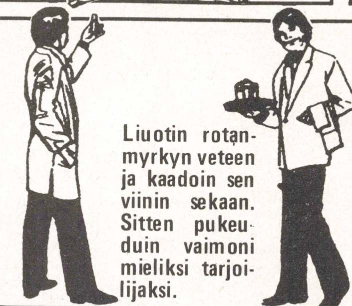
Sitten äkkiä eräänä päivänä tankatessani autoani, joka sekin oli suursyömäri, katseeni osui rotanmyrkytyksestä varoittavaan lappuun. Päätin tappaa vaimoni.

Soitin eräälle eläinlääkärille.

Liuotin rotanmyrkyn veteen ja kaadoin sen viinin sekaan. Sitten pukeuduin vaimoni mieliksi tarjoilijaksi.

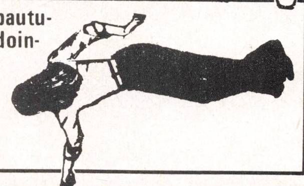
Tarjoilin ruuan ja vaimoni ahmi joka murenen aavistamatta vaaraa. Hän puhua pälätti koko ajan ruuasta ja resepteistä. En tuntenut pietäkään katumusta.

Katselin nautien kun vaimoni kuoli.

Olin vapautunut vihdoinkin painajaisestani.

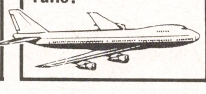
Nyt olemme olleet Annen kanssa naimisissa jo 30 vuotta. Toisinaan etsin sen herkkäuskoisen eläinlääkärin puhelinnumeroa hyvinkin kiihkeästi.

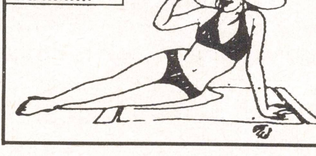
Pakenin maasta.

Tekoni oli ollut epätoivoinen. Sellainen oli pakonikin. Yllätyksekseni en koskaan jäänyt kiinni. Lopulta päädyin Rivieralle.

Tapasin Rivieralla kerrassaan ihanan vaaleaverikön, Annen. Hän oli juuri sellainen nainen, jota olin kaivannutkin...

Rakastuin Anneen päättömästi.

Meijo Veri paljastaa jälleen

KÄRSIKÖ ALEKSIS KIVI UMME-TUK-SES-TA?

Uusimpien tutkimusten mukaan Helsingin rautatientorilla oleva kirjailija Kiven patsas pitäisi olla tämän näköinen täyttääkseen näköispatsaalle asetettavat vaatimukset.

Kun Aleksis Stenvall keväällä 1863 muutti Siuntioon, asettuen vuotta myöhemmin asumaan Fanjunkarsin torppaan, kirjoitti paikkakunnalla asunut leskirouva Tekla Brunberg vävylleen Wolde Hinkmannille Pietarsaareen:

»Kävimme laskiaisena Sjunbyssa, jossa vierailimme myös Fanjunkarsin torpassa Mamselli Lönnqvistin luona. Sinne näyttää nyt muuttaneen mies, jonka Lotta esitteli meille Aleksis Stenvallina. Lotan pyydettyä meitä jäämään aterialle suostuimme ilomielin pyyntöön, koska

Sopivasti Aleksis Stenvallin syntymän 150-vuotisjuhlan kunniaksi on kirjamarkkinoillemme jälleen ilmestynyt uusi Kivi-tutkimus. Teoksessaan »A. Stenvall – nälkätaiteilijako?» särkee Kiven nykypäivän kolleega Meijo Veri taas vanhoja myyttejä kansalliskirjailijastamme. Vahvana vallalla ollut käsitys Kivestä riutuvana nälkätaiteilijana saa huutia, Veren todistellessa hänen itse asiassa olleen mitä melkoisin herkuttelija, varsinainen gastronomi. Tästä johtuen muodostuu Veren tutkimuksen keskeiseksi hypoteesiksi kysymys kirjailijan ruuansulatuksesta: Veri näet väittää Kiven kärsineen kroonisesta ummetuksesta, joka lopulta johti hänen kuolemaansa. Julkaisemme nyt lyhyen tiivistelmän uudesta teoksesta, Veren itsensä laatimana.

emme olleet syöneet vielä mitään koko päivänä, ja oltiin sentään jo pitkällä iltapäivässä. Kun sitten istuudumme pöytään, jonka Lotta oli saanut katettua, ihmetytti meitä Eufrosynen kanssa tämän vieraan miehen suunnaton ruokahalu. Tuskin olimme näet vielä päässeet aterioinnin alkuun, kun kyseinen Stenvall jo oli ehtinyt nauttia kokonaisen porsaan paistettuna. Eikä siinä suinkaan kaikki: hän sananmukaisesti hotki suuhunsa Mamsellin pöytään tuomat pari tusinaa viiriäisenmunaa, huuhdellen

ne alas kannullisella sahtia. Koskaan en ole kenenkään vielä nähnyt syövän niin paljon yhdellä istumalla. Ja kaiken aikaa Lotta vain hymyili tyytyväisenä, täyttäen miehen lautasen kerran toisensa jälkeen.»

Edellä siteeraamani kirje on vain yksi niistä monista todisteista, jotka osoittavat – päinvastoin kuin aiemmin on luultu – ettei Aleksis Kivi suinkaan ollut mikään vyötään kiristelevä nälkäkurki, vaan itse asiassa mitä suurin ruuan ystävä, puhdasverinen ranskalaistyylinen gourmet. Vasta jälkipolvet ovat tehneet hänestä sen synkkämielisen, kuoppaposkisen ja riisitautisen näköisen hahmon, jona Suomen kansa nyt kansalliskirjailijansa tuntee. Tutkimukseni romuttaa tämän romanttisena vaalitun myytin.

Suoritettuani aikaavieviä ja vaivalloisia tutkimuksia onnistuin viimein pääsemään lähteille, jotka vastaansanomattomasti todistavat Kiven olleen luonteeltaan ns. sangvinistisen tyypin, jollaiset ovat tunnetusti taipuvaisia herkutteluun. Keräämieni todistuskappaleiden valossa rohkenenkin esittää seuraavat väitteet:

1) Syynä Kiven Fanjunkarsiin muuttoon oli yksinomaan Mamselli Lönnqvistin maine erinomaisena ruuanlaittajana. Koska hän oli pitäjän kuulu pitokokki, jonka taitoja käyttivät kaikki, jotka halusivat juhlatilaisuuksiensa ruokapuolen olevan kunnossa, tiesi Kivi kulinaristina hyvin Lönnqvistin taidot.

2) Kiven surkea taloudellinen ahdinkotila ei niinkään johtunut olemattomista tuloista kuin siitä, että hänen kaikki rahansa upposivat herkutteluun mitä mielikuvituksellisimmilla ruuilla.

3) Pitkäaikainen ja taukoamatta jatkunut mässäily johti lopulta ruumiin sisäerityksen häiriintymiseen, joka heijastui henkisenä häiriötilana, johtaen Kiven lopulta Lapinlahden mielisairaalaan.

4) Herkuttelusta johtuen Kivi kärsi kroonisesta ummetuksesta. Kivikova vatsa, ja rasvaisesta ruuasta aiheutuneet hoitamattomat sappikivet, olivat syynä Kiven kuolemaan Sylvesterin päivänä vuonna 1872.

Ja nyt todisteisiin.

Mässäily kämpissä

Ravintola Kämpin keittiömestarin, Julle Dummkopfin jälkeenjääneet paperit antoivat ensimmäisen kerran minulle viitteitä Kiven todellisesta luonteesta.. Kyseinen dokumentti joutui haltuuni huudettuani keittiömestarin perikunnan kuolinpesähuutokaupasta itselleni pahvilaatikollisen vanhoja kirjoja. Niiden joukosta löytyi myös Chefin päiväkirja. Tässä lainaus, päivätty 8.3.1863:

»Kiireinen päivä. Meiltä oli ruuat loppua tykkänään, kun herra Stenvall Nurmijärveltä tuli taas kerran käymään. Hänellä tuntui olevan se tuuri päällä, että nyt syödään niin kauan kuin pysytään tolpillaan. Ja kyllä siihen mieheen jälleen upposikin! Aamuyhdeksästä iltakuuteen hän istui pöydässä, pistellen tuona aikana alas kurkustaan kokonaista kaksi lammaspaistia, kapallisen potaatteja, leiviskän painoisen lohen mäteineen, kattilallisen suklaapuddinkia, kuusi lautasellista buljonkia, luumupiiraan, sekä marengilla kuorrutetun kananpojan. Nesteitä kului seuraavasti: 5 litraa maitoa, 4 litraa piimää, kannullinen viiniä, kannullinen viiliä, yhdeksän pulloa mineraalivettä. Lasku teki lähes viisituhatta markkaa! Ei ihme, jos miehen talouden väitetään olevan nykyisellään konkurssitilassa. Mitä hillitöntä elämää hän viettääkään. Ja päälle päätteeksi lähti herra Stenvall vielä jatkoille Esplanaadikappeliin!»

Paperit Herkutteleviin Härroihin

Vuoden 1863 joulukuussa saapui Helsingfors Gourmande Härror-Sällskapetin toimitiloihin Esplanadi 15:een seuraava kirje:

»Minä Ärande Härror,
Jag ˙ber, att Ni kunde tänka att ta mig som medlem till Ert Klubb. Ja är så mycket stor gourmet, och önskar att Ni kunde ta mig till Ert Klubb?
Äranda,
Alex Stenvall»

Kivi ei milloinkaan päässyt suuresti haluamaansa seuraan. Nämä eivät edes vastanneet hänelle, sillä hänen sosiaalinen asemansa ei Seuran mielestä ollut riittävän korkea. Lisäksi hänen ruotsin kielessään oli toivomisen varaa.

Petyttyään toiveessaan Kivi heittäytyi yhä hurjempiin mässäilyorgioihin, jotka jo alkoivat saada lähes patologisia piirteitä. Näin hän halusi ikään kuin todistaa muulle maailmalle, kuinka kelvollinen Herkutteleva Herra hän olisi ollut tuossa arvostetussa seurassa, johon kuului pelkästään ajan merkkihenkilöitä.

Ummetus ja kuolema

Vuoden 1866 aikana Kivellä sitten alkoi ilmetä ruuansulatuksellisia häiriöitä, ja hän kärsi nyt kivikovasta vatsasta. Myös taloudellinen tila oli hurjan mässäilyn takia huonontunut siinä määrin, että hänen täytyi kokonaan jättää pois ulkonasyöminen, ja turvautua pelkästään Charlotta Lönnqvistin suopeuteen. Se näyttikin olevan lähes rajaton, päätellen ruokalaskuista, joita Siuntion kyläkauppias Lönnqvistille lähetti.

Kuva puhuu puolestaan. Meijo Veri on viimeinkin onnistunut löytämään kauan kaivatun valokuvan Aleksis Kivestä. Kuva löytyi rööperiläisestä tupakkakaupasta.

Ummetusväitteeni on kieltämättä sangen rohkea, ja perustuu ensisijaisesti Helsingin Yliopiston Apteekin tilauskirjaan, josta ilmenee seuraava seikka: vuosien 1866-68 aikana Kivelle postitettiin säännöllisesti – kerran kuussa – kymmenen litran risiiniöljypullo. Mielestäni on ilmiselvää, ettei tällaista määrää voitu tarvita kuin yhteen ainoaan tarkoitukseen: Kiven ruuansulatuksen huojentamiseen. Ilmeisesti ölyhoidolla ei kuitenkaan ollut toivottua tulosta, koska Kiven ólemus alkoi yhä enemmän muuttua masentuneeksi, itkukohtausten ja raivonpuuskien leimaamaksi. Koska tällainen käyttäytyminen on ns. sangvistiselle persoonallisuustyypille täysin vieras ilmiö, ei Kiven luonteessa tapahtuneelle äkilliselle ja jyrkälle muutokselle nähdäkseni voi keksiä muuta syytä kuin jo mainitsemani kroonisen ummetuksen. Pitkäaikaisena ja ilmeisen tuskallisena se sai kirjailijassa aikaan persoonallisuuden muutoksia, jotka lopulta veivät hänet Lapinlahden mielisairaalaan.

Pitkään on ollut vallalla sellainen käsitys, että kirjallisuusarvostelija Ahlqvistin murska-arvostelut olisivat olleet se viimeinen pisara, joka lopulta mursi Kiven henkisesti ja ruumiillisesti. Selitys on kestämättömän yksipuolinen. Ahlqvist tosiaankin haukkui Kiven kirjallisia töitä, mutta nyt on aika kysyä miksi. Kaikki johtui siitä, että Ahlqvist – tunnettu kulinaristi – oli suuttunut Kivelle eräässä mamselli Lindgrenin puutarhajuhlassa, jossa Kivi oli häikäilemätöntä kyynärpäätaktiikkaa käyttäen työntänyt kirjallisuuskriitikon tieltään kilvoitellessaan viimeistä merianturatortun palasesta seisovassa pöydässä. Merianturapiiras oli tuohon aikaan Helsingissä harvinaista ja haluttua herkkua. Ahlqvist ei koskaan antanut tuota etuilua anteeksi, vaan kosti menettämänsä herkkupalan takia Kivelle kirjoituksissaan.

Edellä esittämäni teorian valossa myös Kiven viimeiset hetket joutuvat aivan uuteen valoon. Aiemman Kivi-tutkimuksen tultua siihen tulokseen, että Kirjailija menehtyi ennenaikaisesti surun ja murheen murtamana, esitän nyt oman, poikkeavan näkemykseni ko. asiasta. Kiven herkuttelijan ominaisuuksista johdettuna se vastannee paremmin todellisuutta.

Uskon Kiven kuoleman johtuneen hoitamatta jääneistä sappikivistä, joihin puoles-

taan oli syynä Kiven kulinarismi raskaine ja rasvaisine ruokineen. Molempien (sekä traditionaalisen että omani) väitteiden todistusarvon ollessa täsmälleen yhtä suuri – toisin sanoen olematon – vetää omani lääketieteellisesti pitemmän korren.

Viimeisinä hetkinään Aleksis Kivi ymmärsi itsekin elämäntapansa turmiollisuuden ja lähestyvän kuolemansa syyn – ylenmääräisen syömisen. Viimeisiksi sanoikseen Kivi sanoi kuolinvuoteellaan: »Minä lihon.» Kuolevan kaksi viimeistä sanaa sisälsivät sekä Kiven oman itsepetoksensa tunnustamisen ja vääjäämättömään kohtaloon alistumisen ilmauksen että viestin jälkipolville: hän halusi profeetan tavoin ennakoida kohoamisensa kansalliskirjailijoiden joukkoon. Kiven sanat »Minä lihon» on sittemmin vesitetty ja vääristelty, sillä sinänsä hyvää tarkoittavan kansallisromantiikan läpitunkemat piirit halusivat »parannella» ja »kaunistella» kirjailijan viimeisiä sanoja.

Niille, jotka vielä epäilevät ummetusteoriani paikkansapitävyyttä, on olemassa lisätodistus, jonka tulen lähiaikoina esittämään. Luulisin sen viimeistään tukkivan inttäjien suut lopullisesti.

VTT tutkii asiaa

Tutkimusteni kuluessa vierailin luonnollisesti useaan otteeseen Kiven asuin seuduilla. Ollessani hänen kuolinmökillään Tuusulassa tuli minulle asiaa ns. isommille tarpeilleni. Aiottuani toimittaa ne mökin yhteydessä olevassa puuseessä huomasin sen yllättäen lukituksi. Saatuani myöhemmin kuulla ulkohuoneen olleen visusti sinetöity Kiven kuolemasta lähtien päähäni pälkähti ajatus, jonka toteuttamisella voisi olla mahdollisuus iskeä viimeinen lenkki todistusketjuuni. Palasin mökille ja ryömin ulkohuoneen takaseinän kautta pömpelin alle ottamaan hieman »näytteitä». Aika oli luonnollisesti jo tehnyt tuhojaan, mutta kiitos sinnikkyyteni onnistuin silti kaapimaan kasaan riittävän määrän penkinalustuotetta. Se on parhaillaan Valtion teknisen tutkimuskeskuksen hallussa, ja on tutkijoiden mukaan analysoitavissa koostumukseltaan. Näin on mahdollista saada tieteellinen lausunto Kiven ruuansulatuksesta vielä 150 vuotta Mestarin kuoleman jälkeen. Olen vakuuttunut siitä, että tutkimuksen tulokset tukevat nekin käsitystäni ja osoittavat kiistattomasti, että Aleksis Kivi kärsi kroonisesta ummetuksesta.

ELÄMÄÄ SUURMIESTEN RUOKA-PÖYDISSÄ

– Mikä oli silavalla täytettyjen »hempuloiden» merkitys Agricolan raamatullisissa käännöstöissä?

– Miksi Kaarle-herttua näpelöitsi riemuissaan Flemingvainaan liuhupartaa?

– Mikä matikkaruoka sai Matias Aleksanteri Castrenin kuolemaan häpeästä ja kateudesta?

Näihin kysymyksiin antaa vastauksen moderni ravintotieteellinen tutkimus. Kulinarismi on pitkään ollut elämän suola, mutta vasta nyt sen merkitys suurmiesten uroteoissa on täysin ymmärretty.

Riemumaisteri Urmas J. Leetan mielestä kiireinen nykyaika ei arvosta tarpeeksi hengen lentoa ja vatsan hyvinvointia. Neroja ei synny enää. Ihmekö tuo; mitäpä nerokasta voisi odottaa pälysilmäisiltä nälkiintyneiltä rimppakintuilta?

Seuraavassa esitämme lyhyen katsauksen huomattavimpien Suomen suurmiesten ruokailutottumuksiin. Ateriat ovat häkellyttävässä määrin määränneet myös historiallisten tapausten kulkua!

I Pastorit ja upseerit

Piispa Henrik. Kuten kiertokoulusta muistamme, brittiläisen Henrik-piispan kohtaloksi koitui kirveenhamara Köyliöjärven jäällä. Tämä siirtolaispastori oli ahne ja julma mies. Kerrotaan, että hän Lallin talossa öitsettyään oli vaatinut emännältä lisää ja lisää räätiköillä ryyditettyä *talkkunatöhnöä*. Emäntä oli pitäytynyt kahdessa litrassa, joten siitä sai hoto Henrik palkkansa isännän piilun perästä. »Ahneus on kuolemansynti», rustattiin piispan mainioon kenotafiinkin Nousiaisten kirkkoon.

Mikael Agricola. (1510-1557). Tämä »Pernajan pulsaattoriksi» kutsuttu ripeä kirkonmies väänsi tunnetusti Uuden testamentin suomen kielelle. Agricola oli Saksassa Lutherin oppilaana, ja toi sieltä uusia mainioita ruokia myös kansankeittiöön. Mikael-piispan herkkua olivat ryynivellissä kelluvat ns. *hempulat*, eli silavalla täytetyt nauriit. Näitä Suomen kirjallisuuden isä pisteli mm. käännöstyönsä aikana toistakymmentä päivässä. Ko. sanasta tulee myös verbi *»hemputella»*.

– Nijn ole Herra Kiesuxen järci cuin hembula hyven pastoriuksen vatzassa, sanoi Agricola kuolinvuoteellaan.

Klaus Horn. (1518-1566). Horn oli Suomen mahtimiehiä: sotamarsalkka, amiraali, käskynhaltija jne. jne. Hän tapasi sotia siellä sun täällä, mutta vähemmälle huomiolle on jäänyt Klasun antin suomalaiselle sotilaskeittiölle. Juuri hän oivalsi, että kun

Käännä

räätikät, silava, leipä, silakat, piimä ja nauriit keitetään samassa ns. soppakanuunassa, säästetään runsaasti aikaa esim. sotatoimiin. Horn teetätti Turun linnan timpureilla suuria soppakanuunoita, joissa tämä *»Hornin Hilleriksi»* kutsuttu makoisa atria hautui. Amiraalina Klaus Horn myös ymmärsi poistaa sitruunat miesten ruokavaliosta. Keripukkilaisten tippuneet hampaat voitiin hyvin lykätä tykkeihin *ammustenjatkeeksi*. Tästä Horn sai aikansa suurvälskäreiden kunniapihdit kahdella amalgaamalla.

– Fran canonen skjutter sopporna till offiziermunnen brah, huokaisi Horn kuollessaan *sammenmädin* yliannostukseen.

Klaus Fleming. (n. 1530-1597). Fleming puuhaili samalla alalla kuin Horn, mutta kehitti kulinarismia vielä runsaammin. Hänen perujaan on mainio *»Flemingin parranpuru»*, eräänlainen mansikoista, kermasta, sokerista ja räätiköistä valmistettu vanukas, joka sai leikillisen nimensä siitä, että se jäi syöjän partaan niljakkaaksi tahtaaksi.

Tämän sapuskan reseptin Fleming vei kuollessaan rajan taakse. Sen sijaan ovat historiasta säilyneet Kaarle-herttuan sanat tämän seistessä Flemingin arkun äärellä herjamielessä:

– Katzo, sine Soome kansa, tuosta mine nappaa mainio parranpuru!

Näin loihettuaan lausumaan Kaarle käpälöi Flemingin jouhia. Tästä on maalattu myös taulu.

Yrjö Maunu Sprengtporten. (1740-1819). Suomen kenraalikuvernööri ja Savon prikaatin edeskäypä. Viksuna miehenä Sprengtporten tuki maamme siirtymistä Äiti-Venäjän syliin homohtavasta ruotsalaishallinnosta, joka oli liian pehmeä. Sprengtporten sai kulinaristisen herätyksen Savon aikoinaan. Savossa tehdään taatusti Suomen parasta ja vähäkalorisinta ruokaa.

Yrjö Maunu oli melkoinen ahmatti. Sen vuoksi antoi hän myös etunimensä Suomen kieleen, vrt. *»yrjötä»* (alatyyli). Yrjö valmisti Suomen ensimmäisen *läskipannukakun* sekä mainetta ulkomailla saavuttaneen *läskiläskin*, jossa kaksi vastakkain painettua silavanpalaa paistetaan ihrassa ja valellaan voisulalla, jossa on liotettu läskiä.

– Hei, Karjalasta leskin minä löysin, huudahti Sprengtporten kuollessaan viitaten tukevaan leski-vaimoonsa.

Carl Gustav Mannerheim. (1867-1951). »Mannerheimi vankka» oli tunnetusti erinomaisen ruuan ystävä ja suuri kulinaari. Väitetään hänen kävelleen aina ryhdikkäästi, nenä ilmassa tuntiessaan hyvän herkun tuoksun. Joka tapauksessa marsalkka piti erityisesti kiinalaisesta *paistetusta koirasta*. Siitä ei nyt tässä välttämättä enempää.

Mainehikkaaseen Tampereen päätöstaisteluun v. 1918 Kalle tuli mukaan suoraan ruokapöydästä. Lautaselle jäi koskematon *pyy*, mikä harmitti marskia hänen kuolemaansa asti. Myöhempinä päivinään marskia alkoivat kyllästyttää venäläisten touhut, ja hän ryhtyi vihaamaan *kaalikeittioa*.

– Ele sine rysse koolia syöte, pläjäytti Mannerheim palvelijalleen jäähyväisiksi delatessaan Lausannessa.

II Suuret tutkimus retkeilijät

Elias Lönnrot. (1802-1884). Lönnrot ei esittelyjä kaipaa: räätälin poika, *räätikän* syöjä, lääkäri, reissumies ja Kalevalan kirjoittaja. Ja professori. Mutta ennen kaikkea tätä »Lönkka» oli tulisieluinen ahmatti. Kerrotaan karjalaisten itkijänaisten poranneen vuosikausia hänen vierailunsa jälkeen, sillä kaikki purtava talosta oli kadonnut Ellun kähyisään vatsaan.

Lönnrot piirsi myös vatsansa kaaren kulinarismin historiaan kehittämällä mainion *Väpän vellin*. Tässä ylioppilasvuosien hulluttelussa Elias keksi kaataa kanteleeseen jauhettua maksaa, hunajaa, lanttuja, silakoita ja arsenikkia. Koko komeus sitten flambeerattiin riisipedillä. Tästä Lönnrot sai mukavan koiranleuan ja hilpeän seuramiehen maineen.

– Vaka vanha Väinämöinen väänsi velliä vadilta / luulitkua lauan päältä / läskit nakkeli perässä / laardinpalat laulaessa, sanoi Lönnrot kerran kun sattui erkanemaan tästä maailmasta.

Yrjö Aukusti Wallin. (1811-1852). Tämä hilpeä rättipään näköinen tohtori vaelsi ensimmäisenä valkoisena miehenä halki Pohjois-Arabian aina Mekkaan ja Kaaban meteoriitille saakka.

Tieteellisen työn ohella Wallin muistetaan lupsakkana herkkusuuna ja luoaavana nappona. Muslimimaissa liikkuessa Wallinin ehtymätön leilinkallistelu lopulta saattoi hänet vaikeuksiin.

Wallin oli kerran Dzeddan keitaalla naukkaamassa pullostaan mainiota *riisiviinamalspiikki-arrakkisekoitusta*, kun utelias kiihkomuhamettilainen beduiini yllätti hänet viltin kulmalta. Islamin poika tempaisi leilin Wallinin kourasta ja lirutti sen sisällön aavikon hiekkaan ilkeämielisesti nauraen. Tähän Wallin tokaisi (vaikka ei kuollutkaan):

– La ilaha illa Allah! Parempi vinkku mäessä kuin jumalattoman suussa!

Niin tärkeänä tuo suuri matkailija piti hyvää juomaseuraa.

Matias Aleksanteri Castren. (1813-1852). Tämä Tervolan suuri poika, Helsingin yliopiston ensimmäinen kirjallisuuden professori, oli tunnettu Siperian matkaaja. Sieltä hän toi mukaansa myös erinomaisen kalaruokalajin *»Mätimatiaksen»*. Keskikokoinen matias valmistettiin haudutettamalla kermassa ja syötiin hyvien räätiköiden saattelemana. Castren kuoli kateudesta erään toisen matkaajan tuotua Tsuktsien maasta vielä paremman ruuan, nimeltään *»Maitimätias»*.

– Tässä kalassa on jotain mätiä. Ei maita, huokaisi Castren tuupertuessaan ruokapöytään Kämpissä.

III Kirjailijat, boheemit ja seikkailijat

Aleksis Kivi. (1834-1872). TEKSTI POISTETTU KOSKA OIKEUSJUTTU KIRJAILIJA VEIJO MEREN KANSSA ON VIELÄ KESKEN.

Minna Canth. (1844-1897). Minna muistetaan realismin esitaistelijana ja naisnaisena. Ruuan merkitys hänen kuuluisimmissa teoksissa välittyy niiden nimistä: »Pullavarkaus», »Työmiehen illallinen» ja »Papin makkara». Minnatäti suosi lapsenlapsiaan mainiolla *vanukkaalla*, johon hän eräänä aamuna liukastui heti henkensä heittäen.

– Korviani särkee, tuokaa vanu... kas! kiljaisi Minna kaatuessaan ja antoi näin viimeisinä sanoinaan nimen hyvälle jälkiruualle.

Akseli Gallen-Kallela. (1865-1931). Akseli ei tunnetusti sen enempää maalailuja kaipaa. Hänen maineikkaimmat teoksensa ovat »Poika ja puuro», »Ainon kiusaus», »Paimenruoka Paanajärveltä» ja »Kalevala-kalavaleet».

Matkaillessaan Afrikassa Kallela tutustui hyvään neekeriruokaan, eikä myöhemmin voinut koskaan elää ilman sitä. Hän valmisti erikoislajinsa *»Akselin Galalootan»* kurnusimpuista, hirssistä, tattarista ja maissista.

– Neekeri tekee hyvän perön, puhahti Akseli kun kuoli pois.

Frans Eemil Sillanpää. (1888-1964). »Taata» Sillanpää muistetaan miehenä, joka sai Nobelin palkinnon ja joka oli aina persaukinen. Kulinarismi vie usein ihmiseltä myös rahat pois kokonaan. Joka tapauksessa »Taatan» lempiruokalaji oli *talkkunassa* liuotettu *taatelikakku*. Poistuessaan tästä maailmasta Sillanpää vaati:

– Taatalle talkkunataatelia ja tattiin, taatana!

Jörn Donner. (?-?). Donner tunnetaan miehenä, joka on aikaansaapa: hän on kirjoittanut 59 suunnilleen yhtä korkeatasoista kirjaa, laatinut 8000 kiloa lehtiartikkeleita ja ohjannut 78 filmiä, myös korkeatasoisia. Mutta Jörn Donnerin varsinainen keppihevonen on ruuanlaitto, kuinkas muuten.

Donner antaa piut paut italialaiselle öljykeittiölle ja paistaa kaiken voissa. Esim. *voissa hyydytetyt pässinkivekset* rutsahtavat mukavasti Jörnin kidassa ravintola Motin kantapöydässä.

– Lenita on Lenita vaikka voissa paistaisi! Donner hekumoi jo ennen siirtymistään toiseen ulottuvuuteen.

Suurmiesten toimet kansan suussa

Nämä suurmiehet ja yksi varsinainen suurnainen eivät ole jääneet kansalta huomiota paitsi. Jokaisen neron ruokailutottumuksista on paikkakunnan yksinkertainen rahvas tehnyt sutkauksen:

»Siin lensi Henriki töhnö jää pääl, ko Lalli kojautti» (Köyliö)

»Hemputtelee kun Akrikola appeella» (Pernaja).

»Mullon hiuko, sano välskär kun Hornin hillerin haisto» (Kalajoki).

»Pärshkivöt ko kanekset parranpurun äärellä» (Laurila).

»Läskilöi syötiin ja yrjölöi heiteltiin» (Salmi).

»Murisoo ko Mannerheimi kaalikeitolla» (Kauhava).

»Velli housuissa ku Lönnrooti klubijuhlissa» (Toijala).

»Levällään kuin Wallinin viinalekkerit» (Helsinki).

»Kala on komee ko Matiaksen mätimatikka» (Vammala).

»Lipsuu ihan kun Minnatäti vanukkaalla» (Muurame).

»Kalaktinen kalaloota» (Kerava).

»Iski kiinni ku Taata taateliin» (Heinola).

»Puree ihan kun Tonneri pässin pallia» (Säynävä).

KANSAN-PERINNETTÄ VALITAAN

– Tässä on koko elämäntyöni, sanoo ahkerana jo häviämässä olevan kansanperinteen ja talonpoikaiskulttuurin tallettajana tunnettu lääninrovasti Arhippa G. Knuteini. Korkeasta 98 vuoden iästään huolimatta vielä varsin vetreä eläkeläisvaari on harrastanut talonpoikaisesineistön systemaattista keräilyä jo vuosisadan vaihteeseen sijoittuvista opiskeluvuosistaan lähtien.

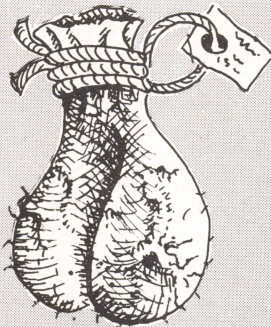
Aikanaan pappilan perunakuoppaan vaivattomasti mahtuneesta vaatimattomasta kokoelmasta on vuosikymmenien myötä kasvanut mittava 1700- ja 1800-lukujen talonpoikaiskulttuurin kattava esinekokonaisuus. Materiaali on entisöitynä ja huolellisesti arkistoituna aina Isovihan ja Suuren Pohjansodan ajoilta saakka. Määrällisesti korvaamattoman arvokkaita ja ainutlaatuisia esineitä lienee kokoelmassa useita tuhansia.

Virallista tunnustustakin Knuteinin kokoelma sai hiljattain myönnetyn Maaseudun kulttuurin edistämisrahaston viiden miljoonan markan avustuksen muodossa.

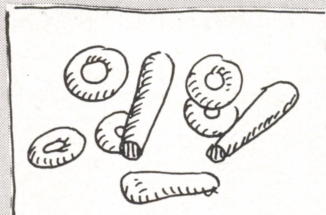
– Vaikka eihän tuollainen muodollinen pikkusumma nykyaikana mihinkään riitä, Knuteini nauraa. Epäilemättä kokoelmaa uhkaakin nyt hajoaminen useaan eri paikkaan, jolloin sen luonne opiskelijoiden ja asianharrastajien »pyhänä Mekkana» suuresti muuttuu, vaikka Knuteinin nimenomainen tarkoitus oli, että kokoelma voitaisiin säilyttää ehjänä kokonaisuutena samojen seinien sisällä.

Knuteini toivookin hankkeelleen valtion, eri järjestöjen ja kaikkien Suomen kansalaisten taloudellista tukea, jotta marmorinen Knuteinimuseo joskus tulevaisuudessa toteutuisi ja nykyajan nuoret ja tulevat sukupolvet voisivat käydä ihastelemassa kuinka entisaikoina oltiin ja eleltiin.

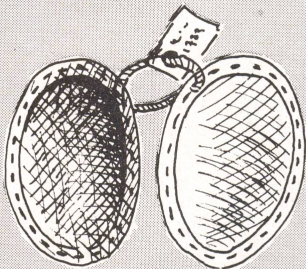
Seuraavassa esittelemme joitakin kokoelman harvinaisimpia ja arvokkaimpia esineitä. Vanhoissa esineissä on taikaa!

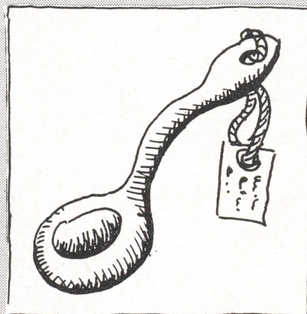
Vauhtipussin Mörskylän osuusteurastamosta.

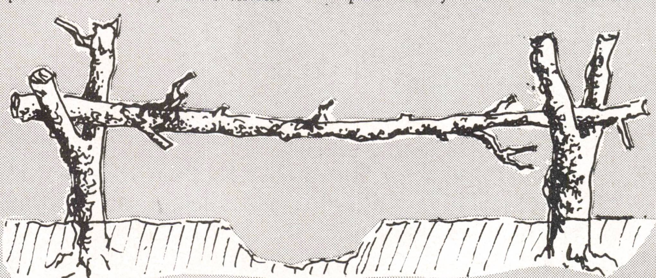
Lajitelma pölpyröitä ja jäänaskalin varsia Itä-Suomesta.

Perspaikat huutolaispojan pussihousuista, 1800-luku.

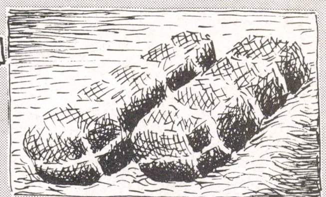
Verikauha (joskus käytetty nimitystä hurmelippo) Lapuan suojeluskuntamuseosta.

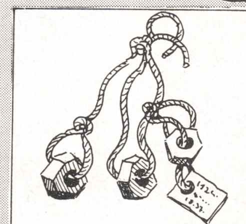
Riiku Itä-Karjalasta.

Kuvakiikari l. ns. köyhän miehen video 1960-luvulta.

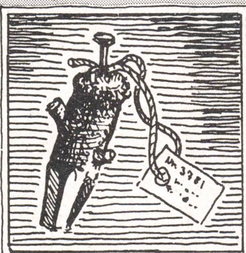
Kivireki Pohjois-Savosta.

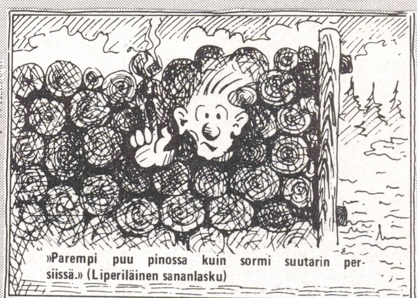
Krunstaimet l. pälpäkät Tuusulan moottotitien varrelta.

Muoviämpäri Tuhnujärveltä.

Kiljutiinun oksatappi Reisijärveltä.

Herkki J. Tentun puupiirrosoriginaali.

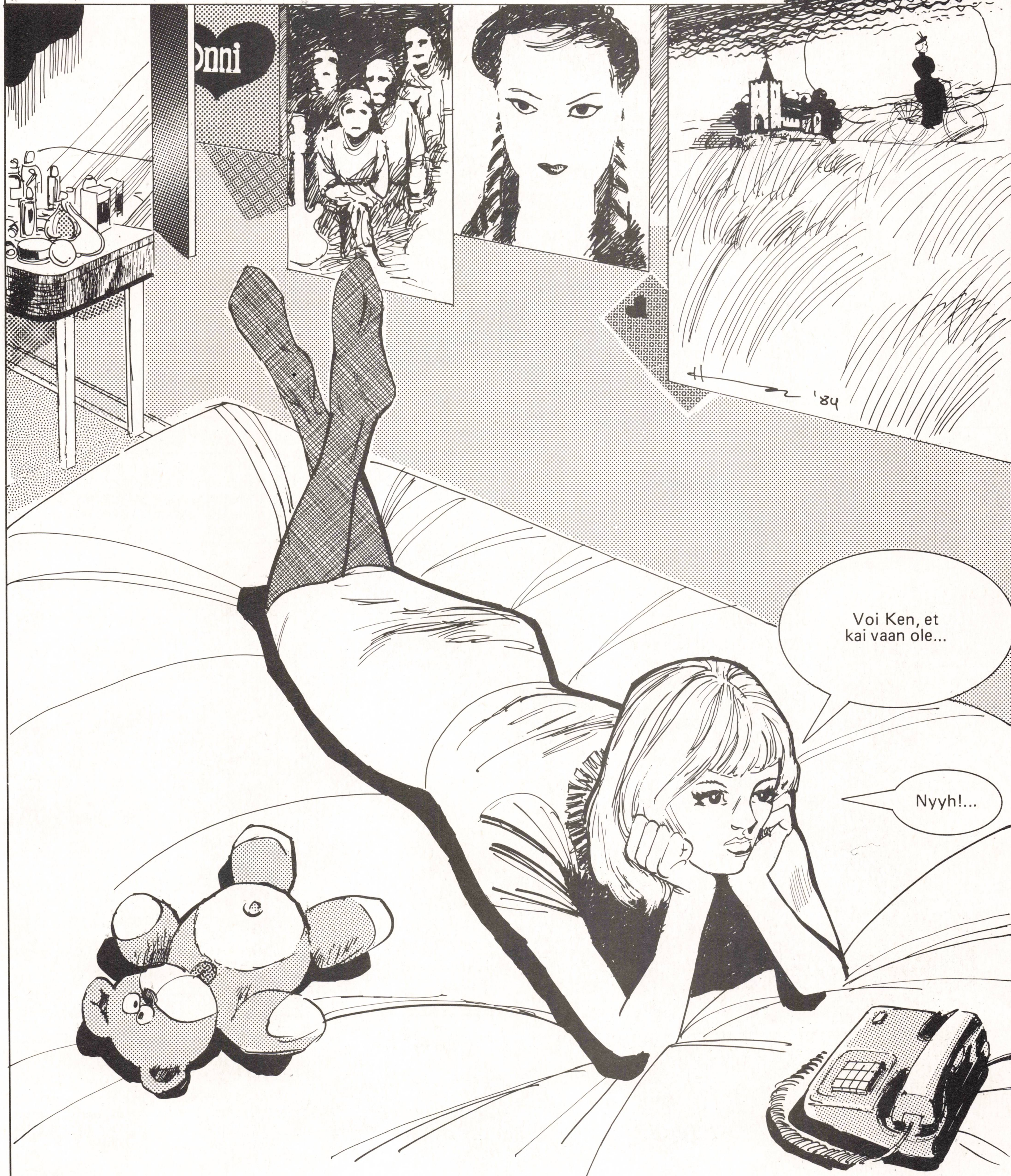
Tallustimet l. molskut porstuasta.

Suuri sarjakuvien maailman peruskartoituksemme on edennyt jo toiseen osaansa. Ensimmäisessä osassa tutustuimme KORKEAJÄNISTYS-lehteen ja tällä kertaa katsomme mitä pitää sisällään romanttinen NEEKERIN LEMPI -sarjakuvalehti.

NEEKERIN LEMPI on tarkoitettu nuorille tytöille ja yksinäisille kotirouville, jotka kaipaavat romanttista ja herkkää tuulahdusta arkielämäänsä. Jokainen lehtisarjan numero käsittelee rakentavalla ja kiihkottomalla tavalla rodullisia vähemmistöjä ja heidän suhdettaan rakkauselämän valossa muuhun yhteiskuntaan tai jotain.

Puhelin ei ole soinut moneen päivään. Jonna-Catherine ihmettelee missä oikein on vika. Ken oli luvannut soittaa heti kun hän tulee Acapulcosta. Jonna-Catherine tietää, että Ken on jo kotimaassa, mutta puhelua ei vaan kuulu. Tunnit kuluvat ja kuluvat, muuttuvat päiviksi ja viikoiksi. Oliko Ken kenties löytänyt jonkun toisen!?

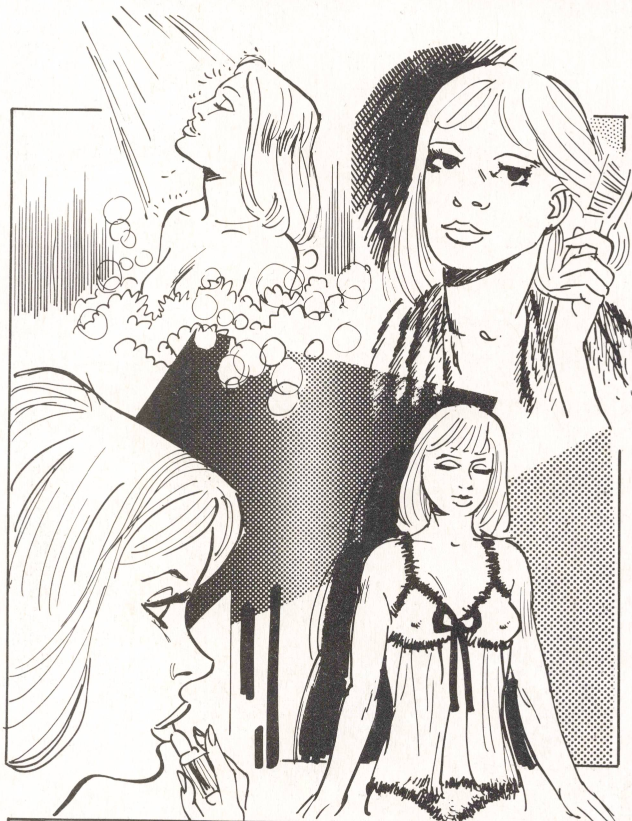
MIKSI PUHELIN EI SOI?

Omistettu tri Esa Saariselle.

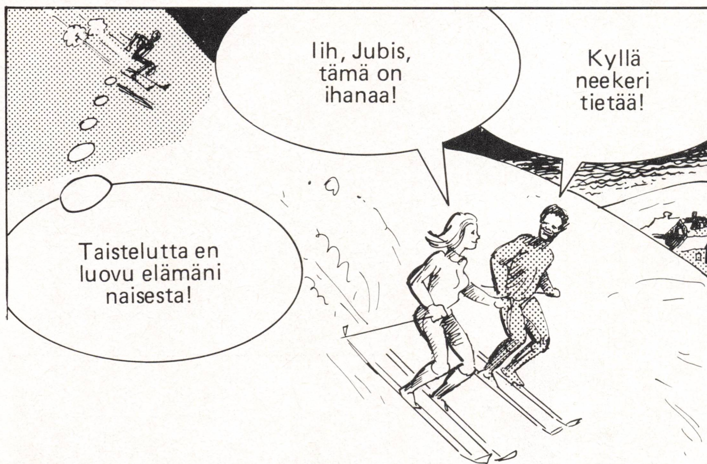
Jubu-Uhuru päättää viedä valloituksensa mahdollisimman kauas saadakseen tytön lopullisesti valtaansa.

Minulla olla talviloma. Me lähte Lappi-maaha hiihtotyöhön.

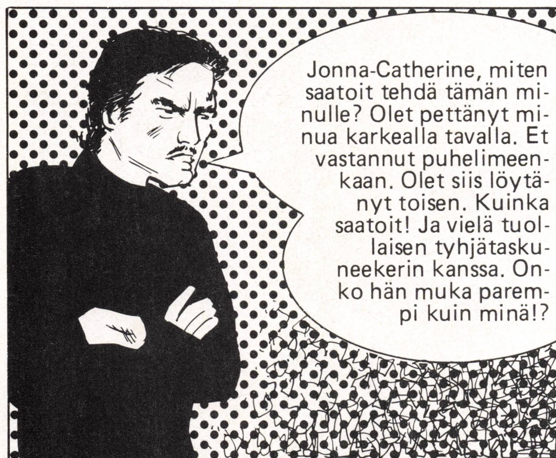
Kyllä, niin me teemme, rakas!

Kohtalon sormen ohjaamana pariskunta majoittuu samaan tunturihotelliin, jossa Jonna-Catherinen entinen rakastettu Ken on hiihdonopettajana ja uimaohjaajana.
RECEPTION
Herra ja rouva Matti Meikäläinen, Helsinki.
Jumalani! Tuohan on Jonna-Catherine jonkun musulmaanin kanssa!

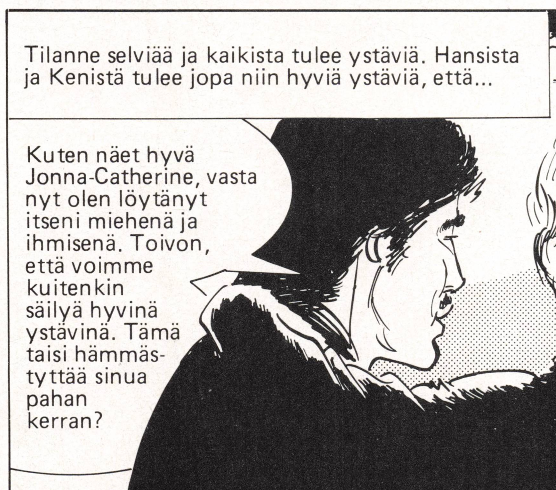

Tuolla minun pikku enkelini on toisen miehen kanssa. Ja kaiken lisäksi kenkäplankkipoika. Siis siksi hän ei vastannut puhelimeen.

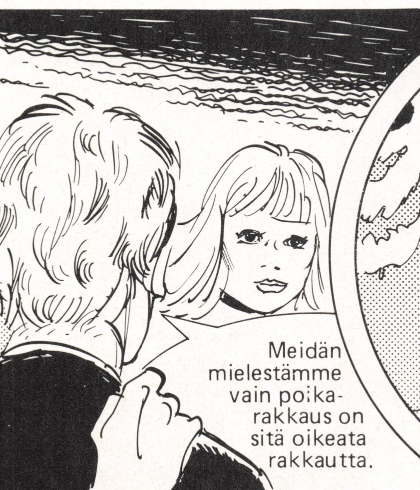

Iih, Jubis, tämä on ihanaa!
Kyllä neekeri tietää!
Taistelutta en luovu elämäni naisesta!

Ken, sinä!
Mikä ihme lumihirmu te tiinä?
Seis, hetki aikaa te mulle suokaa!

Jonna-Catherine, miten saatoit tehdä tämän minulle? Olet pettänyt minua karkealla tavalla. Et vastannut puhelimeenkaan. Olet siis löytänyt toisen. Kuinka saatoit! Ja vielä tuollaisen tyhjätaskuneekerin kanssa. Onko hän muka parempi kuin minä!?

Hyvät ystävät, enhän minä mikään neekeri olekaan, vaan olenpahan vain kreivi Hans von Küggelügel Saksanmaalta. Ja olen rikas ja komea. Isoisäni testamenttasi minulle 59 miljoonaa kultamarkkaa sillä ehdolla, että esiinnyn neekerinä Suomessa viisi vuotta. Koeaika on nyt lopussa. Taisipa naama venähtää!

Tilanne selviää ja kaikista tulee ystäviä. Hansista ja Kenistä tulee jopa niin hyviä ystäviä, että...
Kuten näet hyvä Jonna-Catherine, vasta nyt olen löytänyt itseni miehenä ja ihmisenä. Toivon, että voimme kuitenkin säilyä hyvinä ystävinä. Tämä taisi hämmästyttää sinua pahan kerran?

Meidän mielestämme vain poikarakkaus on sitä oikeata rakkautta.

Mikäpä siinä, toivottavasti tämä ei hämmästytä teitä, veljet!
LOPPU

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Piled
Puta

aaaaaaaaaaaaaaaaaargh!

lriver alla!

Eunuch (voc)

- *Mahtavaa!*
- *Mikä jytinä!*
- *Piledriver suoraan Englannista Putaalla! Aaaa-aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaargh!*

Hevilistojen kärkinimi Piledriver suoraan Lontoosta Englannista esiintyi viime viikonloppuna Putaan palloiluhallissa. Kunnassa ei varmaan koskaan ole kuultu tällaista äänenvoimaa.

Eikä nähty tällaista lavashow'ta.

Täysi salillinen, lähes 400 ihmistä, katseli suu ammollaan, kun Piledriverin kuuluisa paalujuntta takoi esiintymislavan konsertin aikana maan sisään. Tämä tietää Putaan kunnalle ja Putaan Ponnistukselle noin 200 000 mk:n remonttia!

Mahtavaa!

Yleisö poistui konsertista korviaan pidellen mutta silminnähden tyytyväisenä. Olihan se saanut nauttia markkinoiden kovaäänisimmäksi mainitusta yhtyeestä. Jo pelkkä paalujuntan pauke kohoaa 120 desibeliin – tähän päälle vielä basso, kaksi kitaraa, rummut ja laulusolisti Ian »Eunuch» McKillan-Kullanin korviarepivät falsettiosuudet!

Piledriverin konsertissa ei todellakaan tarvitse kuulolaitetta – vasta sen jälkeen. Mikä jytinä! Mikä jytinä!

Tavallisia poikia

Piledriver esitti Putaalla uutta ja vanhaa, omaa ja lainattua. Sekä bluesia. »Something old, something new, something borrowed, something blue...» Tämä angloamerikkalainen häälimerikki sopiikin hyvin kuvaamaan heidän uusinta LP:tään »The Groom That Fucked The Wedding Cake».

Kysyin levystä ja yhtyeen taustoista tarkemmin lavan takana pressitilaisuudessa heti keikan jälkeen. Yhtyeen viisi nuorukaista pyyhkivät hikeä rankan setin jälkeen. Puoli metriä perustuksiin uponnut esiintymiskoroke savusi vielä. En malttanut olla aloittamatta: »Miten keksitte tämän omaperäisen idean aidon paalujuntan tuomisesta konserttitilanteeseen?»

Sympaattinen Ian vastaa: »Meillä oli aikaisemmin bändissä ylipainoinen basisti Robert »Walrus» McMurde – hän soittaa nykyään folkyhtyeessä nimeltä Butterflies – ja hänellä oli tapana pomppia esiintymisen aikana lavalla. Lava tärisi hänen potkuistaan, ja meillä välähti ajatus paalujuntan käyttämisestä show'ssa.»

Ian jatkaa: »Onhan Motörheadillakin se lentokoneensa ja Freezing Pimp yhtyeellä täytetty – sanonko-mikä. Miksei sitten meillä?»

Näin on. Mutta kerropa yhtyeenne tiestä huipulle.

»Aloitimme nimellä The Animalistic and Fierce Piledriver from Hell & The Trembling Five. Nimi oli meistä kuitenkin turhan pitkä, joten lyhensimme sen muotoon Animalistic Piledriver from Hell & Tremblers. Siitä se lyheni muotoon Piledriver (from Hell) & T:s, Piledriver (from Hell) ja Piledriver.»

Ja nyt teidät tunnetaan fanien keskuudessa PiDrinä ja PD:nä! Tienne on todella ollut mutkikas.

»Kyllä! Ei ole ollut pelkkää ruusuilla tanssimista, vaikka sivusta voi siltä näyttääkin. Olemme tehneet rutosti töitä menestyksemme eteen.»

Varmasti.

Aitoa heviä

Lavalla niin hurja bändi on lavan takana joukko aivan tavallisia poikia. Rytmikitaristi Christy »Cuckoo» Mandragora on noussut mäntyyn kiekumaan. Rumpali Tom »Tom-Tom» Toetterstroem paukuttaa halolla tyhjiä tynnyreitä osuuskaupan takapihalla.

Soolokitaristi John »Zipper» Van Zoom naurattaa nuoria ihailijattariaan juomalla Sinolia suoraan pullon suusta. Basisti Tonio »Etna» Confetti tähtäilee kyläläisiä hirvikiväärillään.

»Niin, me olemme aivan tavallisia nuoria», nauraa Ian »Eunuch» McKillan-Kullan. »Lavalla voimme päästä irti arjen harmaudesta ja tyhjentää tylsän elämän meihin lataamia paineita. Samoin kokee tietysti yleisö.»

Sitä kutsutaan *katharsikseksi*. Mitä mieltä olet hevin nykytilasta?

Ian vakavoituu.

»Me olemme ainoa heviin vakavasti suhtautuva yhtye tällä hetkellä maailmassa. Kaikki muut ovat menneet mukaan supertähteilyyn ja rahantekoon. Ajatellaanpa Dioa, Ozzya, Lemmyä... Raha raha raha! Se on kaikki kaikessa. Joku Whitesnake, sehän on aivan naurettava!»

Käännä

Tuohtuneena Ian sytyttää Rijsmeester Special Panatellan.

»Piledriver on aitoa heviä.»

Varmasti. Olisiko kukaan noista mainitsemistasi suostunut tulemaan Putaalle tuomaan hevin sanomaa?

»Köh... EI! Meille hevi on ideologia, uskonto, jota pitää levittää.»

»Jooooo», huutaa puusta rytmikitaristi Mandagora osallistuen näin ensimmäisen kerran keskusteluun.

Hyvä levy

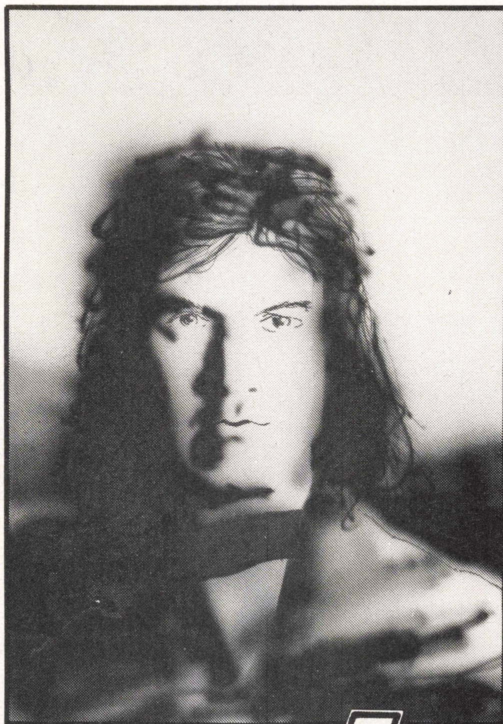
Olen kuunnellut uutta levyänne »The Groom That Fucked The Wedding Cake». Mitä itse pidät siitä, Ian?

»Se on mielestäni parempi kuin edellisemme, 'The Sergeant That Fucked The Whole Company'. Tämä on ehjempi, herkempi kokonaisuus, ja kappaleetkin toimivat paremmin lavalla.»

»Pyrimme levyä tehdessämme tiettyyn yhtenevaisyyteen. Se ei ole teema-LP, ei suinkaan, mutta se kertoo erään nuoren miehen tiestä rakastumisen ja seurustelun kautta avioliittoon. Kappaleet perustuvat aina yhden päivän tapahtumiin.»

Jonkinlainen vääjäämättömän kohtalon kuvaus siis. Entäpä levyn varsin – hm – uskallettu nimi: Sulhanen joka – hm – hääkakkua...

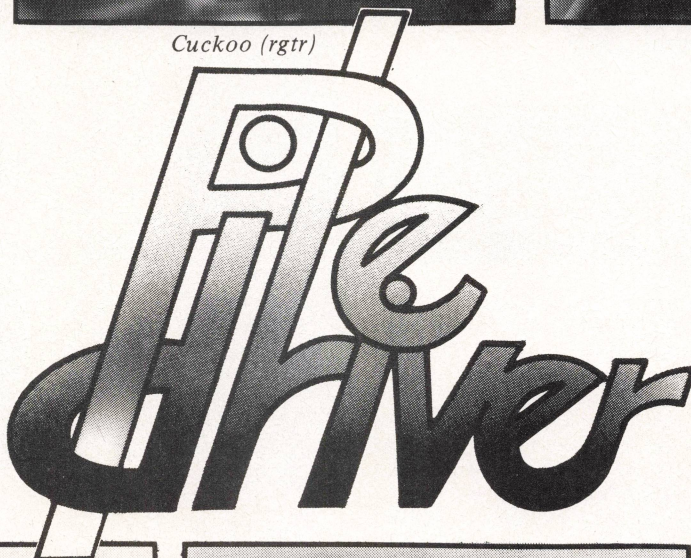
»Sillä ei ole mitään tekemistä levyn kanssa! Se oli levy-yhtiön keksintöä! Levy on herkkä rakkauden kuvaus!»

Cuckoo (rgtr)

Zipper (lgtr)

Ian selvästi hermostuu, kun levyn nimestä kysyy. LEVYN NIMI ei siis ollut teidän keksintöänne, vaan LEVYN NIMEN keksi teidän levy-yhtiömme, siis sen NIMEN?

»Niin, (oi-voi)!»

Mitä muuten tarkoittaa se kannessa oleva raadeltu koira, jonka suolista tunkeutuu esiin purppuranpunaisia iilimatoja piilukirveitä heilutellen?

»Se on vain symbolista.»

Hevin tulevaisuus

Voin hyvin nähdä, että hevin tulevaisuus on Piledriverin kaltaisissa nuorissa ja energisissä yhtyeissä. Diojen ja kumppaneiden ympärille alkaa jo kertyä vararavintoa, eivätkä he tahdo enää mahtua nahkahousuihinkaan. Mitä mieltä olet tästä?

»Kyllä näin on. Näyttävyys on yksi hevin kulmakivistä. Vaatteilla ja valoilla luodaan aito hevitunnelma.»

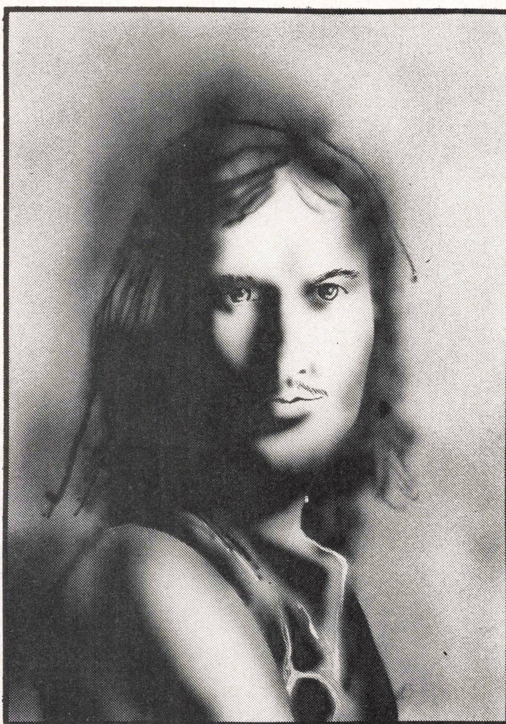
Mitä mieltä olet siitä väitteestä...

»Arvaan jo mitä aiot kysyä, ja sanon suoraan, että siinä ei ole mitään perää. EN ole käynyt rasvaimuleikkauksessa! Reiteni ovat solakat lavaesiintymisten ja joggaamisen tuloksena. En tarvitse poppakonsteja! Ja paalujuntan jytke lavalla käy mainiosti hieronnasta!»

Niin poistuu Ian »Eunuch» McKillan-Kullan täristen matkustajakodin suuntaan – mies josta on mahdollista tulla rockin ensimmäinen valkosorminen supertähti.

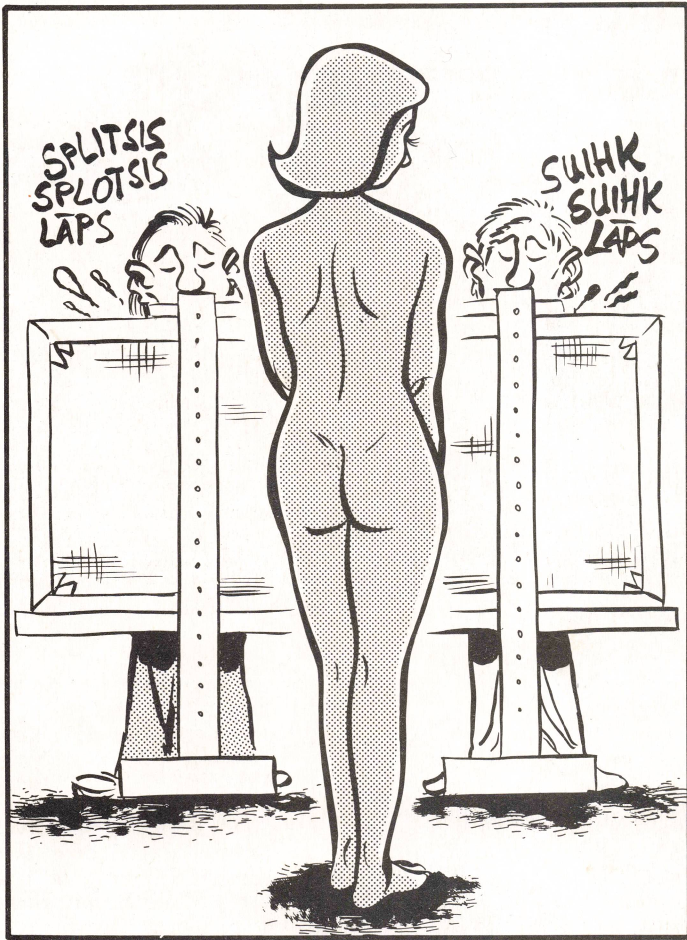

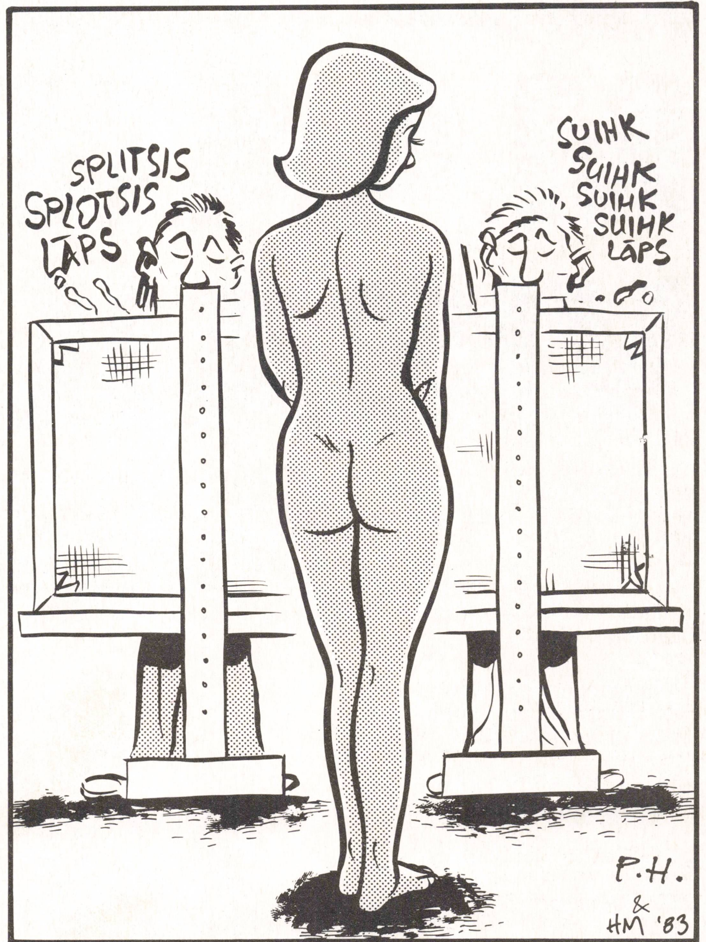
Tom-Tom (dr)

Etna (bs)

päivä taidekoulussa

NO KUINKA ON SAABI PELANNU?

VIRRANJAKAJA PÄTKI, PITI VAIHTAA

Maailman maat, mantereet, kansat ja heimot

MAANTIETO-VISAILU

Pahkasian suuressa maantietovisailussa punnitaan lukijoiden maantieteellistä tietämystä sekä hoksottimia noin yleensä. Tällä palstalla on joukko kysymyksiä ja kompalauseita, joista teidän – arvon lukijat – pitäisi löytää vastaus; kysymys siis itsessään sisältää vastauksen. Ja sitten itse asiaan!

1) Kaatuneen soturin tikkuri laskostettiin kotiin lähetettäväksi. Mikä oli miehen kotipaikka?

2) Rotuhevonen hirnui ja maassa kieriskeli. Mikä oli hevosen kotipaikka?

3) Suomenlinna, Viapori, Olavinlinna, lentokone. Missä on epäloogisuus?

4) »Ha, ha, vanna», naureskeli likainen Fidel.

5) »Saanko kuuballisen veddä», sanoi nuhainen Fidel saunassa.

6) Mattilan Japa riisiä Ranskassa viskoi. Missä tarkemmin?

7) Ompelukoneen Puolaan toi periksi. Mitä tämä outo lause merkitsee?

8) Mitä tämä tarkoittaa: se Linta, paasi, uhkaavat?

9) Entä mitä tarkoittaa lause: kassi varikolla, alla taas?

10) Varuskunta on pieni 1 000 asukkaan kunta Etelä-Ruotsissa.

11) Laiska mies pooloa vain pelaa. Missä tarkemmin?

12) Ilkka Koivisto sai maanitella norppaa pitkään avannosta. Mitä norppaa?

13) »Missis on sippi», sanoi neworleansilainen neekeri naapurilleen.

14) Yhä vähemmän ja vähemmän korvike miellytti sotaleskeä. Hän lähti Ruotsiin ostamaan oikeaa kahvia. Mistä leski lähti liikkeelle?

15) Savolainen maanitteli kissaansa: »Sano nyt jotain, ka, kissi, ka, nau, tai sano edes jotain». Mitä kissa oli juuri syönyt?

16) Pohjois-Amerikan mantereella tehtiin 2000-luvulla eräitä valtioliittoja. Erityisen epäonnistuneeksi uudeksi liitoksi osoittautui Alaskanada.

17) Naapurin pojalla oli pieni kissa, jonka nimi oli Ta. Eräänä päivänä pikku Ta-kissa möyrysi pikkutakissa.

18) Mies, huhuilijatar, poika ja Utti lopuksi. Mitä ihmeen höpötystä?

19) Mitä tarkoittaa: aito kangaspakka, sika, miina, nauta, häntä?

20) Metsänhoitaja oli uppoamassa suohon. Hän kirjoitti viimeisen viestin vaimolleen. Viesti kuului: »Hyllyi jyky Näkkisuokin». Millä metsänhoitaja kirjoitti?

21) »Ei haiti nälkä näin», sanoi kalastaja Karibianmerellä murteellisesti.

22) »Heh, ilmielävä käkikello», viisasteli eläkeläismummo vanhustentalossa. Missä mummeli asui?

23) »Oletko realistinen luonne?» tiedusteli pääministeri alaiseltaan. Minkä maan pääministeri oli kyseessä?

24) Lätkäotteluun kyllääntynyt Sepi läksi kotiinsa Tampereen jäähallista. Missä kaupunginosassa Sepi asui?

25) Norjalaistaa jäykän selän. Mitä tämä outo lause tarkoittaa?

26) Eräänä päivänä erään mustan ska-musiikki innoitti mieliä. Missä tämä tapahtui?

27) Väinämöisen sampo rikkoutui Pohjanlahden rannikolla. Missä tarkemmin?

28) Metsässä paksu ranka rasahti poikki. Missä metsä on?

29) Mitä tarkoittaa: jalas kuivaa maksajaa?

Vastaukset

1) Tikkurila. 2) Nuijamaa. 3) Suomenlinnasta ei kannata lentää Olavinlinnaan lentokoneella Porin kautta. 6) Pariisissa. 7) Ompelukoneen puola antoi periksi. 8) Koit taas elintapaasi uhkaavat. 9) Kas, sivari Kollaalla taas. 10) Varus-kunta. 11) Espoossa. 12) Saimaannorppaa. 14) Kemistä. 15) Sika-nautaa. 18) Mies huhuili ja tarpoi, kajautti lopuksi. 19) Aito Kangas pakkasi kamiinan, auta häntä. 20) Lyijykynällä. 22) Loviisassa. 23) Korean. 24) Epilässä. 25) Norja laistaa jäykän selän. 26) Tanskassa. 27) Porissa. 28) Ankarassa. 29) Ja lasku ivaa maksajaa.

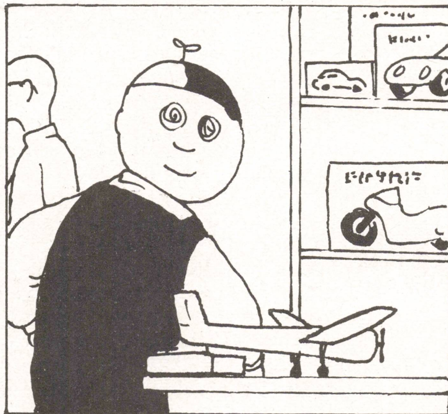
Jurpo

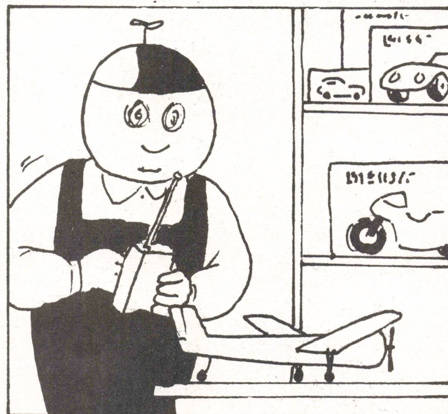

JURPO. TÄSSÄ LEHDESSÄ ON KAUHEAA TIETOA KUINKA HUUMEISTA TULLAAN RIIPPUVAISEKSI.

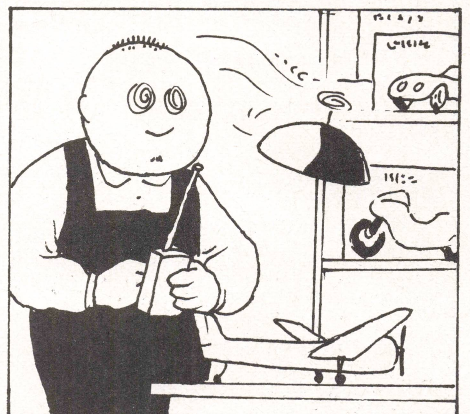

SINUNKIN PITÄISI LUKEA ENEMMÄN. MINÄ EN TULISI KERTAKAIKKIAAN TOIMEEN ILMAN VIIKKOLEHTIÄ!

JURPO
MÄ HALUAN NÄYTTELIJÄKSI.
HÖ. OSAATKO SINÄ NÄYTELLÄ?

KYLLÄ KAI. NYTKIN MÄ NÄYTTELEN HALUAVANI NÄYTTELIJÄKSI.

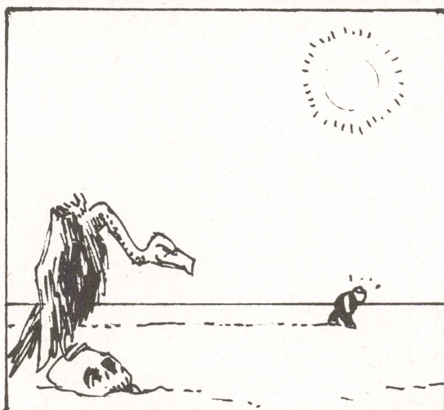

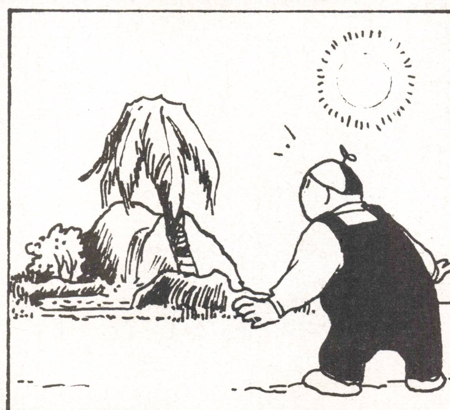

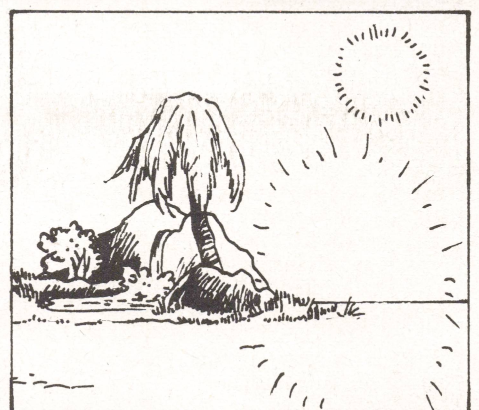

MITÄ LUULET, ONKO TUOLLA ELÄMÄÄ?

AINAKIN SIELLÄ PALAA VALOT.

Runar Kohju — VUODEN ANARKISTI

Ehtymättömässä sarjassamme »Vuoden henkilöitä» olemme jo ennätteneet osaan »anarkistit, vastarannan kiisket, pinonpolttajat ja maanvaivat».

Vuoden Anarkistiksi on valittu Juupajoelta kotoisin oleva Runar Kohju (itse hän väittää olevansa Eimissääntapauksessamiltäänjoelta).

Haastattelu onnistui vasta kun olimme kieltäytyneet julkaisemasta sitä.

PS: Runar, onnittelumme näin Pahkasiankin puolesta »Vuoden Anarkistiksi» valitsemisen johdosta.

RK: Turha onnitella.

PS: Kuinka niin?

RK: Olen kieltäytynyt kunniasta.

PS: Hetkinen... mitäs sinä nyt oikein tarkoitat. Kuinka niin kieltäytynyt?

RK: No minulla ei ole pienintäkään aikomusta antaa leimata itseäni tuollaisilla järjestäytyneen yhteiskunnan nimikkeillä. Se on yksilönvapauden rajoittamista!

PS: Vai niin. No, sinut nyt kuitenkin on valittu »Vuoden Anarkistiksi», halusitpa sitä tai et – niin että kysynpä siis kaikesta huolimatta, mitä pidät suurimpana ansionasi radikalistin urallasi?

RK: Kieltäytymistä siviilistä.

PS: Tarkoitat tietystikin kieltäytymistä armeijasta.

RK: En, vaan kieltäytymistä siviilistä, aivan niinkuin sanoin.

PS: Mutta eihän kukaan kieltäydy siviilistä, vaan armeijaan menosta.

RK: Ei kukaan muu kuin minä.

PS: Nyt en ollenkaan ymmärrä...

RK: Katsos, alkuperäinen tarkoitukseni oli kyllä kieltäytyä armeijasta – kunnes kutsunnoissa ilmeni, että minut lättäjalkaisuuteni takia vapautetaan *kokonaan* palveluksesta. No, en tietenkään voinut kieltäytyä sellaisesta, johon minua ei muutoinkaan olisi velvoitettu. Joten päätin kieltäytyä siviilistä.

PS: Ja menit väkipakolla armeijaan?

RK: Näin on.

PS: Kuinka kantahenkilökunta suhtautui asiaan?

RK: Yrittivät aluksi häätää pois. Kunnes keksin kahlita itseni kenttähaupitsin putkeen lumiketjulla. Avaimen nielaisin.

PS: Jaa... mutta en kyllä silti oikein tajua, mihin tällä siviilistä kieltäytymisellä oikein tähtäsit.

RK: Tietysti murtamaan yhteiskuntakoneiston painostuksen. Hehän aikoivat väkipakolla laittaa minut siviiliin. Kyllä jokaisella ajattelevalla yksilöllä sentään tulee olla oikeus omiinkin ratkaisuihin – kuten esimerkiksi juuri siviilistä kieltäytymällä.

PS: Hhhmmm... onpa todella poikkeuksellinen näkökanta. Runar, kuinka on yhteiskunnallisen osallistumisesi kanssa, jos ajattelemme suoraa vaikuttamista. Kuinka suhtaudut esim. vaihtoehtoliikkeisiin? Äänestit varmasti kunnallisvaaleissa vihreitä, eikö vain?

RK: En varmasti. En koskaan ole äänestänyt mitään puoluetta. Puolueet eivät edusta yksittäistä kansalaista, vaan omia tarkoitusperiään.

PS: Mutta eiväthän vihreät ole mikään puolue, vaan kansalaisliike. Hehän nimenomaan korostavat, etteivät halua muuttua poliittiseksi puolueeksi.

RK: Niinkö? Jaaha... no, siinä suhteessa he kyllä saavat minulta täyden tuen pyrkimyksilleen. Lupaan olla äänestämättä heitä myös seuraavissa vaaleissa.

PS: Huhhuh... ehkäpä vaihdammekin puheenaihetta... sinähän olet niittänyt mainetta miehenä, joka on julistanut vaatteet pannaan. Nytkin näyt olevan ilkosillasi. Mistä moinen?

RK: Tämä nyt on päivänselvä asia. Vaatteethan ovat törkeä ilmentymä ihmisen alistamisesta. Niitä käyttämällä yksilö pakotetaan hylkäämään oma alkuperäinen, luonnonmukainen olemuksensa. Katsokaa vaikka metsän eläimiä – näkyykö niillä vaatteita? Ei varmasti!

PS: Mutta etkös sinä jääidy

Ainoa tunnettu diapositiivi Runar Kohjusta. Muut hänestä otetut valokuvat ovat tiukasti negatiivejä.

näin talvipakkasilla, liikkuessasi ulkosalla aivan munasillasi?

RK: En liiku ulkona. Olen pistänyt välit poikki järjestäytyneeseen yhteiskuntaan. Jo aikapäiviä sitten. En ole sen kanssa enää missään tekemisissä. En edes kävele sen piirissä.

PS: Niin, todellakin... olet kieltämättä keksinyt varsin omaperäisen tavan olemisellesi. Varsin harva kai nykyään asuu maakuopassa...

RK: Meikäläinen ei tee kompromisseja.

PS: Entäs sitten tämä polttoitsemurhahanke? Voisitko hieman kertoa siitä?

RK: No joo. Se kuului tähän meikäläisen luonnonsuojeluprojektiin. Yritin saada lyijypitoisen bensiinin käytön kielletyksi Suomessa. Uhkasin valella itseni bensalla ja tuikata tuleen, jos homma ei mene läpi instansseissa.

PS: Et kuitenkaan toteuttanut uhkausta?

RK: En voinut, kun en onnistunut mistään löytämään lyijytöntä bensiiniä. Jos olisin pistänyt itseni roihuamaan, ei juttu enää olisi vastannut tarkoitustaan. Jos ymmärrät...

PS: Mainiosti. Sinä se et todellakaan tingi periaatteistasi. Harvoin saa tavata noin puhdasveristä anarkistia.

RK: Tsot tsot, poika. Eipäs nyt sentään aleta nimittelemään. Meikäläinenhän kun ei ole mikään anarkisti. Katos, anarkismi on »ismi» siinä missä muutkin. Eikä Runar Kohju ota päälleen...

PS: Aivan, aivan... asia tuli kyllä selväksi. Kiitos. Ja hyvästi!

Runar Kohju pähkinänkuoressa:

1955: Saa kolmivuotislahjaksi kumihelistimen, mutta todettuaan sen amerikkalaisvalmisteiseksi, hylkää välittömästi lahjan »kapitalistis-imperialistisena» hapatuksena.

1956: Menee lastentarhaan. Herättää ensimmäisen kerran pahennusta töhrimällä tarhan seiniin metrin korkuisin kirjaimin: »SUMI POIS AHVENANMALTA». Saa laiskanläksyä oikeinkirjoituksesta.

1959: Tulee oppivelvollisuusikään, ja menee kansakouluun. Esitettyään jatkuvaa kritiikkiä opettajakuntaa kohtaan, joutuu tarkkailuluokalle, jossa ryhtyy välittömästi puuhaamaan puolisotilaallista terrorijärjestöä. Hanke kariutuu luokanvalvojan löytäessä pulpetteihin piilotetut papatit ja kumilingot.

1963: Suoritettuaan kansakoulun, panee lopullisesti välit poikki Establishmenttiin ainoastaan kymmenen vuoden iässä. Soutaa Suur-Saimaalla olevalle autiolle saarelle, julistaen sen itsehallintoalueeksi. Itsevaltiutta kestää kaksi päivää, jonka jälkeen sosiaaliviranomaiset hakevat pikku-Runarin takaisin. Valittaa henk.kohtaisen koskemattomuutensa loukkauksesta Tasavallan Presidentille, linnoittautuen sen jälkeen kotinsa kylpyhuoneeseen, jossa aloittaa nälkälakon. Saatuaan kuitenkin seuraavana päivänä Presidentin kansliasta tulleen vastauskirjeen mukana pussillisen kinuskeja päättääkin siirtää lakon myöhempään ajankohtaan.

1966: Jouduttuaan vanhempiensa päätöksellä kerran viikossa tiskaamaan astiat marssii siltä seisomalta lastensuojeluvirastoon, syyttäen isäänsä ja äitiään häikäilemättömästä lapsityövoiman väärinkäytöstä. Samana vuonna ilmestyy pamfletti »Tuhoaako vanhempien terrori nuorisomme?»

1970: Tulee myöhäispuberteettiin, mutta kieltäytyy äänenmurroksesta. Uhkaa tehdä polttoitsemurhan, jollei Suomessa lakata käyttämästä lyijypitoista bensiiniä.

1972: Joutuu kutsuntoihin, mutta vapautetaan lättäjalkaisuuden perusteella asepalveluksesta. Kieltäytyy kuitenkin jäämästä siviiliin, vedoten kansalaisoikeuksiinsa. Kahlitsee itsensä kenttähaupitsiin sanojaan vahvistaakseen.

1974: Pääsee Ilta-Sanomien etusivulle poltettuaan ensimmäisenä kansalaisena lainastokorttinsa protestina järjestäytyneelle yhteiskunnalle.

1975: Muuttaa maakuoppaan asumaan vittuunnuttuaan lopullisesti maailmaan.

1984: Vuosikymmenten peräänantamaton sinnikkyys saa palkintonsa, kun Runar julistetaan »Vuoden Anarkistiksi».

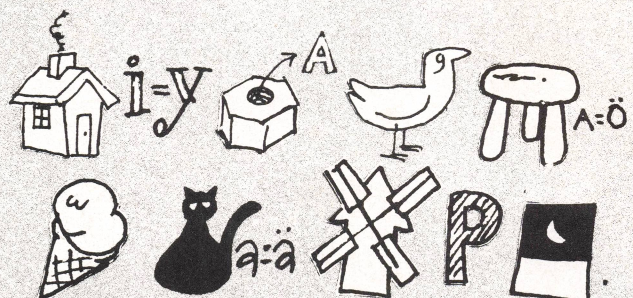
10 ? KYSYMYSTÄ

1. Mikä on suosituin liikuntamuoto kenialaisnuorison keskuudessa?
2. Mikä on syövän riski keskimääräsuomalaisella?
3. Mistä johtuu Irakin pääkaupungin nimi?
4. Miksi kutsutaan luikertelevaista vaelluskalaa, jota puberteetti piinaa?
5. Tampereen Teatterin näyttelijälämpiössä sattui hauska tapaus. Kumpi ja kampi tappelivat. Kumpi voitti?
6. Montako asukasta on Kiinassa?
7. Missä on maailman suurin ja ylellisin koiratarha eli kennel?
8. Mikä on Popeda-yhtyeen uusimman LP-levyn nimi?
9. Miten laaditaan sääennusteet?
10. Mistä on trappistien munkkikunta saanut nimensä?

RATKAISU:

1. Nairobic.
2. Voi purra kieleensä.
3. Sulttaani Abd ben Ibdrahimista (1793-1867), jonka haaremissa oli 312 vaimoa. Kun brittiläinen kenraalikuvernööri sir Archibald Watts (1786-1861) kuuli sulttaanin 487 lapsesta, ryhtyi hän nimittämään tätä leikillisesti nimellä Ye ole Bagdad (=vanha Pussi-isi, suom. huom). Tämä liikanimi siirtyi sittemmin tarkoittamaan paikallista hallintokaupunkia.
4. Akneriaaksi.
5. Raili Veivi.
6. Monta.
7. Dogien palatsi Venetsiassa.
8. Kiuluviikarit Musiikkamaassa.
9. Tuulesta temmaten.
10. Ansapyynnistä.

Kuva-arvoitus

Ratkaisu: MÖKKYMUTTERISTAATIPUPÖLLI-TÖTTERÖKISSÄMYLLYPYÖ.

Demokratisoinnin aikaan NYKYAJAN SEITSEMÄN IHMETTÄ

Muinaisajan ihminen on lyönyt historiallisen poltinmerkkinsä maapallon äidinkasvoihin rakentamillaan ihmeillä. Kukapa ei tuntisi Kheopsin pyramidia, tuota maineikkainta maapallon seitsemästä ihmeestä. Muut kuusi ovatkin sitten jo aikoja muuttuneet soraksi ja tomuksi.

Ihmeiden aika ei silti ole ohitse. Nykyisin elämme demokraattisessa maailmassa, jonka suvereeneilla kansalaisilla on mahdollisuus ikuistaa nimensä historian aikakirjaan kultaisin kirjaimin.

Enää eivät vikisevät orjalaumat sorru raskaan kivireen alle häikäilemättömän orjapiiskurin siiman tahdissa. Enää ei verotettu kansa huokaa ikeen pauloissa joutuessaan maksamaan feodaaliherrojen päähänpinttymistä.

Ajat ovat muuttuneet. Älykäs nykyihminen luo itse omat monumenttinsa – omin käsin tai jopa ilman käsiä. Seuraavassa kerromme nykymaailman seitsemästä ihmeestä. Vertailun vuoksi mukaan on pantu kunkin ihmeen ammoinen esikuva. Seuratkaamme hetken ajan tätä inhimillisen tahdon riemuvoittoa!

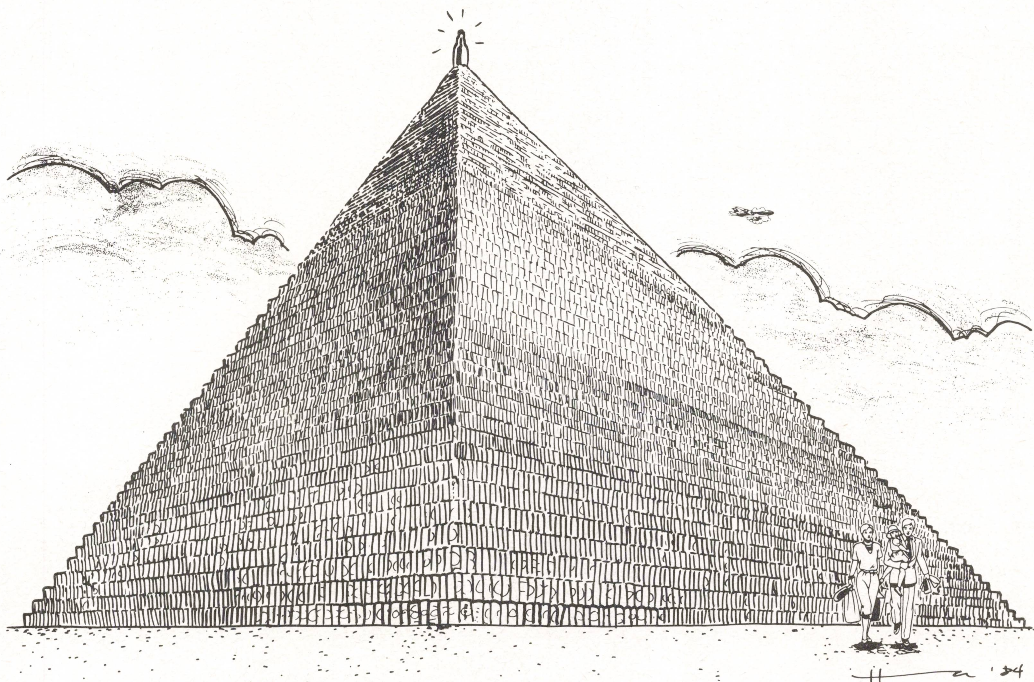
Ihme I: William X. Tottenrstromin tölkkipyramidi

Kheopsin l. Kufun pyramidin Gizessa Egyptissä tuntee jokainen imisäkin. Sen jokainen sivu on 233 metriä pitkä, ja alkuperäisessä 147 kerroksen korkeudessaan se ylsi toisen taivastötterön eli Kölnin tuomiokirkon korkeudelle.

Oklahomalainen maissikakkutehtailija William X. Totterstrom on kuitenkin pannut paremmaksi. Paakkelsi-Billin Shit Springsin autiomaahan rakentama oluttölkkipyramidi nousee 151 metrin korkeuteen. Tölkkikasansa sisuksiin miljönääri Totterstrom on konstruoinut hautakammion, jossa lepää jättimäisessä olutpullon puolikkaassa Budweiser-oluen keksijä, tsekkiläinen suutari Vaclav Budejovice. Kyseessä on tietenkin muovinen tekomuumio, mutta tämä ei mr. Totterstromin iloa himmennä. Lisäksi Shit Springsin ihme toimii läheisen U.S. Air Forcen lentotukikohdan majakkana, sillä pyramidin huipulla on 3,5 m korkeasta olutpullosta muotoiltu ilmamajakka.

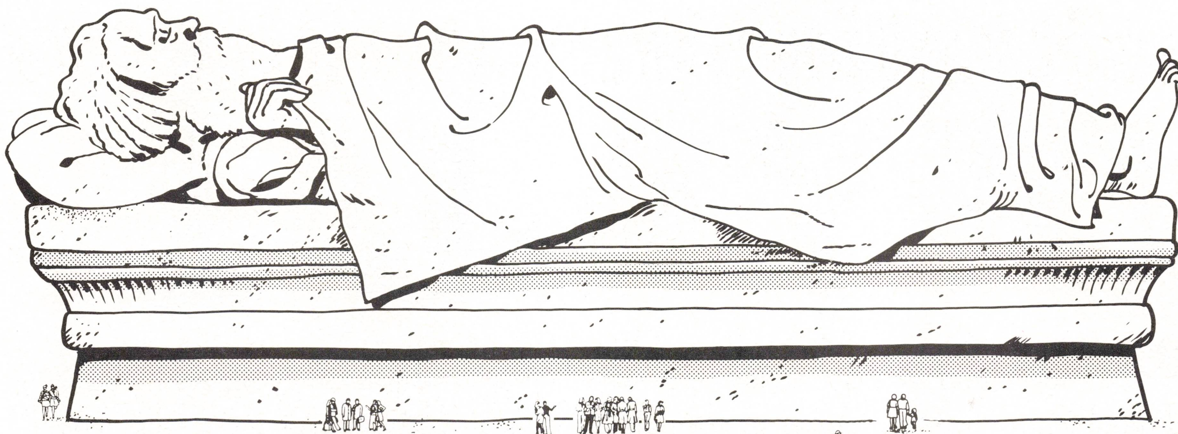
William X. Totterstrom sanoo:

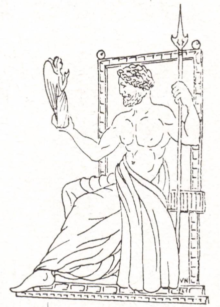
– Arabialaisen sananlaskun mukaan pyramidit uhmaavat aikaa, mutta aika on kunnon Budweiserin. Arabithan tunnetusti keksivät oluen.

Yllä: ENNEN. Kheopsin onneton yritelmä. Vasemmalla: JÄLKEEN. Oklahoman mainio Budweiser-tötterö.

Yllä: ENNEN. Feidiaan norsunluusta ja amalgaamasta väännetty Zeus. Vasemmalla: JÄLKEEN. Marx funtsii ankarasti kivimuodossa Novosobirskissä.

Ihme II: August van der Hoopin roikkuva hashistarha

Babylonian tarunhohtoinen kuningas Nebukadnesar rakensi meedialaiselle lemmitylleen Babylonin riippuvat puutarhat, tämän tietää kiertokoululainenkin. Tästä hetteiköstä ei kuitenkaan kalpene amsterdamilaisen professori August van der Hoopin roikkuva hashistarha.

Van der Hoop muistetaan Timothy Learyn oppi-isänä, ja hän on lusinut kymmenen vuotta pelehdittyään hallusinogeenien kanssa. Päästyään Rotterdamin varavankilasta van der Hoop ryhtyi laajoihin rakennustöihin perimänsä omaisuuden avulla.

Vuosina 1968-78 van der Hoop kuivasi 56 neliökilometriä merenpohjaa ja pengersi sen. Pengermille hän istutti yhteensä 2400 tainta Cannabis Sativaa, tuota hippien herkkua. Hollannin sosiaalidemokraattinen hallitus on julistanut alueen kansallispuistoksi ja turistikohteeksi. Puutarhan laajuutta kuvastaa se, että viime suvena sinne katosi kokonainen koululuokallinen Arles'n katolisen tyttökoulun oppilaita.

August van der Hoop sanoo:

– Nebu jäi näppejään nuolemaan. Kama on tasaisa nollanollaa ja puutarhan käyttö takaa ihmenäkyjä.

Ihme III: Kekkosen pahkatemppeli Ranualla

Muinaisajan kolmas ihme oli Artemiin temppeli Efesoksessa. Temppeliä ympäröi 127 joonialaista pylvästä. Tämä marmorinen pömpeli valmistui v. 400 ennen Jessevainaan syntymistä.

Tulipalon ja sateen yhdistelmä tunnetusti murentaa marmorin. Mutta mikään ei tunnetusti murenna suomalaista koivupahkaa, josta eräs nykymaailman ihmeistä on valmistettu. Entinen metsätyömies Jooseppi Kekkulainen Ranualta aloitti Kekkosen pahkatemppelin rakennustyöt päästyään sairaaseläkkeelle v. 1957. Kaksikymmentä vuotta sitten pyhättö oli valmis.

128 kelohonkaa ympäröi pyöreää rakennusta. Sen 28 metriä korkeassa rotundassa lepää 25 metriä korkea, lukuisista eri pahkoista sommiteltu pres. Urho Kekkosen rintakuva. Teoksen silmälasit on hiottu suomalaisesta spektroliitista ja kravatin virkaa toimittaa rouva Kekkulaisen itsensä tamppaama poppanaliina. Pahkatemppelissä vierailee vuosittain yli 50000 saksalaisturistia, koska läheisessä ravintolassa on seisova pöytä.

Jooseppi Kekkulainen sanoo:

– Pelkän kaljun kiillotukseen meni 60 litraa mäntynestesaippuaa. Kaikki materiaali on suomalaista, puupäätä myöten.

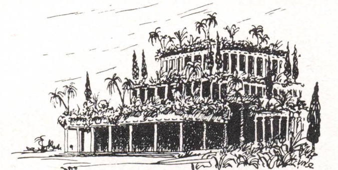
Ihme IV: Marxin graniittipatsas Novosibirskissä

Feidiaan veistämästä Olymbian Zeuksesta ei jäänyt jäljelle muuta kuin läjä norsunluuta kun gootit olivat hoitaneet hommansa. Toisin on suojattu Marxin graniittipatsas Novosibirskissä, Neuvostoliitossa. Sitä varjelee yötä päivää raskailla singoilla aseistettu pioneerirykmentti. Neuvostokansan lahja legendaariselle Isälleen on viisikymmentä metriä pitkä mausoleumi, jossa lepää selällään lähes yhtä pitkä graniittinen Karl Marx. Uusimman neuvostoliittolaisen syvyyspsykologian mukaan Marx nimittin sai huomattavimmat ideansa nukkuessaan, noin kello neljä aamulla. Tämä on todettu Marxin sängyn holografisilla mittauksilla. Lepäävää Marxia vierailee vuosittain katsomassa 2,5 miljoonaa Neukkulan

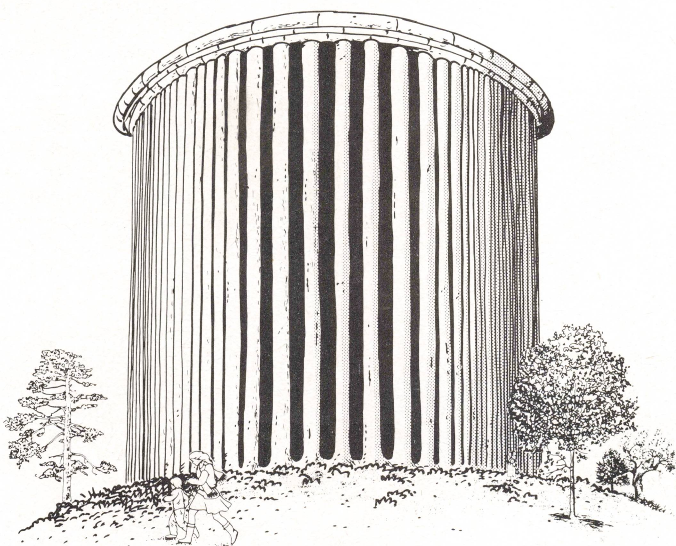
Käännä

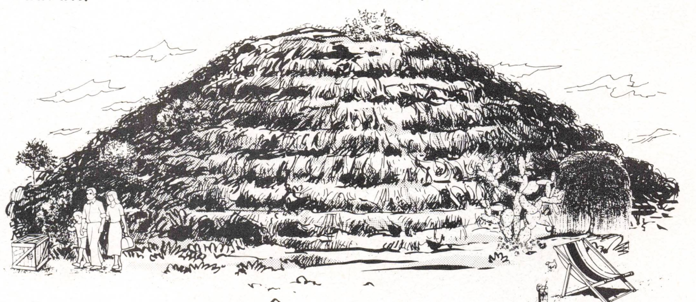
ENNEN. Artemiin marmoripömpeli Efesoksessa. Valok. Paavali.

ENNEN. Semiramiin roikkuvat lettopuutarhat kasvustoineen.

JÄLKEEN. Kekkosen hämärää puupäätä ympäröi 128 kelohonkakolumnia.

JÄLKEEN. Mainion hippiprofessorin hashistarha, Hollannin hallituksen lempilapsi ja suojelukohde.

asukkia, sillä junaliput ovat ilmaiset.

Intendentti Boris Vaselinitsikov sanoo:

– Da, da. Päivät BAM-rataa rakennamme, illalla Marxin lekottelua katsomme.

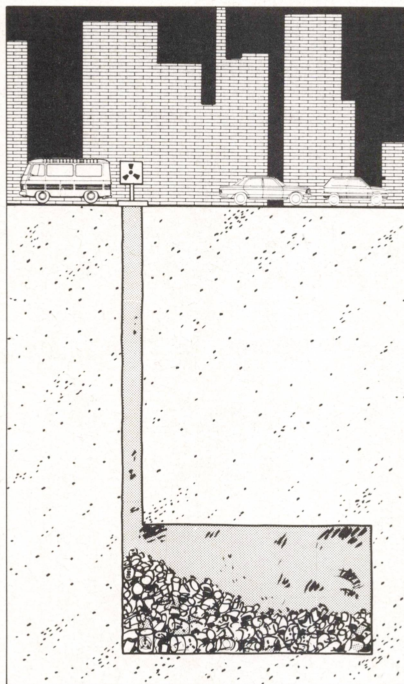
Ihme V: Düsseldorfin ydinjätehautakammio

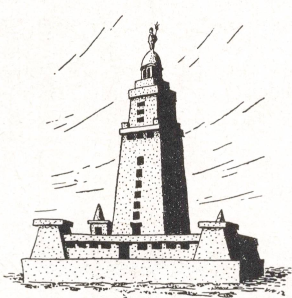
Halikarnassoksen Mausolos rakennutti itsekkäänä miehenä itselleen ja muijalleen Artemisialle Mausoleionin, joka oli yli 50 metriä korkea hauta. Nykyisin, kun ihminen kehittyessään on hylännyt itsekkäät toiminnot, toimii vastaavana ihmeenä Dusseldorfin ydinjätehauta.

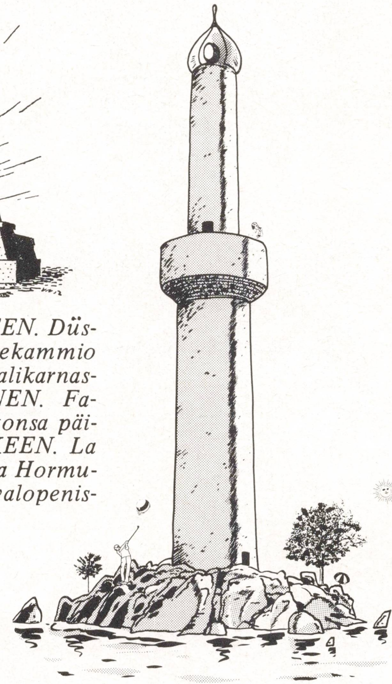
Tämä valtava muistomerkki on jo puolillaan Länsi-Saksan voimaloista kertynyttä ydinjätettä. Suurkaupungin alle louhitussa mahtavassa mausoleumissa kuplii ja kihisee modernin maailman giganttisin jätesaavi, johon haudanryöstäjät eivät kajoa.

Professori Klaus von Loberwurst sanoo:

– Meidän monumentissamme on Aasian laumoilla tietäminen. Hautaa ei korkata ennen kuin 500000 vuoden kuluttua, jos sittenkään.

Vasemmalla: JÄLKEEN. Düsseldorfin ydinjätekammio haistattaa pitkät Halikarnassokselle. Yllä: ENNEN. Faroksen majakka loistonsa päivinä. Oikealla: JÄLKEEN. La ilaha illa Allah, hoilaa Hormuzin oikeaoppinen valopenissymboli.

Ihme VI: Nyhavnin uusi merenneito

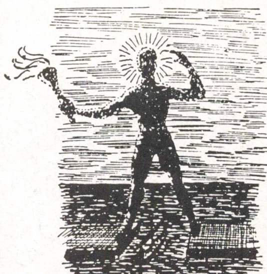
Rhodoksen kolossi oli tunnetusti 40 metrin korkuinen ja se maksoi 300 talenttia. Ikävä maanjäristys pyyhkäisi tuon jalkojaan levittelevän gigolon hevoon ja eräs juutalainen kauppias kuljetti rojut pois 900 kamelilla.

Kehittyneen maailman kolossi on pari vuotta sitten rakennettu Kööpenhaminan Nyhavniin, missä maanjäristykset ovat tuntemattomia. Tanskan kansan monumentin on veistänyt kuvanveistäjä Poul Filemon Tuborg, ja esikuvaksi valittiin kuulu Pieni merenneito.

Pienen suunnitteluvirheen takia merenneitoa ei kuitenkaan voitu asettaa vartioimaan satamaa haarat levällään. Tästä syystä ennakkoluuloton skulptööri rakensi patsaan, joka seisoo käsillään kahden laiturin päällä. Pyrstö osoittaa suoraan kohti Tuborgin panimoa, joka mesenaattina maksoi patsaan. Radikaali yksityiskohta patsaassa on rinnat, jotka roikkuvat kolmen metrin korkeudella satama-altaasta. Viskoosinännin osuessa alitse kulkevaan alukseen purskahtaa nisästä kuudenkymmenen litran annos Gammeldansk-likööriä.

Poul Filemon Tuborg sanoo:

– Patsaani symbolisoi myös Tanskan talouden vanhaa pääelinkeinoa eli osuusmeijeriliikettä.

ENNEN. Rhodoksen gigolokolossi seisoo.

JÄLKEEN. Nyhavenin merenneito pruiskuttaa Gammeldanskia janoisten merenkävijöiden kitalakeen.

Ihme VIII: Oikeauskoisten majakka Hormuzin salmessa

Ptolemaios II rakennutti Faroksen majakan Aleksandriaan 3. vuosisadalla ennen Kiesusta. Nykymaailman ihmeellisimmästä majakasta vastaa Iranin ajatollah Khomeini, joka vuonna 1981 aloitti Hormuzin islamilaisen majakan rakennustyöt.

Tästä öljytankkereiden väylää vartioivasta kolossista tulee aikanaan 273 metriä korkea, se siis hakkaa metrillä Sostratoksen yritelmän.

Majakan kimpussa uurastaa parhaillaan yli 200 muhamettilaista arkkitehtia. Usein toistuvien rukoustaukojen takia tuikku valmistuu vasta Muhammedin paon 1400-vuotisjuhliin.

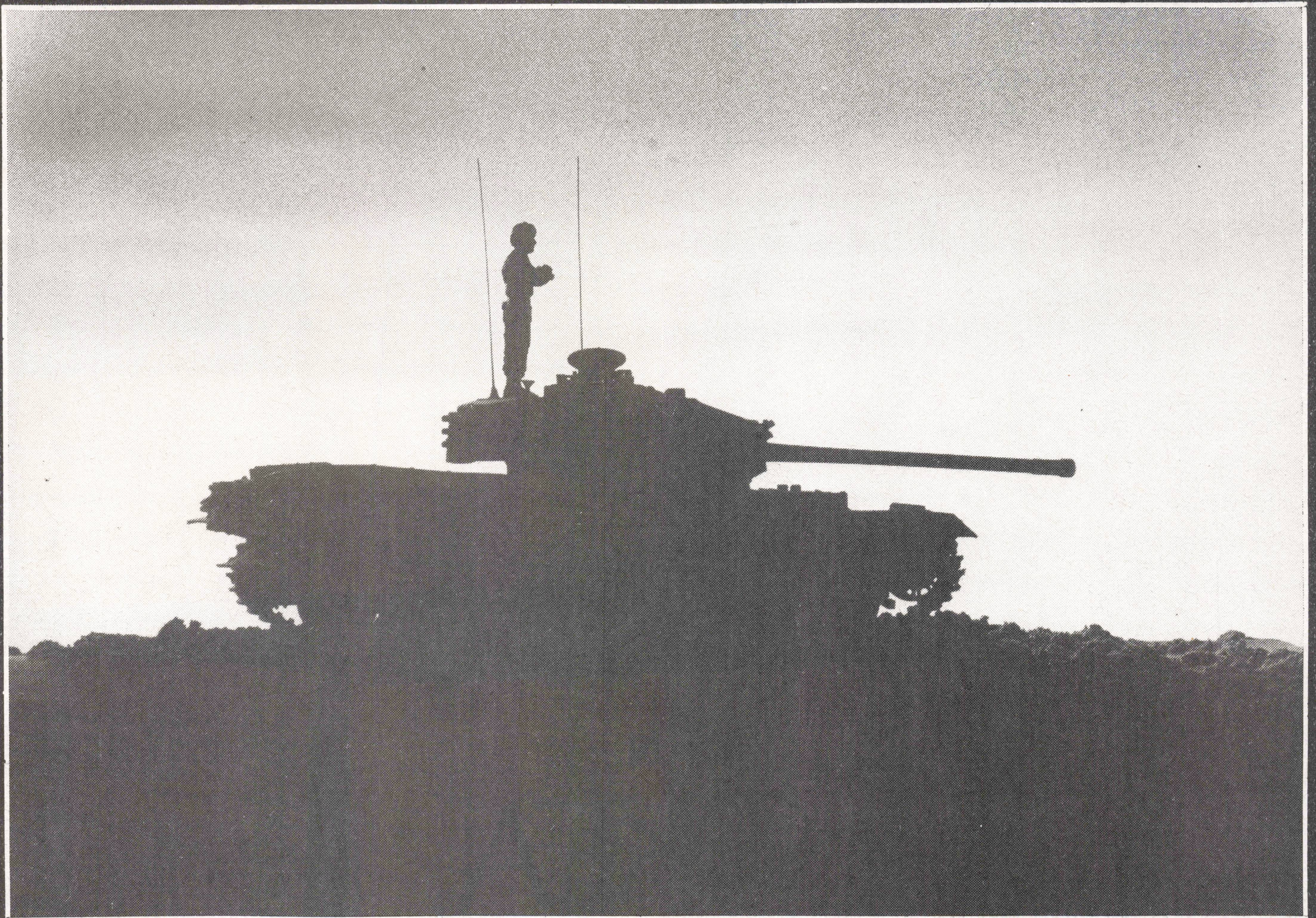
Hormuzin majakan runko on valettu Irakilta sotasaaliiksi saadusta panssariromusta. Ihmeelliseksi majakan tekee valohuone, joka voidaan tarpeen mukaan muuttaa raskaan tykistön lavettihuoneeksi. Mekaanisella muezzinkaiuttimella tiedustellaan ohitse ajavan tankkerin päällikön uskontoa. Jos vastaus on väärä (non-islam), alkavat raskaat haupitsit rusikoida öljylaivaa. Joutoaikoinaan majakan stereomuezzin soittelee merenkulkijoiden iloksi sävelmää Persialaisella torilla.

Ajatollah Khomeini sanoo:

– Muhammedin majakan silmänisku tietää pikapilettiä helvettiin vääräuskoiselle koiratankkerille.

PARI MAAILMAN HUIPULTA

Sinä ja Centurio 450 SLE

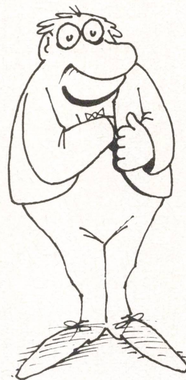
Kun etsit yksilöllistä, juuri sinulle sopivaa vaunua, löydät ennenpitkää Centurion 450 SLE:n. Sen tarkkaan harkitut yksityiskohdat täyttävät kaikki toiveesi. Jokainen ydinlataus, jonka ammut Centurion 450 SLE:n tykillä, on täysosuma. Takaamma, että huipulla ovat silloin enää vain sinä ja Centurion 450 SLE. Koeaja Centurion 450 SLE jo tänään!

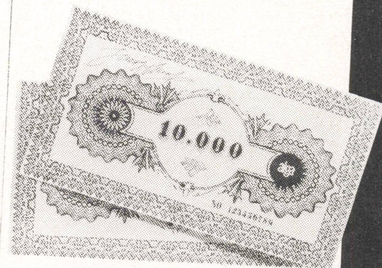
Huomenna sinua ei kenties enää ole!

UUSIA HUPIKORTT

Parinkymmenen vuoden ajan on Suomessakin myyty ns. hupikortteja erilaisten tilanteiden varalle. Hääpareille, päivänsankareille, ajokortin saaneille sun muille on ollut tarjolla kortitettua ostohuumoria. Mutta entäs kun jollekulle käy tosi köpelösti? Eikö silloin, ja nimenomaan silloin, olisi paikallaan tunnelmaa keventävä pikku korttipila?

SEKÖ ON SITTEN KONKURSSIN PAIKKA? ÄLÄ SURE, PISTÄN TÄSSÄ TULEMAAN PARIKYMMENTÄ TONNIA, ETTÄ SELVIÄT PAHIMMASTA!

(Allaoleva teksti on kohopainettu kortin kanteen Braillen aakkosilla:
Älä ole allapäin, vaikka menetitkin näkösi. Muista aina katsoa asioita niiden valoisalta puolelta. Tulet huomaamaan, että lähimmäisesti suhtautuvat sokeuteesi myötätuntoisesti. Kokeilepa! Kiinnitä tämä kortti kaulaasi avattuna, sisäpuoli ulospäin, ja mene seisomaan lähimpään kadunkulmaan. Huomaat, miten auttavaisia ihmiset ovat!)

OLEN SOKEA, ENKÄ JAKSA ENÄÄ ELÄÄ. OLKAA HYVÄ JA TYRKÄTKÄÄ MINUT AUTON ALLE. KIITOKSIA!

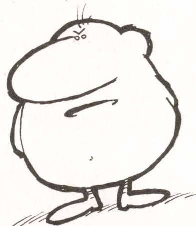
Me, YVM (Yhtyneet Vihamiehesi) ry., olemme viettäneet yhtäjaksoista riemujuhlaa onnistuttuamme sulkemaan Sinut muka vainoharhaisena sinne Hullujenhuoneeseen.

Viime kokouksessamme päätimme kuitenkin päästä Sinusta lopullisesti eroon. Käsittelimme tämän kortin ÄÄRIMMÄISEN TAPPAVALLA RADIOAKTIIVISELLA MYRKYLLÄ, joka on jo alkanut tehdä PERUUTTAMATONTA TUHOAAN elimistössäsi. Tulet pikapuoliin kokemaan HIRVITTÄVÄN TUSKALLISEN ja HITAAN KUOLEMAN!

Se on Sinulle ihan oikein, koska TERÄVÄN ÄLYSI ja EREHTYMÄTTÖMÄN VAISTOSI avulla olet päässyt selville salajuonestamme, joka tähtää KYSSÄKAALIN MARKKINAHINTOJEN ROMAHDUTTAMISEEN ja MAAILMAN VALLOITTAMISEEN.

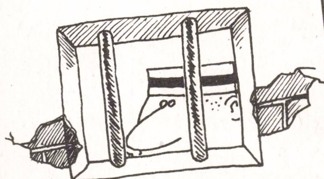
EJA

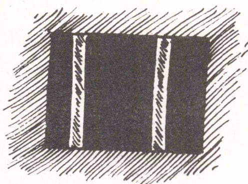

Ei vaiskaan.
Aprillia.

Jon Ö. Wing

Kaikki skarpit karhuni

sinulle.»

Ruskie-karhu katsoi minuun veitikkamaisesti pörröisen otsatukkansa alta ja löi käpälänsä olkapäälleni.

»Sinun ei pitäisi tehdä tätä, Ruskie-karhu», minä sanoin. »Valkie-karhu istuu autossa ulkopuolella ja odottaa sinun koska tahansa tulevan ovesta kadulle.»

»Tiedän, Bobby», Ruskie-karhu sanoi. »Mutta hän ei välitä – hän ei ole välittänyt pitkään aikaan.»

Ruskie-karhu pillahti itkuun. Silmäaukoista valuva vesi kasteli hänen karhupukunsa tumman karvan.

»Hei, kuule nyt, tietysti hän välittää – on aina välittänyt. Hän on vain hieman jörö», minä sanoin. »Jörö jopa *karhuksi*.»

Ovelta kuului koputus. Menin avaamaan. Siellä oli Valkie-karhu jääkarhupuvussaan, joka oli jo päässyt tuhriintumaan. Siinä oli läntti maitokahvia, tahra *Apfelstrudelista* ja pari tupakanpolttamaa.

»Jessus, mikä viheliäinen ilma», Valkie-karhu sanoi. »Onko Wienissä aina tällaista? Eipä ole häävi paikka ihmisten asua.»

Valkie-karhu katseli syrjäkarein Ruskie-karhua, joka yritti toivottomasti piiloutua leveän selkäni taakse.

»Hei painija, mitäs karhua sinä siellä lihaskimppujesi takana oikein piilottelet», Valkie-karhu sanoi. »Näyttää aivan vaimoltani Ruskielta-karhulta.»

»Hei, Valkie-karhu. Tulin tapaamaan Bobbya», Ruskie-karhu sanoi.

»Niinpä niin, vanha kunnon Bobby! Aina avulias ja valmiina toimeen, niinhän se meni!» Valkie-karhu katseli minua surullisena tuuheiden otsakarvojensa alta ja kääntyi mennäkseen.

Samalla hetkellä nurkassa napsahti käyntiin nauhuri ja kovaäänisestä kuului läpitunkeva papukaijan kirkaisu.

»Polli tahtoo seksiä! Polli tahtoo seksiä!» nauhuri kiljui.

Valkie-karhu pysähtyi ja katseli epäuskoisena nurkkaan. »Luulin että tuo papukaija on täytetty», hän sanoi.

»Se on täytetty. Asunnon omistaja Josef von Goebbels nauhoitti papukaijansa ääntelyä tajuttuaan että eläin oli kuolemansairas. Pollin sitten kupsahdettua hän täytti sen. Nauhuri pyörähtää käyntiin aina tasatunnein», minä sanoin.

»Antaa vetää! Antaa vetää!» nauhuri kirkui.

»Jessus! Hulluja riittää», Valkie-karhu sanoi ja pudisteli päätään. »Vaimoni luulee olevansa karhu ja vaatii minuakin pukeutumaan karhuksi – muuten hän ei saa tyydytystä», Valkie-karhu sanoi.

»Eikä saa sittenkään, senkin jääkarhun köntys», Ruskie-karhu yhtyi kiljuntakuoroon.

»Kötistä se! Antaa vetää!» nauhuri vinkaisi ja napsahti pois päältä.

»Jessus mitä elämää!» Valkie-karhu sanoi.

»Impotentti rahjus! Naatti! Kierteishäntäkarhu! Laiskiainen!»

Ruskie-karhu ryntäsi ohitseni ja heilutteli karhupukunsa kynsiä vaarallisen näköisesti. Valkie-karhu perääntyi kohti ovea torjuen vaimonsa iskuja avuttomana.

»Nyt lopetat», minä sanoin ja otin Ruskiesta-karhusta puolinelsonin. Ruskie-karhu ei lakannut rimpuilemasta, vaan potki kipeästi sääriini. »Hei,

nuo ovat Amerikan Kreikkalais-roomalaisen Painiliiton kieltämiä otteita.»

»Typerys! Nulkki! Vietitön neutri!» Ruskie-karhu kiljui sylissäni.

Ja sitten se tapahtui. Tunsin kuinka se alkoi vatsanpohjasta outona paineena. Housujeni etumusta alkoi kiristää.

»Jessus! Minulla on *erektio*!» minä sanoin ja päästin Ruskie-karhun sylistäni. »Minulla on ensimmäinen erektio sen jälkeen kun Wanda Jane sanoi minulle koulun takana että minulla oli pienin hänen näkemänsä.»

Ruskie-karhu ja Valkie-karhu katsoivat minuun turkkiensa pöheiköistä täysin hölmistyneinä.

»Mitä? Sanotko sinä, että –»

»Kyllä, tämä on ensimmäinen erektioni kahteentoista vuoteen», minä sanoin. Katselin Valkie-karhua ja Ruskie-karhua jotka näyttivät niin hyvin *sopivan* noihin kummallisiin pukuihinsa.

»Ei teillä sattuisi olemaan yhtä ylimääräistä karhupukua», minä sanoin.

Amerikkalaisen nykyproosan tihentyvä huippu.
Onko vapaa seksi aitoa vapautta?

Valittujen Pahkojen

Tyttöni olikin

Annelin naiminen oli elämäni suurin onni. Olin tuntenut hänet jo varhaisesta lapsuudesta saakka ja tuntui luonnolliselta pujottaa sormus juuri hänen sormeensa. Meillä oli yhteinen menneisyys, vaikka en toki voinutkaan aivan tarkkaan tietää millaista oli todella elää kahdentoista sisaruksen kanssa kamarissa ja keittokomerossa. Varsinkaan tuberkuloottisen isosisän kanssa, joka vielä oli radioamatööri. Mutta tuon pienen kamarin ikkunoihin heitin aina illoin hyvänyön lentosuukon ennenkuin sisäkkömme tuli peittelemään minut vuoteeseen. Ja Anneli vilkutti takaisin pienillä sierettyneillä käsillään. Silloin tiesin, että meidät oli tarkoitettu toisillemme.

Kun neljätoista vuotta myöhemmin menimme naimisiin ja muutimme isäni kirouksen jälkeen omaan asuntoon pieneen lähiöön tunsin saavuttaneeni elämässäni jotain pysyvää. Elämä rakkaassa pikku hökkelissämme oli rattoisaa. Etenkin pienet intiimit ruokailutuokiomme iltaisin. Annelilla oli hämmästyttävä taito valmistaa eksoottisia herkkuja ja tarjoilla ne romanttisessa kynttilänvalossa. Toisinaan saatoimme toisillemme tarjoillen napostella kevyitä jälkiruokia pitkälle aamuyöhön.

Mutta vain muutamien unenomaisten onnenkuukausien jälkeen ilmestyi liittoomme särö. Muistan vieläkin nuo puistattavat hetket, jolloin aloin aavistella jonkin olevan vialla. Töistä tullessani saattoi minut ennen niin lämpimästi vastaanottanut Anneli tuhahtaa nyyrikkinsä takaa: »Siellä on silakkalaatikkoo jääkaapissa, lämmitä siitä...»

Typertyneenä mutustelin iljettävää einesruokaa vailla vähäisintäkään aviollista lämpöä. Toivoin Annelin penseyden olevan ohimenevää lajia, mutta se toistui. Ensin harvemmin, sitten useammin kunnes entinen loistelias ruokavaliomme muuttui iankaikkiseksi silakka- ja maksalaatikoksi. Tuntui kuin Anneli kylmäkiskoisuudellaan olisi

Annelin iljettävä kaksoiselämä koko kauheudessaan paljastui minulle; tyttöni olikin tarjoilija!

halunnut kostaa minulle jotakin.

Mitä, mitä? Kyselin itseltäni kuin kuumehoureinen ajatusten kiertäessä ympyrää.

Sitten tulivat yksinäiset illat. Ei riittänyt, että Annelin piittaamattomuus olisi manifestoitunut yksin aviollisessa ruokapöydässä, vaan hän alkoi luuhata iltaisin ulkona. Kun epätoivoisena yritin tie-

vakionovelli

tarjoilija!

dustella mihin hän milloinkin oli menossa sain vain ylimalkaisia vastauksia: »Lähetysseuran kuoroharjoituksiin, moottorikerhon muurlettupaistajaisiin ja maamiesseuran kyntökerhoon...»

Aavistelin, ettei selityksissä olisi paljonkaan perää ja eräänä iltana Annelin jälleen lähtiessä eläkeläisten trapetsiryhmän harjoituksiin päätin seurata häntä.

Anneli otti polkupyörämme ja vain vaivoin pystyin seuraamaan häntä, sillä en ollut ehtinyt vaihtaa kevyempiä kenkiä, vaan jouduin juoksemaan raskaissa työsaappaissani. Anneli suuntasi syrjäkujille ja tunkeutui syvälle kaupungin pahamaineisimpien kortteleiden hämäriin. Synkällä, kostealla kujapahasella halvan neonvalokyltin irstaasti sykkivässä valossa Annelin iljettävä kaksoiselämä koko kauheudessaan paljastui minulle: Tyttöni olikin tarjoilija!

— — —

Seisoin kauan lamaantuneena tuon ilkkuvan neonvalon sykkeessä. Polttavat ajatukset ryntäilivät aivoissani etsien syytä kaikkeen. Olihan Annelilla toki lapsena ollut — kuten meillä kaikilla — omat paakarileikkinsä hiekkakakkuineen ja savilimppuineen. Hän oli jopa harrastanut vaihtarikeksejä ja kerran muistan itsekin päässeeni mukaan ravintolaleikkiin, jota Anneli hökkelikylän muitten lasten kanssa leikki. Mutta se oli ollut tuollaista viatonta lasten leikkiä, josta olin kuvitellut hänen jo muiden tavoin kasvaneen ulos.

Ja nyt! Tunkkaisessa baarissa Anneli tarjoili salaatteja, kylmiä ruokia, pääruokiakin. Otsa kylmää ikkunaruutua vasten painettuna näin hänen tarjoilevan hymyssä suin jopa sellaisia jälkiruokaherkkuja, joista en itse ollut edes uneksinut. Silmää iskien hän toisteli turpeiden ihrapontoonien tilaamien mausteiden nimiä kuin ne olisivat arkikieltä.

Ajatukseni sumenivat. Tämänkö takia olin mukisematta niellyt silakkalaatikkoa kuukausimäärin? Sappeni kiehahti ja aioin ensin raivata tuon syntisen epäluoman tästä maailmasta, mutta mieleeni palasivat Annelin suuret tummat silmät ja niiden muistaminen nutisti riehuvan vihani. En voisi milloinkaan nostaa kättäni rakasta Anneliani vastaan — niin katalasti kuin hän olikin minua kohdellut. Kuumien kyynelten valuessa katkeamattomana virtana poskilleni ryntäsin pois tuolta riettauden kujalta.

Palasin asuntoomme. Revin irti lattialankun, jonka alle olin piilottanut jopa Annelilta salaa jonkin verran rahaa ja kirjoitettuani haljenneeseen peiliimme currykastikkeella LUTKA syöksyin ulos kaupungille.

— — —

Kuin huumeessa heiluin yön, päivän — ehkä viikon. Laiminlöin työni. Kävin ulkona syömässä ja juomassa ja nukuin grillien sulkeuduttua siltojen alla. Mieleni paaduttaen yritin unohtaa Annelin, joka luultavasti oli palannut asuntoomme ja saanut tietää minun päässen selville salaisuudestaan. Jo aamulla aloitin parhaista aamiais- ja lounaspaikoista. Hirvittävästi irstastellen juoksutin väsähtäneen näköisillä tarjoilijattarilla pöytään yhä lisää liekitettyä hanhenrintaa, puristettua ankkaa ja vartaassa kypsytettyä häränseläkettä. Muiden ravintolavieraiden pidättäessä tyrmistyksestä henkeään lisäilin surutta ylimääräisiä mausteita eksoottisimpiinkin ruokalajeihin. Iltapäivisin siirryin samentunein silmin röpöttämään erilaisiin pizzerioihin ja pubeissa heittelin tikkaa suoraan painesylttyvadilta vaivautumatta enää noudattamaan vähäisimpiäkään pöytä- ja muita tapoja. Kun minut lopulta röyhtäilyn ja piereskelyn vuoksi lingottiin ulos huonoimmistakin ruokaloista raahauduin mielipuolisesti virnistellen rähjäisille grilleille tilailemaan ylimääräisiä mausteita. Lopulta olin jo alentunut asioimaan mieltäkääntävillä nakkikojuilla, joista ostelin äänekkäästi asiani toimitellen lurpattelevia nakkeja.

Eräänä hirvittävänä iltana kun olin aikani oksennellut erään nakkikojun roskapönttöön pysähtyi poliisiauto kohdalleni ja minut raahattiin sisään. En jaksanut vastustella, sillä aiemmin illalla nauttimani chili aiheutti tuskallisia poltteita. Vielä kerran poliisiauton hansikaslokeroon oksennettuani menetin tajuntani.

— — —

Muutamia vuorokausia myöhemmin kalpeana ja vain häilyväksi varjoksi entisestäni kutistuneena sairaalan teho-osastolla maatessani kuulin omantuntoni soimauksen. Olin kelvoton hylkiö. Ehkä Anneli oli pettänyt minua, ehkä hän ei enää ikinä tarjoilisi minulle varrassiikaa romanttisessa kynttilänvalossa, mutta oliko minun silti tarpeellista tuhota itseni? Elinteni jo vedellessä viimeisiään minut oli pelastanut elämälle vain vatsahuuhtelupumpun tasaisesti naksuttava kompressori ja erikoislääkäreiden hellittämätön taistelu. En saanut heittää menemään saamaani suunnatonta lahjaa.

Maatessani siinä tuskaisen itsesoimauksen kurimuksessa kalpeana, hyljättynä ja yksinäisenä syrjäisessä sairaalahuoneessani avautui ovi.

Sisään astui Anneli.

Olin jo valmistautunut syöksemään tuon kelvottoman unohduksen pohjattomaan kuiluun, mutta nähdessäni hänet edessäni monet rakkaat muistot palasivat mieleeni.

Näin Annelinkin olleen huolissaan. Hän oli kalpea ja itkettynyt. Katuvaisena hän jäi seisomaan oven luo tuskin uskaltamatta katsoa silmiini. Emme saaneet kumpikaan sanaa suustamme, jälleennäkemisen tunne oli niin voimakas. Voipuneena ojensin käteni Annelia kohti ja hän ryntäsi helpottuneena syliini. Kuumat katumuksen kyyneleet kostuttivat pyjamaani. Silittelin hänen hiuksiaan puristaen tuota hairahtunutta rintaani vasten. Anteeksipyyntöjä soperrellen Anneli kertoi lopettaneensa toimensa baarissa. Hän lupasi olla enää koskaan tarjoilematta kenellekään muulle kuin minulle, jos ottaisin hänet takaisin. Huumaava onnentunne kuristi kurkkuani, enkä pystynyt vastaamaan, mutta puristin Annelin tiukemmin rintaani vasten. Katumuksen kyyneleet vaihtuivat helpotuksen kyyneliksi, joihin minunkin oli helppo yhtyä.

Olinhan saanut tyttöni takaisin!

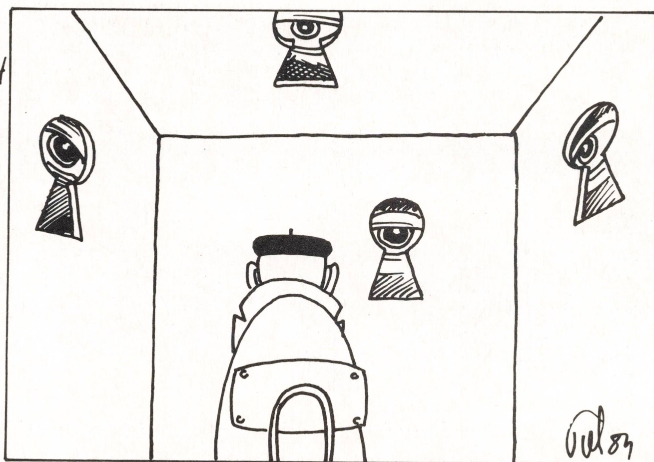

Raahauduin mielipuolisesti virnistellen rähjäisille grilleille tilaamaan ylimääräisiä mausteita.

Pahkeinen

Pahkeinen
KAIKKI PITÄÄ KOKEA.
UUTTA SUOMESS
PEEP SHOW
YKSI AIKUISTEN.

Pahkein

TÄ ON SAA JÄ

NO JOH EIKÖ SITÄ YHTÄ TUOL PAIKALLE

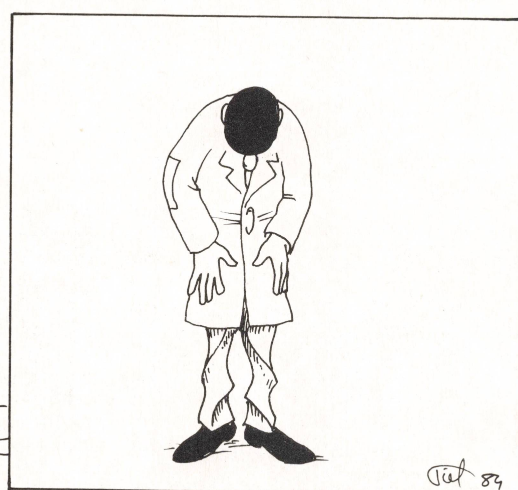

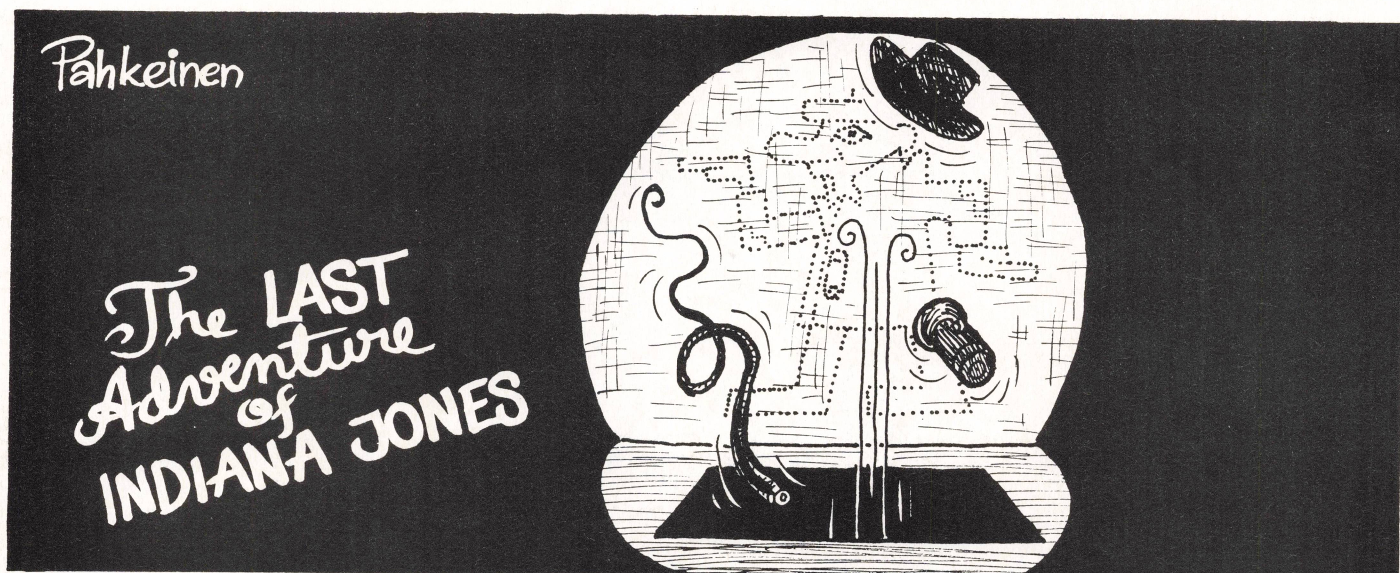
PIIRTÄJÄMME ESITTÄÄ VALITTELUNSA. SIIVOOJA ON KUULEMMA SIIRTÄNYT SEN TUOLIN VÄÄRÄÄN PAIKKAAN.

Pahkeinen
EIPÄ OLE PAHASTI PRÄSSEJÄ JÄLJELLÄ ENOVAINAAN PÖKSYISSÄ ...

Pahkeinen
The LAST Adventure of INDIANA JONES

Pahkeinen
EI PITÄISI TIETENKÄÄN OLLA UTELIAS, MUTTA...

...VÄKISINKIN HERÄÄ KYSYMYS, MISTÄ TUOKIN MERKKI ON VAROITTAVINAAN.

KLANG KLANG KLANG KLANG KLANG KLANG KLANG KLANG KLANG
VARSIN NOKKELAA. TERVEISIÄ VAIN SINNE PISPALAAN.

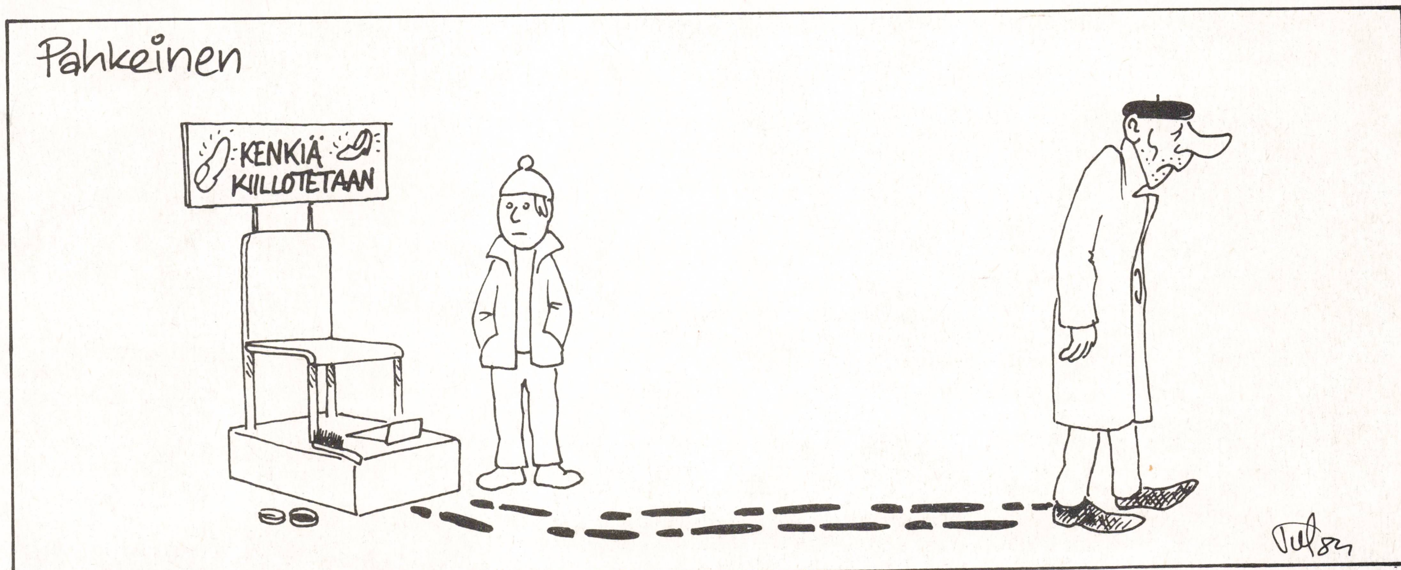

Pahkeinen
Äiti (tulee järkytettynä kamariin). Kaarlo, löysin tämän paperossin taskustasi. Et kai ole, poikani, ryhtynyt tupakkaa röyhyttämään?
Kalle (sivuun). Nyt ovat hyvät neuvot kalliit, jos mielin välttyä vitsoilta!
-E-en, äiti...
LYHYITÄ KUVAELMIA ESITETTÄVIKSI KOTONA, KOULUSSA JA KERHOSSA

MUUTEN LAADUKASTA DRAAMATEKSTIÄ, MUTTA NÄMÄ "SIVUUN"-TEKSTIT OVAT AUTTAMATTOMAN EPÄLUONTEVIA.

Pahkeinen
ONHAN TÄMÄ NÄYTTELY MENNYT IHAN MUKAVASTI...
HOLE IN ONE

YHDEN PYSTIN KANSSA KÄVI AIKA HASSUSTI... AJATTELE NYT, AUTOSTA GALLERIAN OVELLE ON PARI METRIÄ MATKAA...
SPLIT IMAGE
TRISTESSE

...JOSTAIN ILMESTYY TÄMÄ JUMALATON LINTUPARVI JA SLÄPÄTISLÄPÄTISPLÄSH!
FORTUNATO

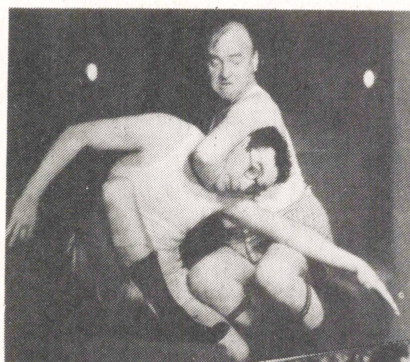

Pahkeinen
KENKIÄ KIILLOTETAAN

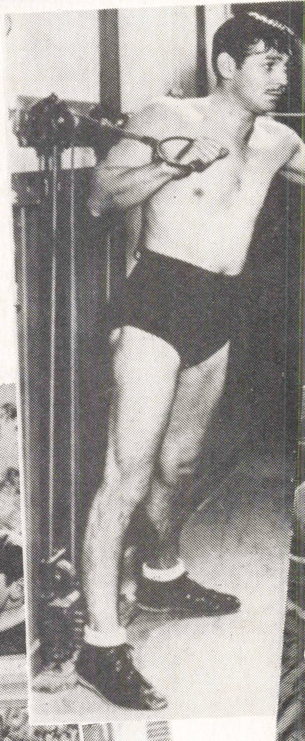
SIKAKINO

Pahkasika-konserni laajentaa taas toimintaansa. Tällä kertaa huseerataan elokuva-alalla, jonka vakiintuneita asetelmia sekoitetaan perustamalla kaikkien propellipipojen oma elokuvakerho Sikakino. Kaupallista menestystä tällä operaatiolla ei pyritä tavoittelemaan, vaan tyylinä tulee olemaan puhdas rahat pois-meininki.

Valitettavasti kaikkia Sikakinoon haluttuja elokuvia ei ole vielä tehty, joten esimerkiksi Steven Hagertin ohjaama, mustalaisleiriin sijoittuva rikosfilmi »Tappaja, hai!» ei kuulu tämän kauden ohjelmistoon. Joitakin filmejä sentään esitetään, mutta niistä tarkemmin tuonnempana.

Elokuvakerho Sikakinon näytännöt ovat sunnuntaisin klo 02.00 Kuopion jäähallissa.

Turkan koulusta valmistuneet näyttelijät suorittavat joukkomittaisen debyytin Dörn Jonnerin uudessa elokuvassa (ylh. vas. ja kesk. ja alh. vas.). Sensuurin poistama väkivaltakohtaus kohutusta isovihan ajoista kertovasta elokuvasta (oik.ylh.). Kovaa elämää vietetään »Hangon keksi»-elokuvassa (oik. kesk. ja alh.). Elokuvan alkuperäinen nimi oli

1. Tex Willer: Citizen Kaniin (USA 1932, 3 min 15 s)

Kuuluisan elokuvaohjaajan riipaiseva kertomus päähenkilöstä, joka rahaa ansaitakseen myy ensin vaimonsa ja lapsensa, ja sitten koiransa. Lopulta mies ajautuu tilanteeseen jossa hänen on pakko viedä rippilahjaksi saamansa kultavitjakello paikalliseen panttilainaamoon.

Tarinan huipentumakohdassa päähenkilö ei tiedä mitä kello on ja myöhästyy töistä. Juonta tämän enempää paljastamatta voimme mainita, että työpaikkahan siinä menee.

Legendaarinen pula-ajan klassikko, yhtäkaikki.

2. Antton Ioni: Sammahti: reportteri (Englanti 1968-1972, 3 h 25 min)

Merkittävä, joskin hieman hajanainen ajankuvaus Pohjois-Afrikkalaisesta paimentolaiskylästä, jota ei ole merkitty edes kartalle. Filmi kuvaa erään korrespondentin eli kirjeenvaihtajan pistäytymistä paikalliseen kapakkaan, jossa hän muutaman paukun jälkeen luulee olevansa poliittinen huomioitsija.

Alan harrastajille vinkkinä: kolmannen kuvausvuoden lopuksi filmausryhmä eksyi Saharaan ja elokuva piti tehdä uudelleen Kordan-studioilla Englannissa. Hassua, eikö totta.

3. Heikki »Metri-Heikki» Peninkulma: Hangon keksi (Suomi 1955, kahdeksan tuntia ja viistoista minuuttia)

Helvetin pitkävetinen ja puuduttava tukkilaisfilmi Terijoelta. Ohjaaja kuoli ennen kuvausten aloittamista maksakirroosiin, minkä kyllä huomaa. Paikoitellen lienee vaahdonnut muukin kuin vapaana virtaava Terijoki.

Elokuvasensuurin olisi kenties pitänyt puuttua kohtaan, jossa Pauno Talo joutuu nielaisemaan nk. Hangon keksin. Pöyristyttävää.

Ns. huumoria filmiin on yritetty alun koskenlaskukohtauksella, missä vesihallituksen insinöörit räknäävät kartalta Etelä-Suomen patoamattomat kosket.

4. Francis Saab 99 GL Koppola: Ilmestys, kirja, nyt! (Suomi, Ruotsi, Puola ja Bhutan 1977, 4 kelaa)

Älyllisesti puhutteleva, seesteinen ja sisäisesti dynaaminen monologielokuva kirjastonhoitajan tuskanhetkistä palauttamattoman teoksen

— Pahkasian elokuvakerho

»Hangon seksi», mutta se oli muutettava sensuurin vaatimuksesta. Häiriköistä kertova koululaisfarssi »Tyrät rytkyy» on edelleen sensuurin käsissä, tähtäämme ensi näytäntökauteen (kesk.kesk. ja vas.kesk.). Tuleviin herkkupaloihin kuuluu myös maineikkaan ruotsalaisohjaajan »Puutöitä ja huttkauksia» (kesk. ja vas. oik. alh. ja ylh. tois. puol.).

kautta kuvattuna. Kirjasta menisi sakkoa jo työläisen vuositulojen verran, mutta varauslista vain kasvaa kuin nuori paju.

Oikeastaan koko tilanne vain heijastaa päähenkilön kriisissä olevaa elämäntilannetta naisena ja yksinhuoltajana. Mahtavaa symboliikkaa.

5. Akira Kurunsaha: Der zu USA, L.A. (NL, BRD 1972, 3000 metrin esteet; 8,05.)

Järisyttävä näkemys Munchheniläisen huippu-urheilijan valtavasta loikkauksesta Amerikkaan ammattimaiseksi lainelautailijaksi myrskyisämmän elämän toivossa.

Sinänsä lupaavan lahjakkuuden vievät kuitenkin mennessään kuumat autot ja nopeat naiset. Lopuksi päähenkilö ajautuukin kauas rannasta sanan useissa merkityksissä.

Helppoa samaistua.

6. Ake ja Make Naurisväki: Klani (Suomi 1984, 1 h 45 min)

Sikakino tarjoaa heti tuoreeltaan syksyn kohutun skinhead-elokuvan kerholaisten arvioitavaksi. »Klanissa» tarkastellaan yhteiskunnan reunalle ajautuneen, työttömän nuoren kipeitä elämäntuntoja sammakkoperspektiivistä. Filmin päähenkilö kokee muiden taholta niin paljon vastustusta, että hän päätyy äärimmäiseen ratkaisuyritykseen: hän leikkauttaa itsensä kaljuksi, jolloin edes ilmanvastus vähenee.

Mielenkiintoista on, että »Klani» joutui valmistuttuaan sensuurin kynsiin, koska filmin jotkut kohtaukset katsottiin liian tylsiksi.

Epäselvästä replikoinnista huolimatta vuonna 1984 valmistunut elokuva.

7. Dörn Jonner: Elä anna toisten kuolla! (USA & Suomi 1967, 500 m)

Savolaishuumorin kyllästämä yksiviivainen romurali, jota sävyttää miehekäs savolaishuumori ja kromin haju. Jaames Bond opiskelee Kuopion merimiesammattikoulussa merimiespapiksi ja levittää samalla rauhan sanomaa Savon talousalueelle. Yksi kompromissittomimmista saamelaisvastaisista elokuvista.

Etnistä panoraamaa parhaimmillaan.

8. Stanley Cup: Drinking – otto (USA 1979, 1 h 40 min)

Kauhuelokuvien piinallinen jättiläinen, joka kertoo talvitalonmiehenä olevasta hilpeästä juomaveikosta ja hänen perheestään. Aluksi kaikki menee hyvin, mutta sydäntalvella vaikeudet alkavat kasaantua: ensin loppuu viina ja kohta tämän jälkeen jäätyy öljylämmitin, koska mies on juonut kaiken pakkasnesteen. Ahdinkotilassaan hän tarttuu kirveeseen, minkä seurauksena muiden perheenjäsenten näyttelysuoritukset muuttuvat kiitettävän irtonaisiksi.

Tekijän filmografiassa »Drinking – otto» sijoittuu muiden elokuvien joukkoon. Kyseinen filmi on sikäli harvinainen, että Suomen elokuvasensuuri on lisännyt siihen joitakin kohtauksia.

Sikakinon kausikortteja ei ole toistaiseksi saatavilla postimyynnistä, mutta asiaan ollaan tekemässä parannusta. Kortteja on tällä hetkellä myynnissä ainoastaan Puijon näkötornin matkamuistomyymälässä valtion virastoissa noudatettavana virka-aikana.

Nainen matkusti jalka ulkona yli 2 500 km

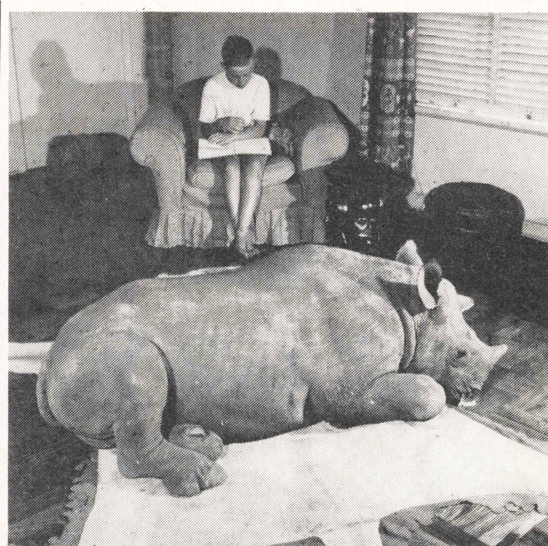
Pariisin-Moskovan radalla on sattunut harvinainen ennätys, joka kirjataan ehkä Ennätysten kirjaankin. Gare du Nordilla Pariisissa junaosastoon loikkasi ikkunan kautta nainen, nimeltään madamoiselle Huppert. Nainen kuitenkin jumiutui ikkunan väliin, eikä tilannetta huomattu.

Vasta Moskovan asemalla miliisit ymmärsivät neidin ahdingon ja auttoivat hänet sisään.

– Matka oli erikoinen, toteaa Huppert. – DDR:ssä kenkäni plankattiin ja Puolassa se varastettiin, mutta Ukrainassa siihen lyötiin virsu, joka taasen Valko-Venäjällä vaihtui avokkaaseen. En tätä ymmärrä, painottaa nti Huppert.

Kuva nti Huppertin vaiherikkaalta matkalta. Berliinin asemalla naisen hätää ei vielä tajuttu, vaan matkustajat käyttivät hänen ristiselkäänsä eväsleipien alustana.

Albinoneekerikääpiö Hubu M'Gubula Malawista tutkii Lions Clubin hänelle lahjoittamaa hoito-opasta. Lemmikki nukkuu tapansa mukaan taljalla takan edessä aivan rauhassa.

Vähäverinen kääpiö saa pitää elukkansa

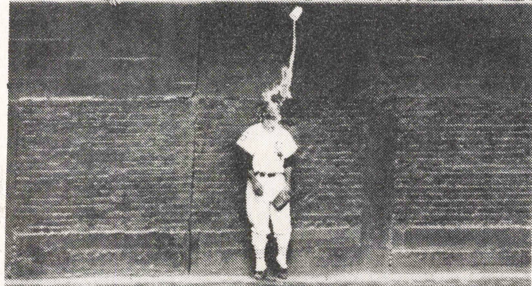
Malawilainen harvinainen albinokääpiö Hubu M'Gubula saa sittenkin pitää leikkitoverinsa, jonka Odensen terveyslautakunnan viranomaiset häneltä yrittivät riistää.

– Nyt on kaikki hyvin, mutisee kääpiö sitä häneltä kysyttäessä.

Hubu M'Gubun lempiotus on sarvikuono Reino, jonka hänen isänsä noitatohtori hänelle lahjoitti kerran. Reino viihtyy kuulemma hyvin Tanskassa, eikä lähtisi poiskaan.

Miniatyyrifetsi leijaili kentällä

Anatolian joukkueen kapteenin Ishmail Kurvanöglyn fetsi on juuri irronnut päästä ja leijailee sakean ektoplasmapilven saattelemana kohti taivasta. Yleisön joukossa on meneillään tilanteesta riippumaton hartauskokous.

Istanbulissa pelatussa rugbyottelussa Anatolia – Muu Turkki on tapahtunut harvinaislaatuinen PSI-ilmiö. Anatolian joukkueen kapteenin Ishmail Kurvanöglyn päässään pitämä miniatyyrifetsi alkoi yllättäen leijailla kesken kuumimman ottelun.

Fetsi jätti jälkeensä ektoplasmavanan ja peitti Kurvanöglyn pään sumuiseen töhnään. Kapteeni lankesi sitemmin kentälle polvillensa luulleen yön koittaneen ja kumarsi Mekkaan päin. Valkoisella lateksilla maalattu fetsi leijaili korkeuksiin takertuen myöhemmin samana päivänä yhteen hagia Sofian minareettiin.

Tapausta pidetään yleisesti ihmeenä.

Radio- ja tv-lähetykset lisääntyneet

Kaikista päinvastaisista puheista huolimatta on tiedon määrä lisääntynyt Satakunnassa. Siitä kiitos itseään säästämättömille porilaisille tiedemiehille, jotka seurasivat kahden kuukauden ja viiden päivän ajan lähtevien ja saapuvien radio- ja tv-lähetysten määrää Mäntyluodon postikonttorissa.

Seitsemän vuotta sitten tehtyyn vastaavaan seurantatutkimukseen verrattuna voitiin havaita, että radioita ja televisioita lähetetään nykyisin noin 21% enemmän kuin 1970-luvun lopun lamavuosina. Tämä kielii siitä, että taloudelliset suhdanteet vaikuttavat lähetyspäätöksiin.

Tutkimustensa perusteella laaditun kirjansa loppupuolella tekijät yksilöivät tuloksiaan luettelemalla joitakin konkreettisia esimerkkejä radio- ja tv-lähetyksistä. Mm. toisen tutkimusviikon tiistaina klo 12,32 lähetti 57-vuotias avoliitossa oleva rouva vanhan putkiradionsa ja suitset ainoalle pojalleen Iittiin. Sen sijaan eräs epäilyttävän näköinen nuorehko aikamies oli kääräissyt pakettiin ja plastiikkiin yhden mustavalkoisen ja yhden väritelevision sekä sanonut lähettävänsä ne tuttavalleen Ruotsiin. Mihin sekin paketti loppujen lopuksi päätyi, sitä ei tutkimuksessa saatu selville.

Putkimies makasi jätekasassa kaksi viikkoa

New Yorkissa on kirjattu uusi jätekasassa (haisevassa) makaamisen maailmanennätys. Putkimies Eugenio Hafanagula makasi kaalinpääjätteissä tasan kaksi viikkoa syömättä mitään muuta kuin mätää kaalia.

Ennätystä pidetään harvinaislaatuisena. Samaan aikaan New Yorkia nimittäin koettelivat rankkasateet ja tulipalot. Jäyhä Eugenio ei liikahtanut paikaltaan hädässäkään.

— Vuoret parittelevat ja syntyy hiiri, putkimies sanoi ennätysmakuunsa lopussa. Lauseen merkitystä ei tähän mennessä ole pystytty selvittämään.

Putkimies Eugenio, alunperin Rantasalmen Hanukkaisia, makaa kymmenettä päivää kaalilajassa.

Kotsinkiinalainen pygmikokki Hang Yu pahoittelee koekoiraruoan huonoa kypsymistä kiertoilmauunissa.

Kiinalainen keittiö leviämässä Ruotsiin

Siirtotyöläisistä on muutakin kuin haittaa. Ruotsissa on lopultakin huomattu, että musulmaanien mukanaan tuomat reseptit ovat usein makoisia varsinkin laitettuina.

Ruotsin 4500 hengen kiinalaispopulaatiosta on versonut uusin villitys. Kotsinkiinalainen pygmi Hang Yu on kehittänyt erityisesti svenssonien makuun uuden koiraruokalajin l. kuuman koiran. Hurtta täytetään sienillä ja versoilla ja nautitaan haaleana kuuman maissipöperön kanssa.

Elämän äärirajoilta

Makkaratelefooni keksitty U.S.A:ssa

Bell Telephone Companyssa on keksaistu uudenmallinen puhelin erityisesti elintarviketyöläisille ja liikalihaville. Telehvooni on makkarasämpylän muotoinen ja maistuu hyvälle. Käyttöikä on n. kolme päivää, mutta ystävällinen yhtiö toimittaa uuden entisen tilalle.

Yhdysvaltain puuhalias huumepoliisi on ryhtynyt käyttämään telehvooni-innovaatiota salakuunteluun dealerien suosimilla makkarakioskeilla Harlemissa.

Makoisaa makkarapuhelinta on saatavana useina eri malleina: kestävä lenkkimakkarapuhelin vaativaan toimistokäyttöön, mortadella high societylle ja Hertzin salami sydänvikaisille. Väreissäkin löytyy: punainen, homeenvihreä ja musta.

Bellin tuotekehittelyosasto on myös suoltanut uuden mullistavan - mallin markkinoille: suurperheisille konstruoitu makkarakeittopuhelin, jolla kaikki perheenjäsenet voivat puhua yhtäaikaa kallistamalla korvansa yhtäaikaa keittolautaselle.

Työttömyysalueilla on suosittu malli sitkeä kierukkalenkki.

Frankfurtin kuningatar Juliska II Paha esittelee uutta puhelinkehitelmää kirjamessuilla. »Halloo», huutaa Juliska leikkimielisesti tööttiin.

Kuonokoppa — Pariisin talven muotioikku

Muotisuunnittelija Rene Chien selittää mannekiineille kuonokopan oikeaa asentoa. Seuraavaksi muotivillitykseksi monsieur Chien mielii lippalakkiaan, johon hän aikoo yhdistää ohimo-elektrodit.

Ranskalainen Pierre Kartiinin muotihuone on laskenut liikkeelle uuden herrainmuodin, johon kuuluu alumiinista väännetty kuonokoppa sekä luodinkestävä liivi. Nykyisin ilman kuonokoppaa Champs Elysees'llä käyskentelevä monsieur on todellinen ihme.

— Kuonokoppa symbolisoi Ranskan kansan vapaudentahtoa, sanoo asun suunnittelija Rene Chien. — Luodinkestävä liivi taasen symbolisoi terrorismin uhkaa nykymaailmassa.

Mainittakoon että luja kuonokoppa on säästänyt jo erään herrasmiehen hengen tämän vahingossa kaatuessa katukäytävälle.

Urheilu vaani vartaloasi

TERVE SIELU TERVEESSÄ RAUNIOSSA

Ovatko aktiiviurheilun harrastajilleen aiheuttamat haittatekijät kipeämpi ongelma kuin tiedotusvälineet ja huippu-urheilijoiden ohella leppoisan leipänsä hankkivat siipeilijät antavat ymmärtää?

Pitääkö tuo urheilusta puhuttaessa paljon käytetty fraasi »terve nielu terveessä muumiossa» enää laisinkaan paikkaansa?

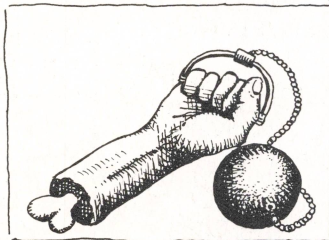
Eräs vähemmän vaarallinen, mutta kuitenkin sangen epämiellyttävä piirre on urheilijoiden lähes täydellinen piittaamattomuus ulkonäöstään. Otetaanpa esimerkiksi vaikkapa 50 kilometrin hiihto: yleisölle ja varsinkin varttuvalle nuorisolle ei ole laisinkaan hyvä esimerkki tämä nykyinen käytäntö. Maaliin tullaan milloin minkäkin näköisenä, jäätynyt tukka päässä törröttäen, hieltä lemuten ja vastenmieliset räkätapit nenän alla kilkattaen. Siis vastedes: vilkaisu peiliin ennen maalialueelle saapumista!

Ns. »tenniskyynärpää», pehmeä sankkeri ja taitamattomasti väärinajoitetetusta doping-aineiden käytöstä aiheutuva yleinen hämmennys sekä lukuisat muut urheilun kylkiäisinä tulevat vammat lienevätkin häviävän pieni näkyvissä oleva jäävuoren huippu.

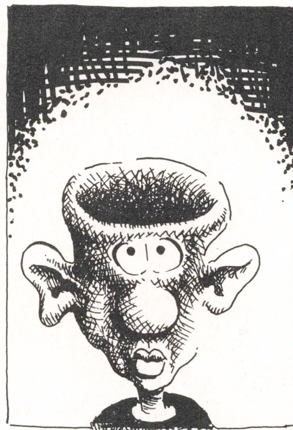
Olisiko peräti mahdollista, että järkevintä kuntoilua on sittenkin epäsäännöllinen elämä savuisissa kapakoissa ja jos näin on, eivätkö tupakka, viina ja lenkkimakkara ole ne avaimet, joiden avulla meidän on mahdollista elää terveinä, onnellisina ja kauan.

Joka tapauksessa: huomioonottaen viimeaikaisen huolestuttavan kehityksen, pyrittäessä aina vain parempiin urheilusuorituksiin keinolla millä hyvänsä, sekä korostaessamme urheilun vaaroja, emme enää voine syyllistyä liioitteluun. Paljon on vielä tehtävä ennen kuin urheilulääketieteen ja -johtoryhmien edustajat voivat todella vilpittömästi todeta: »Terve pieru terveessä duurissa»!

Seuraavassa joitakin kansainvälisen eläintensuojeluyhdistyksen (IASCO) sekä Suomen poronpurijat ry:n (SPRAY) arkistoimia ja hiljattain esille tulleita ennakkotapauksia, joissa urheiluharrastuksen aiheuttama haitta on ollut mitä ilmeisin.

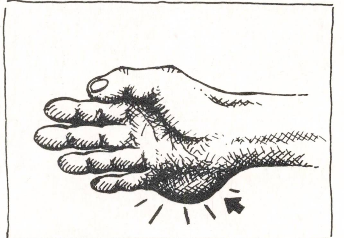
Pieneen valmennusvirheeseen haksahtaneen, muuten oikeaoppisesti hormonihoidetun ja huumatun moukarinheittäjän tyypillinen käsivamma.

Jalkapalloilijan rasitusvamma. Pukkaajan syndrooma eli ns. munakuppiödeema.

Nyrkkeilyssä päähän suunnatut voimakkaat iskut aiheuttavat usein lyöjälle mielipahaa, sillä ihminen on pohjimmiltaan hyvä, eikä tosissaan halua vahingoittaa ketään. Tästä johtuen hänen on usein itkettävä itsensä iltaisin uneen ajatellessaan niitä aivovaurioita, joita hänen lyöntinsä ovat urheilijatoverille mahdollisesti aiheuttaneet.

Karate on hyvä esimerkki mukaansatempaavasta lajista, jossa ei aina malta sääntöjen vaatimalla tavalla huolehtia, että iskut ja potkut eivät mene perille saakka. Esimerkiksi niskaan osuva voimakas, selkärangan kevyesti katkaiseva isku aiheuttaa usein käteen sietämättömän turvotuksen eli ödeemaan.

Moottoriurheilun, erityisesti moottoripyöräilyn harjoittajaa silloin tällöin vaivaava rasitusvamma eli ns. murskautumisilmiö. Kiviseinää vasten sinkoutuva moottoriurheilija saattaa muovautua paksuudeltaan vain parisenttiseksi, mutta leveydeltään useita neliömetrejä käsittäväksi ajurimassaksi. Vammasta toipuminen saattaa joskus kestää pitkäänkin.

PERÄSMIES

MIKÄHÄN TUOLLA LENTÄÄ ?..ONKOHAN SE LINTU...VAI LENTOKONE...VAI...

?

KOP KOP KOP, AVAA RAKAS...

PYH! SE OLIKIN VAIN PERÄSMIES.

YÖK.

PRÖÖÖT

?

PERÄS-MIES! APUA!

...JA MIKÄS TÄÄLLÄ OLISI HÄTÄNÄ ?

TÄÄLLÄ OLISI TALO TULESSA.

KAPPAS VAAN... NIINPÄS ONKIN.

NO SE ON PIKKU-JUTTU MEIKÄLÄI-SELLE.

MINÄPÄ PIERAISEN SEN SAMMUKSIIN...

...MUTTA...

NIIN?

WOOF

PRÄÄÄT

EHHEH...NYTPÄ TAISI SATTUA PIENI VIRHE-ARVIOINTI...

NIRSK.

...MUTTA ÄLKÄÄ SURKO... EN LASKUTA EPÄONNIS-TUNEISTA TEHTÄVISTÄ.

NÄILLÄ PANKKISIIRTO-LOMAKKEILLA VOITTE TOKI AVUSTAA SOPIVALLA SUMMALLA...

SÄÄSTÖPANKKI TILI 491313-41383 PERÄSMIES

PANKKISIIRTO BANKGIRO 3558110 PERÄSMIEHEN AVUSTUS-TILI

KOP KOP KOP, AVAA HAKAS...

NIRSK!

PRLRÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖ

Raakkuja, ryönää ja ruutiukkoja PORISSA PRIIMAKIN ON MAKKELIA

Tuskin viime kesänä väsätyn Pahkasian Savo-Karjalan matkaoppaan aiheuttamat tyrskyt ja peräaallot olivat asettuneet, kun jo pimeiden vinttikammareiden ja luhtimajojen nurkissa kyyristelevät vähäpätöiset nilkit alkoivat sopotella kuuleviin korviimme, että ettepä uskalla tehdä samaa temppua Länsi-Suomessa. Epäilijöiden ja ilkkujien mukaan länsisuomalainen itsellinen kansanluonne ja vankka lahtariperinne eivät anna ivapuheisiin ja kompasanoihin kääriytyneiden kuvainraastajien pitkään keppuloida länsimaisemissa.

Pitihän asia mennä sitten toteamaan tiukan kurin ja järjestyksen paikaksi mainittuun Länsi-Suomeen. Kohdepitäjäksi valittiin sisäänlämpiävyydestään, pikkusieluisuudestaan ja muukalaisvihastaan tunnettu Pori.

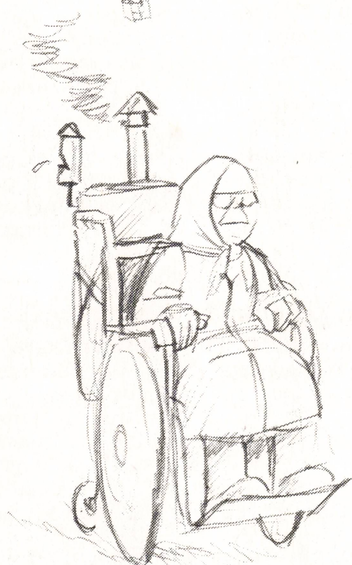
"Taiteilijan" luonnoslehtiöstä

Paikkakunnalla on kukoistava pärekorikulttuuri. Porin torilla seisoo koko päivän parhaassa työiässä oleva miekkonen, joka kailottaa virkansa juoneen kanttorin nuotilla: »Pärekorejaa pärekorejaa nyt talouteen hyviä halpoja aitoja porilaisia pärekorejaa.»

Karvalakin alla muhivat tymäkässä keskikumaramarinadissa aitoporilainen kateus ja jäynä. Kinaisilta huulilta suoltuu loputtomana norona märisevä itsesääli: esimiehet vittuilevat töissä, muija jäkättää kotona ja nortitkin on kohta loppu.

Porilaista katurauhaa vartioivat tuimailmeiset, häkäpönttökäyttöisillä pyörätuoleilla partioivat mummot.

Pori on kuulemma suomalaisen nuorisomusiikin uusi keskus. Katukuvassa tämä ilmenee honteloina, tärkkitukkaisina jolperoina, jotka raahaavat itseään kookkaampia tyhjiä instrumenttikoteloita.

Ravintolapolitiikka niin Porissa kuin muuallakin kärsii ratkaisemattomasta dilemmasta: juomia pitäisi liikevoiton nimessä myydä niin maan jumalattomasti, mutta niistä ei saisi tulla juovuksiin.

Aika oli kypsä kolmen harmaan miehen tavata Tampereen rautatieasemalla. He olivat verhoutuneet raglan-hihoilla verustettuihin trenchcoatteihin. Päässään heillä oli villamyssyt ja outoja tuumia. Nimittäkäämme heitä vaikkapa Heinariksi, Jussariksi ja Makariksi.

Syksyn pälyilevä aamuaurinko kyräili miehiä näiden hivuttaessa maalliset tomumajansa junaan, jonka kylkeen oli leguaanin kokoisin kirjaimin präntätty HELSINKI-PORI.

Linja-autossa matka katkeaa, junassa ei. Salaviisaasti nokikkain nyökytellen herrat köröttelivät läpi Sata-Hämeen usvaisten maisemien.

Jostain kantautui vaunuosastoon lehmikellojen kutsuva kilkatus. Tuolla mullan väkevästä tuoksusta riemuitseva maamies leikkeli omenanvarsia puimurillaan. Tuolla aamulypsylle kiiruhtava vanttera emäntä koikkelehti navettapolulla ämpäri jalassaan...

Satakuntaan siirryttäessä maisema alkoi latistua, kuten tunnelmakin. Peltopläntit ympäröivät puutarhojen keskellä kököttäviä ökytaloja. Panoraama muistutti USA:n Keski-Länttä sata kertaa pienemmässä koossa.

Juna pysähtyi Porin asemalle. Kaupunkia ei näkynyt missään. Vain muutama korkea talo ja Ukko Ylijumalan harmaaksi pieksämä vino viljasiilo.

Paniikki alkoi vallata alaa. Heinari, ryhmän vanhin ja useassa taistelussa karaistunut ruoti-ukko avasi sanaisen arkkunsa ja vinkaisi pelokkaasti:

– Älkää jättäkö minua yksin.

Tutkimusmatka salaperäiseen Poriin, jatsin tahdissa askeltavaan persläpeen, sai alkunsa junapillin kähyisällä törähdyksellä...

Ei hyvä tavaton! Tamperelainen ruumisauto liukuu ihan vierestä. Rappiohotelli tarjoaa dekadenssia ja rullatuolissa istuva mummu sikarin. Mistä niitä itsevarmoja urheilullisia surffaajia riittää joka läpeen? Asessoria jymäytetään jallulla niin että tekarit lotkahtavat.

Asemalta johtaa sateen liottama mutainen kuja keskikaupungille. Alkuperäisasukkaat seisovat tien varressa mutustellen lenkkimakkaraa ja molottaen sivistyneelle ihmiselle tyystin käsittämätöntä pidgin-poria.

Äkkiä ensi askeleitaan humumatkailun sekavalla polulla taapertava Heinari pysähtyy viiksikarvat väristen keskelle katua. Jussari ja Makari l. Makulatuuri tarttuvat Heinariin, jonka jalkoja riivaa giganttinen pizzicato.

Välikohtauksen syy paljastuu pian. Ohitse lipuu jouset pohjassa tamperelainen ruumisauto, jonka takakontissa kekkuloi painava ruumiskistu. Pidämme tapausta hyvänä enteenä verrattuna porilaiseen katukuvaan ja jatkamme taaperrustamme suojeluskuntalauluja hoilottaen.

Lyhyen ihmettelyn jälkeen löytyy dekadentti rappiohotelli Otava, johon majoitumme asiakaskortin mukaan »työ»-matkalle. Ystävällisen portieerin lamppuharjoja muistuttavat kulmakarvat matkaavat kerta kerralta korkeammalle kaljulle otsalle; herrat eivät näytä tekevän sekuntiakaan »työtä», sen kun suheltavat portaita edestakaisin sekavia sopotellen.

Päivällä lounastamme torin laidalla seilaavassa pizzeriassa. Paikka on naputeltu perunanuijalla täyteen muka-rehvakkaita 19-vuotiaita mammanpoikia, jotka hyväilevät hellyydenkipeinä jalkapallojoukkueen kokoisia viiksenhaituviaan ja käyttelevät juuri äänenmurroksen kokeneella kurkunpäällään koko 2 500 sanan vokabulaariotaan. Hauskaa.

Palaamme sekavien tunteiden vallassa hotelliin. Katukuva on aseteltu täyteen

Käännä

rullatuolissa tai ilman istuvia mummuja tai vaareja. Muut eivät ole vielä päässeet töistä. Torin laidalle rantautunut vanha satamahuora pummaa markkaa. Tähän hymistelevät herrat itsekseen: »Tuo vanha pylly kertoa voi monta tarinaa...»

Käytämme häikäilemättä anteliaan mutta yksinkertaisen toimitusjohtajamme edustustiliä paikallisessa Kosken Kortteerissa ja vahvistamme selkäreppuamme yhdellä kolmen tähden jaloviinalekkerillä.

Hotelli Otavan American Barissa napostelee näkäräisiä jo pensioitunut porilainen asessori Vilho Nupula naishuolineen. Tarjoamme matista Nupulalle Courvoisieria, ja alkukantainen porilainen puhkeaa hellyttäviin kiitollisuudenosoituksiin, konjakintuntija kun on. Kuivaamme kenkämme pöytäliinaan ja vetäydymme huoneeseen lukemaan vanhoja Alibeja.

Hotellihuoneen vessanovesta on ammuttu läpi. Valmistaudumme akupunktioneuloilla illan koettelemuksiin. Toimettomat kansanjoukot vellovat Porin iltahämyisillä kaduilla. Muutama myöhäsyntyinen hippi lorvii torilla ja laulaa: »Come on baby, light my fore.» Meskaliinia täyttä oleva kurkkupurkki lentää polttomoottorilla taivaisiin.

Hotellihuone on suuri ja iso. Jostain syystä vain ovi on lävistetty ilmeisesti Petsamon nikkelistä valmistetulla Ukko-Mauserin luodilla. Emme ihmettele pätkääkään, sillä sama talo on toiminut jo 1800-luvulla suomalaisena teatterina. Teatteriväki on tunnetusti tunneherkkää ja kuumaveristä.

Vahvistamme itseämme »huh-hah-hei»-huudoilla ja syöksymme merituulen rääkkäämään Porin katukuvaan. Eläkeläiset ovat poistuneet kahden lukon taakse lukemaan rikosjuttuja. Kaivamme esiin erään laukkuryssän l. kapsäkkineuvostoliittolaisen toimittaman ns. menopaikkalistan ja työntäisemme ektoplasmamme ensimmäiseen jytypaikkaan eli ravintola Monttuun.

Kellari on väärällään jos jonkinlaista juomakansaa. Takana rypäleellinen teekkareita keskustelee kotona asumisen hyvistä ja huonoista puolista. Hyvä puoli on se, että saa vähän paremman auton persiin alle. Porilaista säkätystä ei kestä kukaan paria drinkkiä kauempaa, joten repäisemme ihokkaamme, kierittelemme maan tomussa ja menemme maailmankuuluun Nalle-Pubiin.

Porin torilla matkalaisia kohtasi vaikuttava näky. Osoituksena kaupungin tyylistä ja hyvästä mausta oli taajaman keskeisimmälle paikalle pystytetty mainio kolossi.

Sama meno jatkuu. Mistä ihmeestä suomalaisiin perusjuottoloihin riittää 18-28-vuotiaita aikamiespoikia, jotka luovat ujoja katseita lähipöydän pitsipuseroisiin finninaamaisiin neitokaisiin. Voyerismia piisaa siinä pari tuntia. Sen jälkeen kolmen lonkeron kumarassa leijuvat uroot alkavat puhutella neitejä hyviksi katsomillaan kokkapuheilla: »Mitäs tytöt tietää?», »Haluattekste nähdä mun sotilaspassin?», »On mulla ajokorttikin...» Ja muuta vihjailua. Niin vain on, että ihmisen perusvietti l. lisääntymispakko panee tyhmemmänkin tekemään vielä tyhmempiä temppuja. Niin se vaan on.

Nalle-Pubin kulmapöydässä pullistelee myös täysi käsi alikersantteja, joista nuorin on enintään 17-vuotias. Ystävämme Heinari (sals. Hainari) käy tiedustelemassa nuorisoidiooteilta heidän aselajiaan.

– Satrpriktr, kuuluu miehekäs vastaus kimittävällä äänellä. Puolen tunnin sönkkäämisen jälkeen selviää, että pojat ovat Satakunnan tykistöstä ja kotoisin HARJAVALLASTA, EI MISSÄÄN NIMESSÄ PORISTA. Näin arvostetaan porilaisuutta ihan naapuripitäjissäkin asti.

Tummapukuinen herraseurue vierailee Juhana Herttuassa. Roteva kiinteistövälittäjä saa lehtipihvin kitapurjeeseensa. Ravintola Selkämeri tarjoaa sitä sun tätä. Meksikon tulivuoripilvi varjostaa maapallon tervettä kehitystä ja paljon muuta.

Kylkimyyryä kompastellen majoitumme ravitsemusliike Juhana Herttuaan, sillä rahaa on edelleen liikaa taskussa ja kaikesta on päästävä eroon. Porsaanseläkkeet saavat kyytiä ja banaanit uivat liikkeenharjoittajan taskuun ilman käsiä. Juhana Herttuan oviloikkarin silmät lipuvat vertikaalisessa suunnassa pitkin herrojen asumuotoa, mutta kun huomautettavaa ei löydy hakemallakaan, on porilaisen pakko niellä ylpeytensä.

Ravintola Selkämeri osoittautuu maanmainioksi Juottolaksi. Tähtäämme illan onnistuneeseen lopettamiseen Punaisessa Kukossa, mutta sisäänpääsyvaiheessa osoittaudumme persona non gratoiksi. Tämä johtuu siitä, että eräs herraseurueen jäsenistä raapii kutisevaa otsanahkaansa ovenkahvaan.

Hotelli Otavan naistentansseja voi puhtain mielin suositella kenelle tahansa. Siellä saa juoda kaikessa rauhassa. Kello kahdentoista aikaan ovat Reposaaresta kotoisin olevat merimiehenlesket jo nostaneet rysänsä.

Porin ravintolat sulkevat ovensa liian aikaisin. Kello puoli kaksi yöllä on torikin jo ammottavan tyhjä. Maanmainiona pulkatuna mainostettu Isolinnankatu on melkein yhtä autio kuin viulukonsertti Porin tulevassa kulttuuripalatsissa.

Ymmärtäväisesti hymisten palaamme yöpuulle. Pori on jo ylittänyt odotuksemme. Kaupungin televisiossakin mainostettu vieraanvaraisuus näkyy ainoastaan kokoomuksen värikkäässä vaalimainoksessa.

Juhana Herttua ei tiennyt maansiirtymistä niinkään paljon kuin sika limpusta. Kaikki perustuu jättimäiseen erehdykseen, mutta siitäkös porilaiset välittävät. Kaupungin merkitys Suomelle lähentelee samannimisen grillituotteen tuomaa antia.

Juhana Herttua perusti Porin kaupungin herra ties miksi vuonna 1558. Vaasalaisten ikuiseksi riemuksi Juhana herttua oli kuningas Kustaa Vaasan poika. Tässä-

Maan nouseminen on kunnon porilaiselle jatkuva ihmetyksen ja hämmennyksen aihe.

kään porilaiset eivät pääse loistamaan. Joka tapauksessa herttua saapui Porin seudulle 18-vuotiaana natiaisena, juuri opittuaan masturboimaan.

Tyhmänä miehenä Juhana perustaa pläjäytti Porin aivan Kokemäenjoen ja meren yhtymäkohtaan. Maan nouseminen on ajanut meren kauas Porista, vähän niin kuin kaikki ajattelevat ihmisetkin. Juhana Herttuan aivorakenteita kuvaa oivallisesti se, että hän palasi Poriin usein keväällä viettämään viikonloppujaan kuninkaankartanossa. Mikä mielikuvituksen rikkaus.

Voidaankin todeta, että on kulunut jo 426 vuotta siitä, kun joku Suomen mahtimies viimeksi tunsi mielenkiintoa em. kaupunkia kohtaan.

Porilaisilla menee huonosti. Rosenlewin salattu himo. Kuinka suuruudenhulluus saa voiton rajallisista järjenlahjoista. Heikki Rinne – raumalaisten kosto Porille.

Poria, porilaisia ja varsinkin porilaisuutta voidaan pitää pahimmanlaatuisena rikoksena ihmiskuntaa vastaan. Porissa rönsyävät kukkaansa kaikki ne ihmiskunnan ja -mielen alhaiset aluskasvit, jotka rehottavat pahuuden, typeryyden ja kierojen temppujen välppäjätekontissa.

Porilaisia yhdistää kaksi asiaa: ensinnäkin suunnaton keskinäinen kateus ja kyräily ja toisaalta viha raumalaisia ja turkulaisia kohtaan. Rauman tai Turun menestyminen hatuttaa porilaisia lähes yhtä paljon kuin seinänaapurin onni. Turkulaisten ja raumalaisten hyvälle tuurille ei porilainen voi mitään, mutta seinänaapureitaan porilainen voi kiusata. Ja sen keskiverto porilainen kanta-astuja tekeekin niin saatanan tavalla. Porilaisten motto onkin: naapureille ei puhuta muutoin kuin raastuvassa ja silloinkin vain lakimiehen välityksellä.

Porilaiset on sekä kuvainnollisesti että kirjaimellisesti ajettu selkä merta vasten – jalat hamuavat vielä kuivalla maalla, mutta pää on jo umpisukkeluksissa. Ja se on hyvä juttu – ainakin muun Suomen kannalta.

Porilaiset ovat köyhää väkeä ja he köyhtyvät koko ajan hyvää kyytiä. Pikkuvarakas porvaristo yrittää pitää yllä jonkinasteista kulissia omasta hyvinvoinnistaan, mutta sekin rajoittuu käytettynä ostettuun Saabiin ja Helsingin Anttilasta kesällä -76 ostettuun kultareunaiseen kahviastiastoon, jonka kupeista jo kaksi on rikki. Tämä on sitä porilaista vaurautta!

Kaupungissa on myöhäisjättöistä pientä ja keskisuurta teollisuutta, joka potee pääomapulan lisäksi lähinnä ideapulaa. Mainittavia menestysartikkeleja on paha laatia, jos ideoinnin pohjana yrittäjä käyttää vain omaa päätään – pärekoreilla kun on nykymaailmassa huonosti kysyntää.

Suuryrityksiä on Porissa jokunen. Rauma-Repola hitsailee ja taivuttelee pellistä laivoja telakallaan. Erityisen ylpeitä porilaiset ovat öljynporauslautoista. Niistä he muistavat joka käänteessä ylpeillä. Aivan kuin joku merellä keikkuva porausvärkki suuremmin tyhjätaskuporilaisen kauppakukkaroa täyttäisi. Rahat kyllä valuvat suhnuna ihan eri suuntaan!

Toinen suuryritys on Vuorikemia, joka on varsin suosittu firma varsinkin Porin edustan silakoiden keskuudessa, voisi jopa sanoa, että nämä paikalliset vaivaissillit ovat silmittömän ihastuksissaan Vuorikemiaan.

Finnlayson oli aikoinaan merkittävä työllistäjä kaupungissa, mutta sitten teh-

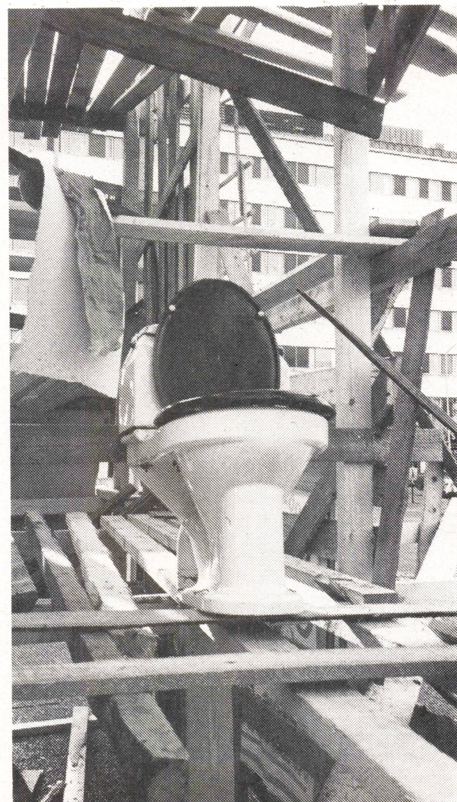

Suuruudenhulluus näyttäytyy vähän joka paikassa.

das sattui palamaan ja pulja muutti Forssaan. Raumalla huhutaan, että Finnlayson lähti Porista sen takia, että tehdas halusi pois sellaisesta kaupungista, jossa sen tuotteita ei arvosteta, tehtaan uudessa kotikaupungissa ihmiset kuulemma käyttävät alusvaatteita.

Viimeisenä suurten listalla on Rosenlew, jonka nimi on meille tuttu lähinnä jääkaapeista, Keke Rosbergin entisestä sussusta ja Sirola-opistosta. Mitä ihmettä? kysyy nyt moni. Miten kunnianarvoisa suku liittyy kommunistien treenileiriin? Juttu on niin, että Rosenlewin remmi rakensi vuosisadan vaihteessa hulppean metsästysmajan Harvialaan, Hämeenlinnan eteläpuolelle. Sittemmin kartano myytiin saksalaisille ja II maailmansodan jälkeen huvila siirtyi ns. saksalaisomaisuutena sotasaaliina neuvostoliittolaisille, jotka tyrkkäsivät kämpän suomalaisille kommunisteille koulutuskeskukseksi eli Rosenlewin metsästysmajasta tuli Sirola-opisto.

Rosenlewilla oli muuten aikoinaan jopa oma lätkäjoukkuekin, Rosenlewin Urheilijat. Kilpaileva pumppu Porissa oli Porin Karhut, jota ei pidä missään tapauksessa sotkea kaljamerkkiin. Sittemmin

Yleisiin käymälöihin törmää Porissa tahtomattaankin. Pahat kielet jopa väittävät, että koko kaupunki on yleinen käymälä.

nämä kaksi kioskia kyllästyivät huonoon menestykseensä ja löivät hynttyynsä yhteen Porin Ässiksi. Jengillä on ollu joskus jonkinlaista menestystäkin jääkiekossa. Tämä onkin likipitäen ainoa asia, jolla porilaiset voivat kehuskella.

Porilaiset haluavat olla Lännen malliin suurimpia ja kauneimpia. Esimerkiksi kaupungin veroäyri ja työttömyysprosentti ovat maan korkeimpia. Vaan eipä hätiä! Porin työvoimatoimiston pomomiehen pallilla istuu mainio Heikki Rinne, tuo kuuluisa Rinteen työllistämismallin poppamies. Ja hyvin menee: kansa maleksii torin reunalla ja miettii mistä saisi rahaa maitopuolikkaasen ja jätkänmakkaraan.

Nuorisotyöttömyys on niitä harvoja juttuja, jotka Porissa on viety loppuun saakka. Kun kävelykadulla hoipparoivalta punkkarilta kysyy hänen työpaikastaan, saa kuvaavan vastauksen: viimeksi on oltu töissä toissakesänä enon turkistarhalla sisämaassa syöttämässä minkkejä sapuskalla, joka on parempaa kuin punkkarin kotimurkinat konsanaan. Näin pelaa työllistäminen Porissa.

Mutta mitä sanoo keskivertoporilainen kun puhe tulee korkeasta työttömyydestä? Huolestuuko hän tilanteesta, miettiikö parannusehdotuksia? Soittaako hän Rinteen Hekalle? Paskanmarjat! Porilainen vain jupisee, että Heikki Rinne on tullut Poriin Raumalta, koko Porin työttömyys johtuu pelkästään raumalaisten makeilevista salajuonista. Jeesus!

Kulttuuripalatsi parhaaseen viherikköön. Puolueet pelaavat polttopalloa tulevaisuudellaan. Rötösherroista tapporaha vai tukipalkkio. Kuka kaiken maksaa ja millä?

Samaan aikaan kun porilaisten saldo pyörii punaisella miettivät kaupungin napamiehet iltapillun saantimahdollisuutta ja uusia rahanreikiä. Äyriin on väen vängällä saatava lisäpainetta, ja jos ei muuta keksitä niin hölmöillään. Kaupunki investoi älyttömyyksiin pyristellessään kohti sivistyspaikan taivaanrannassa häämöttävää kajoa. Kauneudestaan maankuuluun Kirjurinluotoon ollaan puuhaamassa kovaa kyytiä kongressi- ja konserttitaloa, jolle joskus tulevaisuudessa ehkä keksitään jotain käyttöäkin. Tärkeintä on saada kaupunkiin näyttävä kulttuuripalatsi, ja mikä parasta: korvaamattomaan luonnonpuistoon. Leipä ja laardi eivät ole yhtä tärkeitä, kyllä kulttuurihengellä elossa pysytään, tuumii Porin vilttihattuinen päättäjäporras.

Kaupungin miljoonahankkeita puolustellaan mm. työllisyysnäkökohdilla. Olisikohan tämä nyt se totuus? Kulttuuripalatseilla ja memoriaaleilla ei luoda pysyviä työpaikkoja. Tarvitaan teollisuutta, tekemistä ja tehtävää. Silloin syntyy palveluihinkin työpaikkoja. Ja sitä kautta hiipii vauraus tänne jumalan hylkäämään takakyläänkin. Sen jälkeen voidaan lähteä kehittämään kulttuuri-imagoa ja tuottamattomia hymistely- ja jollotuspaikkoja.

Porissa on nykyään noin 79 000 asukasta, mutta ei kauaa. Väki on 70-luvun puolivälin jälkeen huvennut kummasti etelään ja Ruotsiin. Vähänkään vauraampi pikkuporvaristo pakkaa kovaa kyytiä videonsa, persialaismattojäljitelmänsä, ilmankostuttajansa, muijansa ja mukulansa firmalta pimeästi lainattuun pakettiautoon ja muuttaa Porin kaupungin ulko-

Käännä

puolelle lähikuntiin pakoon älytöntä verotusta ja työttömyyden turhauttamaa nuorisoa, joka maleksii kadulla ja monottaa mummoja.

Vaan mitä miettii tästä kaikesta Porin sarkanuttuinen ja kyssäselkäinen huopatossunkuluttaja? Kantaako hän nyrkkirautaa taskussaan vai hautooko hän synkkiä, köysisilmukkaan liittyviä ajatuksia? Ei, Porin poika kipaisee Nalle-pubiin ohrapirtelölle ja ottaa kannun täyteen. Ainoa asia, joka surettaa länsirannikon aikamiespoikaa on se, että Okalinnut loppui.

Kirjurinluotoon mahtuu ikioma Legoland? Vain meidän kuolleiden ruumiidemme yli! Kaupunginjohtaja polkee kuntopyörää merkonomijazzin tahdissa ja Jyrki Kangas lyö tivolimoukarilla pisteitä.

Pori tunnetaan parhaiten jazzjuhlistaan. Mitään luonnollista syytä ei ole siihen, että kaupungista on tullut Pohjoismaiden jazzin pääkaupunki. Sattuipa vain 60-luvun puolessa välissä Porissa asustamaan joukko aktiivisia jazzin harrastajia. Kaikki kunnia heille.

Kaupunkiin jossa ei ole *mitään*, on helppo saada aikaan *jotakin*. Ei ainakaan ole kilpailua.

Ruusuinen ei ole Pori Jazzin tie aina ollut. Mutta jo vuosia sitten se on lyönyt itsensä niin hyvin läpi, että järjestäjien marmatus rahanpuutteesta ja kaupungin nuivasta suhtautumisesta on tuntunut naurettavalta.

Pori Jazzissa pesii raha. Sen tietää jokainen koko viikonlopun konserttiliput ostanut.

Vuosien mittaan on koko juhlien luonne muuttunut. Samalla kun on ostettu myötätuntoa pankeilta ja vakuutuslaitoksilta on myyty pikkusormi ja koko käsi sielunviholliselle. Merkonomius paistaa nykyisellään jazzjuhlista peittelemättä läpi. Nykyään siellä kuulee silloin tällöin hyvää musiikkia Pori Jazzista *huolimatta*.

Markkinameininki kaatuu niskaan pusertavan painon lailla. Törkeähintaisen jazzmakkaran käryyn hukkuvat nyanssit ja paljon mainostetulla jazzkadulla tuskin kuulee omia ajatuksiaan saati saa selvää musiikista.

Hulinan vielä kestäisi, mutta jazzhuumorin nimissä tyrkytetty henkinen väkivalta on jo liikaa. Tätä huumoria ovat pullollaan mm. erilaiset tiedotteet ja ohjelmalehtiset.

Samalla huumori kertoo koko suomalaisen jazzelämän tunkkaisesta sisäänpäinlämpiävyydestä. Me ollaan kovia jätkiä kun nähdään »jaskan skulaajia» takahuoneessa – kato vaik toi Bowien Lesteri, ei se ole Davidin isoveli, se on kato värillinenkin – ja menestytään jazztietokilpailuissa.

Huumorin huippu on toiminnanjohtaja Jyrki Kankaan ajama Poriginalland – jazzin puuhamaa. Jo nimeä myöten mainosmiehen ajatusmaailmalta kuulostava sekamelska nousee typeryyden luomalla varmuudella Kirjurinluotoon keskelle kaunista maisemaa, jos asialle ei tehdä jotain.

Näitä turistipyydyksiä, joissa rihkama tappaa aidon taiteen ja joissa todellisten tunnelmien sekaan survotaan purkitettua »hilpeyttä», olisi kai tarpeeksi jo Suomessakin. Poriginalland merkitsisi kuoliniskua jazzille Pori Jazzissa, musiikille joka aina on karttanut ulkoisia muotoja ja vääriä koristuksia.

Miksi täällä aina lyödään yli? Mistä kummasta oikein riittää näitä pakkomielteisiä ja suuruudenhulluja ajatuksia. Me vaan kysymme.

Näkymä hotelli Otavan ikkunasta. Täydellä syyllä voi sanoa, että eräitäkin pulloja on juotu.

Jo kelpaa jazzkin venetsialaispalatsissa lymyileville ruutiukoille. Kerjäläispojista pikkutyttöjen kosteisiin päiväuniin – Dingo ja Yö pyytävät markkaa. Missä ovat satamahuorat? Farkkupeppuja kyllä riittää.

Politiikka on keino estää kansalaisia puuttumasta heidän yhteisiin asioihinsa. Porissa välillisen »kansanvallan» ja virkamieshallinnon eteen työnnetty siiliasema ja lippulaiva on vanha kaupungintalo, ns. Juneliuksen palatsi, joka on edustavinaan venetsialaista palatsityyliä. Pohjanmaan luiskaotsaiselle ja lattapäiselle nurkkakunnalle pystytettynä pytinki edustaa lähinnä parodiaa.

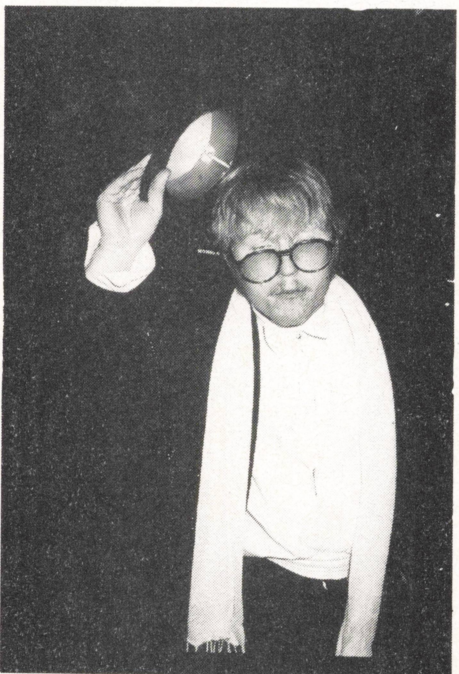
Porin vaaliruhtinaat pitävät kylää peukaloruuvimaisessa kuristusotteessaan. Valtaa pitää sosiaalidemokraattien ja kommunistein mainio akseli. Kolmantena pyöränä vallan vankkureilla on ehkä maan kokoomuslaisin sanomalehti Satakunnan Kansa, joka on ns. maakunnan miesten lehti. Lehden peittoprosentti on lähes sata. Samaa ei voi sanoa sen journalistisesta peittoprosentista.

Pori tunnetaan muualla Suomessa ja – porilaisten harhaluulon mukaan – myös ulkomailla lähinnä Porin jazzkekkereistä. Nykyään jazz kyllä kelpaa Porin vaaliruhtinaille ja Satakunnan Kansallekin – onhan kyse »hienosta» tapahtumasta, oikein kylddyyristä! Kun jazztöräyttely alkoi parikymmentä vuotta sitten, paikallinen lehti uutisoi lähinnä lieveilmiöt ja rettelöt ja venetsialaispalatsissa enimmäkseen naureskeltiin juhlan järjestäjien tukianomuksille. Näinhän se on joka paikassa: yhteiskuntamme valtaa pitävät siipiveikot lähtevät toimintaan mukaan vasta sitten kun tapahtumasta saa irti ansiotonta arvonnousua.

Mutta eteenpäin Pori-ekskursiossamme – pysymme toki ansiottoman arvonnousun ja musiikin maailmassa. Vuoden 1984 aikana on pikkutyttöjen päiväkirjoihin ja keskinäisiin kikattelutuokioihin noussut uusi bändi-ihanne: Yö. Ja sen vanavedessä on uinut toinen porilaisyritelmä Dingo. Vuodessa pojat ovat lyöneet itsensä läpi, tehneet mukavasti nappulaa pikkutyttöjen viikkorahoilla ja lihoneet.

Aina ei homma ole ollut yhtä aurinkoista. Porissa on erittäin tuoreessa muistissa aika, jolloin osa nykyisestä soittajakaartista vielä lapioi keskikaljaa pötseihinsä Rattaanpyörä-nimisessä keskiolut-hanalassa, vetelehti kävelykadulla ja pummasi markkaa ohikulkijoilta.

Nyt on toinen meininki: kun Dingon aavikkokoirat syksyllä keikkailivat Tampereella, oli konserttipaikan läheinen olutkannula piiritystilassa. Dingon pojat olivat nimittäin anniskelukaukalolla vahvistamassa »virvokkeilla» itseään ja itkevät peruskoululaistytöt kuolasivat ihanteitaan ravintolan ikkunoiden ja ovien takana. Ei muuta hätää, mutta samainen olutkapakka sattuu olemaan myös Pahkasika-miesten työmaaruokala. Jouduimme raivaamaan tiemme ravintolan vellovien farkkupeppuvuorten yli. Ja se ei aina välttämättä ole hauskaa!

Pahkasika-miesten vieraillessa Porissa kaupunki oli täynnä silinterihattuisia poikasia ja tyllihameisia daameja. Tämä yksilö tavattiin keskiyön hetkellä puistossa tervehtimässä ohikulkijoita.

Diasporilaiset ja kylmä kuolema. Pimeää viinaa päihdyttäviin tarkoituksiin. Mutta miksi tällä hautausmaalla on eläviä ruumiita? Kovaa peliä Porissa.

Mutta millainen on Pori sitten kaupunkina? Siihen voisi vastata parilla iskulauseella: »Pori on maailman ainoa valaistu hautausmaa» ja »Pori on lähiö keskellä toria, mutta onko se autio vai umpio? Vastaus: molempia.» Pori herää vuodessa jazzien aikaan kuudeksi päiväksi Ruususen unestaan. Muuten se vetää sikeitä!

Porilaista mentaliteettia kuvaa hyvin kaupunginisien lahja porilaiselle nuorisolle. Torin lähelle on miljoonahankkeena rakennettu nuorisotalo. Hieno homma – jokaisessa huoneessa on tv-valvonta. Lystin hinta oli 1,5 miljoonaa.

Ei ihme, että Porin harveneva nuoriso mieluummin maleksii kaduilla ja hakee pimeää viinaa Isolinnankadulta.

Tunnetuimmat Porilaiset ovat Porista pois muuttaneita. Otetaanpa ainoastaan muutama esimerkki: Arto Kytöhonka, Pentti Kirstilä, Ossi Räikkä, Eeva Eloranta, Tarja Keinänen, Arto Seppälä, Jorma Uotinen ja monet muut ovat tuskastuneet porilaiseen saamattomuuteen, pakanneet vaneeriaskinsa ja astuneet etelän kulttuurijunaan. Onnea vaan porilaiset, koittakaa pärjätä!

SURULLISIA NEEKERITARINOITA
Syy
TÄSSÄ PIKKU SAMIMME, ESIKOISEMME. OLIT SILLOIN PULSKA TYTTÖ.
JEAH..
WILLY VUOTTA MYÖHEMMIN. KATSO RYPPYJÄ OTSIKOSSA. HOHHOH!
JEAH..
OLIT KAMALANNÄKÖINEN KUN ANNIE SYNTYI. JA SE TYTTÖ OSASI PASSATA SINUA.
JEAH..
SITTEN SE SAIRAUS! KATSO ITSEÄSI. HUH!
JEAH
MUTTEI SE HALUJA VIENYT - MINULTA. HOHHOH! VUODEN PÄÄSTÄ TULI ARNOLD. KUNNON TYTTÖ.
JEAH
MONI EI EDES AJATTELISI SYNNYTTÄÄ NIIN VANHANA KUN DANIEL. VIIMEISIN LAPSEMME PUTKAHTI MAAILMAAN.
JEAH..
NO. ENTÄS MINÄ! SAMIN YLPEÄ ISÄ.
YEAH..
WILLYN AIKAAN. KUNTO VAIN KASVOI. HOHHO..
JEAH..
OLIN NIIN INNOISSANI TYTÖSTÄ.
JEAH...
OLIN TUKENASI NIISSÄ M..VAIVOISSASI.
JEAH..
ARNOLD JA DANIEL! JUKU. POJAT VERSTAALLA OLIVAT KATEELLISIA.
JEAH..
LÄMMITTÄÄ NÄMÄ KUVAT PIKKU HISTORIASTAMME. MIKSI HALUSIT NÄHDÄ NE?
EI SE SAATANA TAJUA!
SURULLISIA NEEKERITARINOITA
Jazz singer
PÄIVISIN NAINEN OMPELI TEHTAASSA
SINGER
ILTAISIN HÄN OLI JAZZCLUBIN TÄHTISOLISTI
NAISEN MIES EI TIENNYT JÄLKIMMÄISTÄ KUNNES URHEILUSIVUJA ETSIESSÄÄN TÖRMÄSI KULTTUURIPALSTAAN.
MIES MENI NAAMIOITUNEENA JAZZKLUBILLE..
DAIKA DAIKA DUU
MIES INNOSTUI JAZZISTA NIIN ETTÄ HANKKI SAXOFONIN JA RUPESI TREENAAMAAN.
EIKU..EIKU..ELÄ KURKI.
PIAN HÄN PYRKI JAZZKLUBIN BÄNDIIN JA PÄÄSI
JEAH
BUP
ILTAISIN, KUN HÄNEN VAIMONSA LAULOI, HÄN SOITTI NAAMIOITUNEENA
WOOOO
YLEISÖ OLI HALTIOISSAAN
HE OLIVAT YHTÄ
HE OLIVAT
MR. JA MRS JAZZ!
HP84
ERÄÄNÄ ILTANA MIEHELLE KERROTIIN ETTEI SOLISTI TULE ENÄÄ. NAINEN OLI LOPETTANUT LAULAMISEN.
MIES TULI KOTIIN JOSSA NAINEN KATSOI TV:TÄ.
MISSÄ SINÄ TÄLLAISESSA SATEESSA?
ENHÄN MINÄ..MISSÄS MINÄ..
JA KYYNEL VIERÄHTI MIEHEN KARKEALLE POSKELLE.

talvsport

Talviurheiluvälineiden tilausmyynti

Lumikuntoilun uusimmat innovaatiot nyt »jäädytettyyn» hintaan ilman »vilunkia»!

Talven muotivillitys! LADUNAUKAISIJAN SUKSET

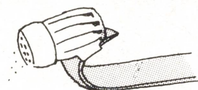

Ole yksilö! Ole edelläkävijä!
Hiihdä rauhassa!
Hiihdä UMPIHANGESSA!

NELJÄÄ ERI MALLIA:

Maantieaura 69,-/pari

Suolasirotin 7,40/pari

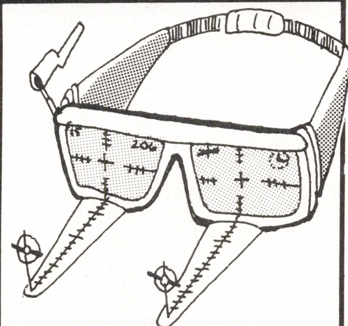

Lumilinko 274,-/pari

Kuumavesiletku 2x4m 34,-
2x14m 32,-

MASA

Mäkihyppääjän LENTOLASIT

-uusinta huipputekniikkaa. Tarkat tähtäimet pitävät hyppyriladulla ja mäen mukaan säädettyinä osoittavat millin tarkkuudella ponnistus-ja laskeutumiskohdat.
-nestekidenäyttöisissälinsseissä myös tuulen nopeus, lentokorkeus, tasapainopoikkeama sekä kellonaika.
-MASA-mäkihyppyprofessorit Talvsportista ääliöhalvalla 1248,-

RUOSTUMATTOMILLA

METAL-MÄYSTIMILLÄ

monot istuvat tukevasti

tuima teräspulttaus

Muhkuraisen maaston

PEHMOSUKSET

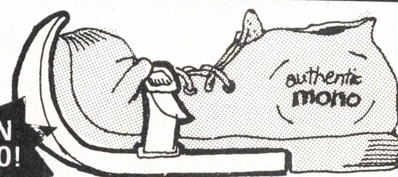
KÄTEVÄT:
-säilyttää naulakossa
-heittää olalle
-kääriä rullalle
-käyttää tyrävöinä

UUTUUSHINTAAN 357,-

SLURP-imukuppi-sauvojen

pito kestää lumessakin AUTON painon! 144,-/pari

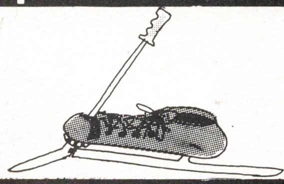
TUMBLE

-taskusuksi on markkinoiden pienin mikrosuksi!

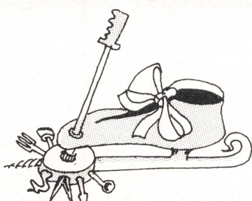
VAIN 97,80!

TWIST-pikaluistimet

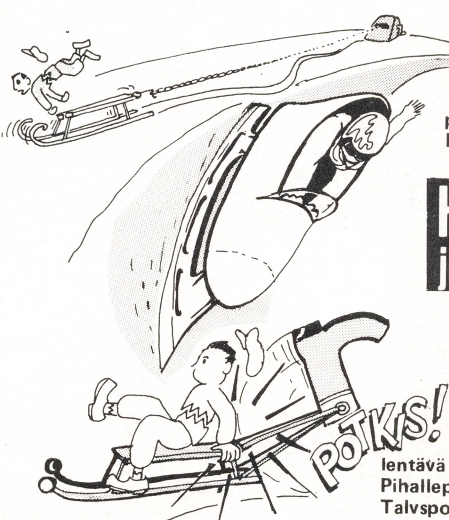
Ottavat kaarteet kiperämmin!
Nuolaisuhintaan 355,-/pari

TWIST-kaunoluistimet

Tekevät pistepiruetit helpoiksi! Säädettävä kärkiterä antaa 7 vaihtoehtoa:
1)Kolmoisluts
2)Kärkisalkkovi
3)Voltti kerien
4) Uppercut
5) Tie-break
6)Allegretto ma non troppo
7)Hyppy tuntemattomaan

Talvsportissa 451,-/pari

Vaivaa säästävä

JOJO-vaijerikelkka

palautuu itse mäen päälle!
Hilpeä hinta: 675,-

Kokeiltua kulkevuutta:

HOKKARI-jäämäkikelkka

Huramahintaan 2349,-
VAIN Talvsportista!

KICK-potkukelkalla

lentävä lähtö mäkeen!!!
Pihallepotkaisutarjouksena 117,-
Talvsport-tilauksella!

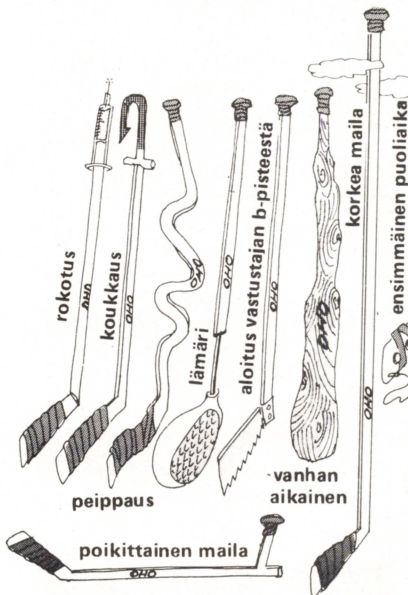
PERINTEINEN LADUNAUKAISIJA

LEADER-latulapio

TALVSPORTIN POISTOHINNALLA 28,75!

Miehisen jääkiekon TANAKAT OHO-perusmailat

maalivahdin turvamaila

ABUBIC-TALVIVIRVELI

läpivuotisille heittokalastajille 448,-!

sytkärikoneisto kuumentaa ohuen terässiiman ja varaavan vieheen, jotka sulavat läpi metrisenkin jään.

Pilkkiviehe

DORK

porautuu omin neuvoin jään läpi! Nyt meiltä vain 36,-!

HAMMER-SHARK

-mateenkolkkausuistimella heitetään jään alla nuokkuva arvokala TAINNOKSIIN ja keinotellaan pinnalle ja pataan! 41,-

TEE SE ITSE!

JÄÄPALLOPUSSI

Valmista itse pelivälineesi kotipakastimessa! a' 12,-

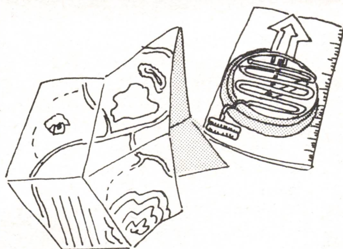

JÄÄKIEKKO

Jääkiekko kolmen pelivälineen kylmälaukussa 15,-

TALVISUUNNISTUKSEEN

PUUNTO

-lämpölasikompassin linssi ei huurru! Talvsportin läpinäkyvä tarjous 67,-!

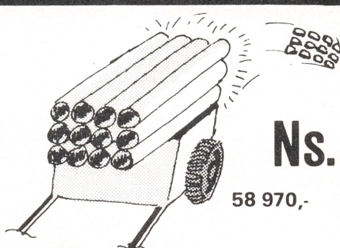
Maanmittaushallituksen

TALVIKARTAT

Tehty käsityönä korjauslakalla! 133,-/m2

Moderniin lumisotaan

Rakettitehoa tusinasti:

Ns. JOULUPUKIN URUT

58 970,-

ADONIS- lumilenkkarit

Vaativaan metsissä rämmiskelyyn!
Koot 23-29 43,-/pari,
koot 30-48 187,-/pari

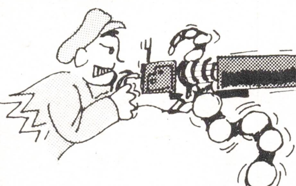

Suunistusta varten ADONIKSIIN voi liittää NOEL-jälkienpeittäjät, kantapäihin ruuvattavat muovihavut. Hintaan 53.-/terttu

MUXIM-lumipallo-ruisku

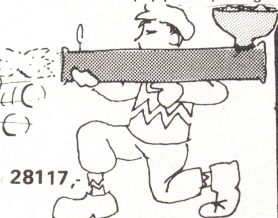
13 678,-
Teho 11 »heittoa»/sek..

BALOOKA pulkantorjunta-ase

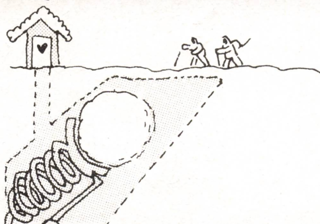
Ammus puhkaisee vaikka puolimetrisen muovin!

1/4 vettä, 3/4 lunta, pippuria, oreganoa

28117,-

Strateginen pinnananalainen mannertenvälinen RISTEILY-LUMIPALLO

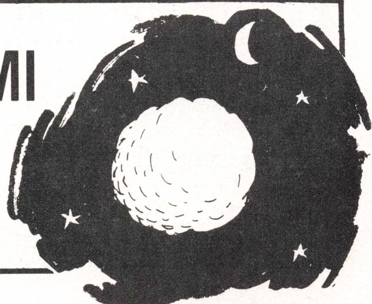

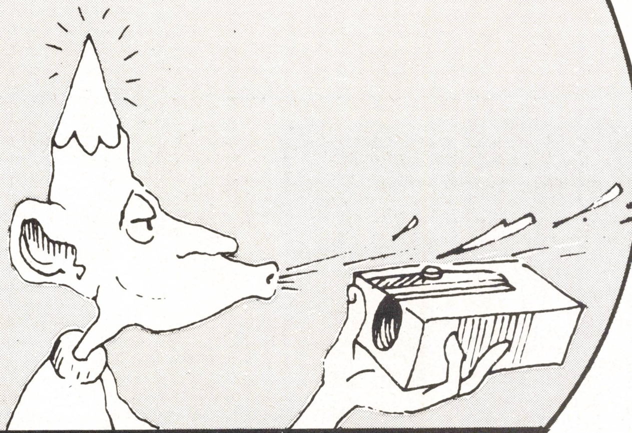
11 756 234,95!
Menestyksekkääseen ensi-iskuun!

TUOMIOPÄIVÄN

YDINLUMIPOMMI

tuhoaa ihmiset, mutta jättää jääkarhut sekä punatulkut. Maapallo muuttuu lumppariksi, jonka puoliintumisaika on 165 997 824 nanosekuntia!
Talvsportin kertatarjouksena 299 Mrd & postikulut!

Lukijain leperryksiä

Lyhyestä virsu kaunis, kuten meillä päin on tapana sanoa. Kuten huomaatte, on Lukijain leperryksiä -palsta kärsinyt pienen remontin. Kyllääntyneinä typeriin kirjeisiin olemme päättäneet lyhentää tätä palstaa. Pitkiä jaarituksia emme enää julkaise (paitsi tietysti omia plörinöitämme), vaan pari, kolme nasevaa lausetta riittää. Selvä peli?

Pitemmittä rutinoitta, rutiineitta ja turnipseitta itse asiaan eli kirjeisiin:

Mitä on laardi?

Laardi on mainiota, pikantisti maustettua tahdasta, jota kulinaristi dippaa voisulaan ja vetäisee Wilsonin pintaa päälle. Ja hyvää tuli! Laardi on siis inhaa rasvaista töhnää.

Pahkis on muuten ihan nasta lehti, mut' Vanhat herrat ovat kuvottavia!! Enemmän Pahkeinensarjaa, se on paras!

Saatuaan tämän kirjeen käsiinsä päätoimittajamme, toinen herrojen käsikirjoittajista, otti kuumeisen puhelinyhteyden Pahkeisen piirtäjään, taiteilija Miettiseen Pispalaan. Päätoimittaja lateli, että Pispalan miehen on ihan turha lähetellä »lukijan»kirjeitään toimitukseen, lisäliksaa Pahkeisesta ei tipu.

Sitten kirje Helsingistä:

Rastui Harasoo!
Onks Pahkista saatavana venäjänkielisenä?
Ronald R.

Kyllä on. Venäjänkielisen Pahkasian nimi on Pravda.

Parahin Pahkasian toimitus
Ollessani nuorempi välttelin tietoisesti lehtenne lukemista. Ankaran kristillisen kasvatuksen saaneena näin siinä vain pahuuden ruumiillistuman, joka tahtoi viedä meidät heikot kohti tuhoa. Mutta nyt olen huomannut sen ylevän kirkkaan ja kauniin idean, joka lehdessänne on.

Ensivaikutelma on usein tarkempi ja oikeellisempi kuin pitkien pohdintojen vääristämä ja vesittämä kuva.

Haukiputaalta on tullut kolmen liuskan kirje:

JK. Annan Teille täydet oikeudet lyhennellä muita Lukijain leperryksiä, että saisitte sinne palstoillenne mahtumaan kerrankin kaikista ihanimman opetustarkoitukseen alaikäisille soveltumattoman materiaalin.
Sama

Oho, lyhensimmekin vahingossa »Ikuinen vanhapoika» -nimimerkin koko kirjeen loppukaneettia lukuunottamatta.

Lahdessa ollaan ärtyneitä:

Moi
Menkääs »toimittajat» Tampereen kaduille kävelemään 3 tunniksi ja tulkaa sitten Lahteen tekemään sama, niin huomaatte, että Lahdessa on kauniimpia naisia. Tampereen naiset on melkein poikkeuksetta ruppasia.
Lahden tytöt on kauniita

Riittääkö Lahden kokoisessa kaupungissa katuja käveltäväksi kolmeksi tunniksi?

Moi Pahkiksen väki
Olen jo pitkään miettinyt mistä on peräisin kaikki Pahkiksen hervoton huumori. Pahkasian laatijoiden päästä vaiko jostakin ulkopuolisesta lähteestä? Kuinka paljon sinne toimitukseen kerääntyy postia viikon mittaan?
Kunnioittaen Pullo M.J.

Kyllä nämä Pahkasian jutut tulevat ihan elävästä elämästä. Riittää kun työntää päänsä ulos ja kuuntelee ja katselee. »Hervottomimmat humoreskit» tapahtuvat ihan oikeasti. Kirjepostia tulee meille viikossa keskimäärin viinakaupan muovikassillinen.

Nimimerkki »Äiti Teresan autytär» kirjoittaa Punkalaitumelta:

Jos minulla olisi 12 lasta, olisin äiti.

Näinhän se on ja sitten etiäpäin:

Ja taas sama juttu!
Pahkasiassa mainittiin Juupajoki ties monenneko kerran. Pistää epäileen, että joku teistä on sieltä kotoisin; tunnustakaa pois vaan!
Nimim. »Minä en sieltä ole...»

Juupa juu, pitää näet olla myönteisiä.

Ja sitten taas kirje Lahdesta:

Pierkää verta!!
Olen perustanut itselleni Fanclubin ja alan julkaista lehteä, mikä on kuin Pahkasian kopio. Kiinnostaako?

Ei meitä, mutta lakimiehemme kyllä lupasi ottaa yhteyttä.

On joulu
ja pukki lahjat tuo
elämä on kärsimysnäytelmää
ja Ruskapullo on taskussa
puistonpenkillä on kiva istua
jos sataa
nyt körö körö kirkkoon.
Toivoopi Luotonen

Näin siis runosuoni ja sitten tiukka kysymys:

Onko Pahkasika uros- vai naaraspuolinen ja jos on niin mix??

Pahkasika on lenkkimakkara.

Rakas ymmärtävä Paukaporsas
Meidän pihalta löytyy alituiseen sikinsokin koiran kusipaskoja. Pitäisiköhän ne poistaa?
Jätös-Juho

Enpä usko. Minusta sinun kannattaisi ennemminkin poistaa ne koirat.

Nimimerkki Pikku-Ilkiö havittelee lähettämällään kuvalla Pahkasian kanteen.

Rakas Pahkasika!
Olen lukenut lehteänne mielenkiinnolla ja tahtoisin, että pistäisitte oheisen kuvani lehtenne kanteen. Olen 13 vuotias ja harrastan kitaran soittoa.

Mainiota! Pränttäämme kerran (n:o 2/84) innokkaan pikkufanin kuvan lehden kanteen ja sitten jokainen lukija on tyrkyttämässä kuviaan meille. Kiitoksia vaan Pikku-Ilkiölle, mutta samaa vitsiä ei auta tehdä kahta kertaa. Pikku-Ilkiö oli muuten kolme vuotta vanha kun teimme ensimmäisen Pahkasian. Sille pari hurraata!

Karkkilalainen eli namibialainen Tero (6 vuotta) kertoo laittaneensa makoisan sienisalaatin vanhemmilleen. Teron kirjeen mukaan vanhemmat nukkuvat ruokapöydässä jo kolmatta päivää, vaikka levolle piti mennä vasta ruuan jälkeen. Terolla on siis hyvää aikaa kirjoitella!

Oheinen kirje on löydetty Asunto-Oy Mökärannan porttikäytävästä to 20.9. ja lähetetty Pahkasika-lehdelle. Tässä samalla kysyisin, voisinko lähettää muutkin roskani teille? Tulisi halvaksi.
Isännöitsijä

Totta kai, vallan mainiosti! Niinhän ne kaikki muutkin tekevät.

Miten voin välttyä joutumasta Pahkasian toimitukseen töihin? Ja sitä paitsi, miksi te aina kehutte itseänne, vaikka olette vielä helvetin paljon tyhmempiä kuin minä?
Kunnioittaen Hiljainen haudankaivaja

Meille töihin joutumisen voit välttää lähettelemällä tyhmiä kirjeitä edelleenkin. Jaa, että miksikö kehumme itseämme. No tietenkin sen takia, että meissä on niin paljon kehumista.

Kerrottakoon Ilomantsin aikamiespojille, jotka ehdottelevat sponsorisopimusta mini-kilpa-autolleen, että emme anna rahaa mihinkään kilpailuihin, kukkujaisiin, kiekajaisiin tai muihin typeryyksiin. Sama koskee kaikkia kinuajia. Ja sitten eteenpäin:

Heipä hei!
Mixi työ taas nostitta Pahkasian ennestäänkin sikamaisen korkeata hintaa?

Kuten olemme jo aikaisemminkin hyvin selväsanaisesti ilmoittaneet, Pahkasian hinta nousee samassa tahdissa viinan hinnan kanssa, joten asiaa koskevat valitukset voi lähettää suoraan Alkon hallintoneuvostolle.

Jälleen kirje Lahdesta:

No niin sitä pitää! Numero 18:n kankeus kenkeyteen vaihtui n:o 19:n myötä, mistä kiitos. Kenkeys se rahaa tuo. Kenkeys tarkoittaa henkevyys. (Nuo sanathan sointuu.)

Hyvä Pahkapossusedät
Kuka se äijä oli kesän numeron kannessa, Markku P. vai?

Ei.

Edellinen lehtenne oli tuiki kelpo! Mutta miksi Arto af Hällström kannessa? Entä ilmestyykö 10-vuotismatrikkeli?

Kiitos. Eipäs ollut. Ilmestyy.

Dear toimitus
Kulutettiinko Savo-Karjalan reissulla todellakin toistakymmentä tonnia?
Nimim. Kanki

Näinhän taisi tapahtua.

Jumahertsima!
Minä vaan kysyn että mikä on tämä lehden shovinistilinja kun kaikki tarinat on melkein pelkästään vehkeellisten eli munallisten miesten tekemiä, missä piileskelevät vilkkaat ja seksykkäät naishuumorin viljelijät; suloiset ja pyöreähköt tyttötoimittajat? Enempi jormattomia toimitukseen!

Oikein! Samaa mieltä olemme mekin ja samaa kysymme mekin: missä piileskelevät lukijan perään kuuluttamat a) vehkeettömät miehet, b) tyttötoimittajat. Sekä miehet että naiset tekevät juttuja. Sekä miehet että naiset tekevät hyviä ja huonoja juttuja. Me haluamme vain hyviä juttuja.

Se sitten näistä löpinöistä.

SALASANAKILVAN ARVONNAN TULOS

OIKEA VASTAUS:
Allipamauttivittuamapilla eli allipamauttivittuamapilla

Julistimme viime kesänä yleisökilpailun Pahkasian Savo-Karjalan matkaoppaassa ja vastauksia tuli kiitettävästi (kolme laatikollista).

Oikein vastanneiden kesken arvottiin sitä sun tätä.

Pääpalkinnon eli 500 mk:n arvoisen lahjakortin levyliikkeeseen voitti kellokoskelainen Ari Kantola. Hän muuten onnistui muiluttamaan vastauksensa ilmaiseksi meille käyttämällä postin maksuttomia osoitteenmuutoskortteja.

Muut 25 voittajaa saavat Pahkasika- ja Tapiiri-tuotteita ja hupaisia pelejä. Voittajille ilmoitetaan onnenkantamoisesta myös kirjeitse.

Pääpalkinnon voitti Ari Kantola. Muut voittajat: Jari Suihkonen, A. Rantaharju, Ari Vuorinen, Kari Hintsalo, Matti Kavenius, Heikki Lappalainen, Jari Hakkarainen, H. Muhonen, Börje Tukiainen, Terry Näriäinen, Johanna Äikäs, Reino Parta, Esko Liimatainen, Sakari Linko, Arja Seittenranta, Jukka Herttuala, Juha Liukkonen, Janne Pyyhtiä, Minna Sarantola, Jouko Peltomäki, Ari Jaakkola, Vesa Sivonen, Kare Rankila, Vesa Kataisto ja Tero Lehto.

Arvonnan onnettarena toimi viime kesän Miss Rantapovi Himangalta ja virallisena valvojana oli ylikonstaapeli Konsta Kuttaperkka silmä kovana.

VIINAJULISTEITA SAA NYT TUUTISTA

Pahkasian viime kevään numerossa julkaistiin laaja alkoholistusaiheinen julistesarja otsikolla »Jo riittää turha pelottelu – Alkon uusi julistekampanja». No, totuuden sanoaksemme, eihän ne julisteet Alkon tekemiä olleet, me vain juksasimme teitä, arvon lukijat. Itse olimme ne julisteet tehneet ja nyt niitä tehdään lisää yleisön pyynnöstä. Nimittäin oikeina julisteina (koko on A3).

Julistesarjaan kuuluu kuusi julistetta ja sarjaa saa meiltä todelliseen kuluttajaystävälliseen tarjoushintaan eli postikulujen hinnalla. Samaan pakettiin luiskahtaa vielä näppärä valikoima Pahkasian omia postikortteja.

Toimintaohjeet ovat vanhat tutut: ota kirjekuori (jos käytät isoa kuorta, meidän ei tarvitse taitella julisteita kovin pieneksi sykkyräksi) ja kirjaa kuoreen oma nimesi ja osoitteesi. Liimaa kuoreen kolmella markalla postimerkkejä. Lopuksi ujuta koko hoito toiseen kuoreen ja lähetä panos meille osoitteeseen Pahkasika, BOX 278, 33101 Tampere. Kuoren vasempaan yläreunaan vielä merkintä »ALAHAN LASSUTTAA».

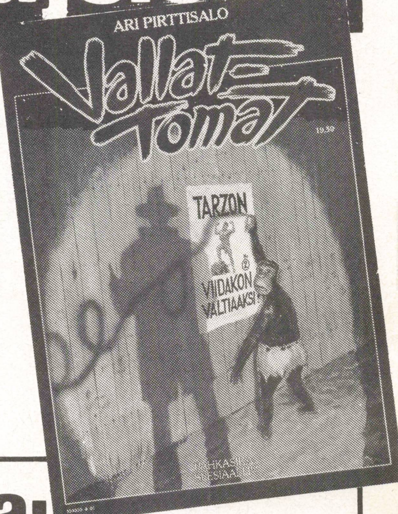
Muista riittävät postimerkit, sillä emme lunasta alihinnoiteltuja lähetyksiä.

Julisteita toimitetaan niin kauan kuin niitä riittää. Toimitusaika on pari viikkoa.

Tuttu mies uusissa kujeissa

VALLAT-TOMAT

Tuttua kamaa:

Näihin Ari Pirttisalon sarjakuviin olet jo tutustunut. Olet lukenut ne vuosien varrella Pahkasian sivuilta. Olet varmasti toivonut, että saisit niitä jostakin lisää. Nyt on tuo toive toteutunut!

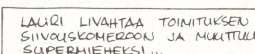
Vuonna -82 luit tämän hienon sarjan »Nuo mainiot miehet lentävissä koneisaan»...

... Poliisisarja »Pelkuri» pani punttiin vipinää jouluna -82. Oi niitä aikoja...

... »Tee mitä teet, Jeesus hoitaa loput» oksetti sinua kevättalvella -83...

... »Supermies» joutui mielisairaalaan kesällä -83...

... »Leevi viides, Jumalan lapsi» joutui leijonan vatsaan syksyllä -83...

... Viime keväänä luit miten »Ylikonstaapeli Renkkainen» hankki kahvinkeittimen poliisilaitokselle...

... Syksyllä vierailit raunioituvalla »Rooman klubilla».

Uutta kamaa:

Ari Pirttisalon uunituore sarjakuva-albumi on nyt valmis. Sen nimi on VALLATTOMAT. Ravakka albumi sisältää 48 sivua täysin uutta, aikaisemmin julkaisematonta materiaalia tämän oululaisen aikamiespojan kynästä.

Albumissa on kahdeksan erillistä sarjaa, jotka ovat tämän maan eittämätöntä huipputasoa. Albumin avaa sarja »Aluksi jumala loi», sitten seuraavat »Imeväiset merihädässä», »Tarzon viidakon valtiaaksi», »Oikeus voittaa», »Pilkku Prinssi järjestää asiat», »Rumin ankanpoikanen», »FrankEinsteinin rakastaja» ja lopuksi albumin kruunaa »Matti ja Maija» -sarja.

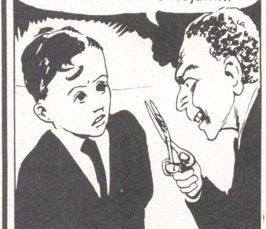

Tarzon viidakon valtiaaksi

Pilkku Prinssi järjestää asiat

Matti ja Maija

Imeväiset merihädässä

FranEinsteinin rakastaja

Oikeus voittaa

